

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Synda Chance

THE RANCHER'S
VIRGIN ACQUISITION

Çiftçinin Bakire Edinimi

tarafınd

an Lynda

Chance

Emma Martin'i Denver'daki yeni işine götüren posta arabası Colorado'nun vahşi doğasında saldırıya uğrayıp soyulduğunda Hayatta kalan. Yalnız ve dehşet içindeyken, tek bir yol bilen bir çiftlik sahibi olan Luke Butler tarafından kurtarılır. Onun yolu. Luke Butler, Emma Martin'i bulduğunda onu çiftliğine geri getirmekten başka çaresi kalmaz. Kısa süre sonra hayatı, nasıl umursayacağını ve nasıl yerinde duracağını bilmeyen bir kadın tarafından alt üst edilir. Bunu izleyen savaş bir irade çatışması, bir öfke testi ve bir aşk dersidir.

KINDLE EDITION

Çiftçinin Bakire Edinimi

Telif Hakkı © 2012 Lynda Chance

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yazarın veya yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, eleştirel yazılarda kısa alıntılarının kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. makaleler veya incelemeler. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, işletmeler, karakterler ve Olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Adanmışlık

Anne Marie Novark'a,

Oyuncak bebeklerden erkek arkadaşlara, çocuk yetiştirmekten hikâye yazmaya kadar, hayatımda her zaman sabit bir yeriniz oldu. Kız kardeşler söz konusu olduğunda, turnayı gözünden vurdum.

Ve Clayton'a,

Radyoyu kapattığın için teşekkürler bebeğim.

Birinci Bölüm

Luke Butler General Store'dan çıktı ve batı gökyüzünde alçalmaya başlayan güneşe baktı. Gece çökmeden çiftliğe dönmek istiyorsa acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Arabasına doğru yürüdü ve yeni satın aldığı erzakları arabada zaten yer kaplayanlara eklemeye başladı.

Colorado'daki küçük Burnet kasabasına gitmek, her ay yapılması gereken bir angarya işti. Her ne kadar çiftliğinde kendi kendine yetmek istese de, Kasabanın sunduğu bazı konforlardan yararlanmaya devam etti: kahve, tütün ve kadınlar bunlardan birkaçıydı.

Tam bir gün ve gece boyunca buradaydı ve eve dönmek için can atıyordu. Bir önceki akşam salon kızlarından biri tarafından daha kişisel ihtiyaçları karşılanmış, bu sabah bankacılık işleri halledilmiş ve ihtiyaç duyduğu malzemelerin yanı sıra hizmetçisinin talep ettikleri de yüklenip paketlenmişti.

Bir kez daha gökyüzüne baktı, yağmur beklemiyordu ama yağmasını da istemiyordu. işi şansa bırakmadı. Şerif ona yaklaştığında arabanın arkasında durmuş, emin ve hızlı hareketlerle arabayı brandayla örtüyordu. Luke hayatının çoğunu Colorado'nun bu bölgesinde geçirmişti; kasaba halkını tanıyordu.

Onlarla konuşmamış olsa bile onları görürdü. Şerif Reed Elgin'i herkesten daha iyi tanıyor ve saçmalamayan, çivi gibi sert ama dürüst yaklaşımıyla kasabadaki herkesten daha fazla saygı duyuyordu.

"Posta arabası gecikti," dedi kanun adamı, arabanın yanında dururken hiç konuşmadan.

Luke kayışı bağlamayı bitirdi, şapkasını yukarı itti ve meselenin özüne odaklanırken gözlerini önündeki adama dikti. "Nasıl Geç mi kaldın?"

"Geç. Dört, beş saat." Diğer adamın sesi sertti; Luke ses tonundan akan endişeyi duyabiliyordu.

"Rutin bir sorun olmadığını düşünmek için bir neden var mı? Kırık tekerlek? Kötü dingil?" Luke sahnenin gecikmesi için başka bir neden aradı. Şerifin muhtemelen çoktan anlamış olduğu şeyi zihnine yerleştirmesine izin verdi.

Diğer adam tozlu sokakta bir aşağı bir yukarı baktı ve Ellerini kalçalarına koymuş, başını sallıyor ve kaşlarını çatarak zaten karanlık olan yüzünü karartıyordu. "İçimde bir his var Luke. Kötü bir his."

"Zamanında gidip gitmediğini kontrol ettin mi?" Luke sordu.

"Evet, telgrafta programa uygun olduğu yazıyordu. Tekerleği falan kırılmış olsa bile şimdiye kadar burada olmalıydı."

Luke sokağı incelemekten vazgeçip geri dönen ve şimdi yüzünü tamamen kendisine dönmüş olan adamı inceledi. Posta arabasının gecikmesinin kendisine pahalıya mal olacağını anlayınca siniri omurgasından aşağı süzüldü. Eve gitme fikrini bir kenara bırakıp Hava kararmadan önce dikkatini sahnede kendisinden daha fazla sıkıntı çeken masum insanlara çevirdi. Tabii *hâlâ hayattalarsa*.

Kendini arabadan kaldırıp tam boyuna gelince, nefesini içine çekti ve her düzgün adamın soracağı soruyu sordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Minnettar olurum. Gün ışığından arta kalanları, sabah yanıma alacağım adamları toplamak için harcamam gerekiyor. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağım.

Yeni atlar ve yeni bir g nle bunu yapanların izini süreceğiz."

Luke diğer adamı dikkatle değerlendirdi. "Ekip için bana ihtiya ın var mı?"

"Bu gece sana daha çok ihtiya ım var. Silver Creek'teki çatala kadar olan yol boyunca  iftliğinize geri dönerseniz, bu yardımcı olur. Eğer bir pusu varsa,

Muhtemel yer orası. Bu size biraz zaman kaybettirecek bir dolambaçlı yol ama bu gece hayatta kalan birini bulursak kendimi daha iyi hissedeceğim."

Luke ba ını sallayarak onayladı, aklı zaten elindeki soruna gitmişti. "Peki ya cinayet bulursam ya da ba ım belaya girerse?"

Diğer adam tüm ciddiyetiyle, " nce vur, soruları sonra sor," diye karşılık verdi.

Luke arabaya bindi. "Eğer kurtulan birilerine rastlarsam onları bu gece burada tutacağım ve gün doğarken adamlarımdan birini sizi görmesi için göndereceğim."

Luke'un kasları, diğerinin söylediklerinin doğru olduğunu kabul ederken gerildi. adamın sözleri. "Fikrini değiştirir ve sabah seninle gelmemi istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Emma Martin, uzun zaman önce uyu mu  parmaklarında nasıl kullanacağını bilmediği bir tüfekle, bir kaya çıkıntısının altındaki k  k bir vadide b z lm   yatıyordu. Birkaç dakikada bir parmaklarını esnetmek ve kan akışını sağlamak için silahı bir kenara bırakıyordu.

Yaşadığı çok nedeniyle uçuyordu, vücudu daha önce hiç olmadığı kadar ağrıyordu ve üzerinde durmak istemese de ölesiye korkuyordu.

G ne  be  dakika kadar önce ufkun altına doğru batarken turuncu bir ateş topuna d n     . Şimdi günden geriye kalan tek şey batı gökyüzündeki bulutları kaplayan mor ve turuncunun canlı bir sı ramasıydı.

Hiç gün batımını ba ından sonuna kadar izlemi  miydi? Bunun hoş bir deneyim olması gerekiyordu. Başka zaman olsa çok güzel bir manzara olurdu. Ama  imdi yaklaşan karanlık onun için korkulacak bir şey daha olmuştu.

Şimdi güneşe, gün ışığına ihtiyacı varken, o yanan dairenin ufukta ne kadar çabuk kaybolduğunu görmek, zaten yırtılmış duygularına ek bir travmaydı.

Yakında hava tamamen kararacaktı, karanlık geceyi aydınlatacak tek şey hilal şeklinde bir ay olacaktı.

Bozuk patikanın ortasında kıpırdamadan duran ve kapısı açık duran posta arabasını inceledi. Sonra gözleri yavaşça bir ileri bir geri, batıdan gittikleri kasabaya, oradan da posta arabası sürücüsünü öldüren iki adamın kaybolduğu güneye doğru kayd.

Yardımın gelmesi ne kadar sürer? Bir önceki durakta son iki kişi de ayrıldıktan sonra tek yolcu o kalmıştı.

Şimdi hiçliğin ortasında yapayalnızdı.

Yaralı bacağı ona acı veriyordu, gecenin soğuğu bastırıyordu ve sürücünün cansız bedeni, tanık olduğu yıkımın ve içinde bulunduğu vahim durumun üzücü ve sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Haydutların geri geleceğine dair korkusunu yenmesi ve arabadan aşağıya hiçbir basamak kullanmadan tek başına inmesi biraz zaman almıştı. Zavallı şoföre yardım edip edemeyeceğini kontrol etmeyi başardığında, vücudu çoktan soğumaya başlamıştı. Gözlerini kapadı ve tüfeği soğuktan kaskatı kesilmiş, nemli parmaklarından çekip alırken ruhu için hızlıca dua etti.

Sahnedan uzaklaşmak zorunda kalmıştı çünkü kapalı alanda kendini güvende hissetmiyordu. Herhangi biri onu orada bulabilirdi ve o da kolay bir hedef haline getirdi. Hırsızlar geri gelebilirdi. Kanunsuz herhangi biri onu orada tuzağa düşürebilirdi ve hiçbir koruması olmazdı.

Sahnenin içinde kendini açık ve korunmasız hissetmişti, her ne kadar rasyonel olarak bunun onu dış etkenlerden daha fazla koruyacağını bilse de dışarıda açıkta.

Ama kendini kapalı, kapana kısılmış hissetmişti. Bu yüzden tüfeği aldı, bölgeden uzaklaştı ve ona bir nebze de olsa rahatlık sağlayan kaya çıkıntısını buldu.

kamuflej ve barınak. Şimdilik yapabileceğinin en iyisi buydu.

Gerekirse ayağa kalkıp koşabilmeliydi.

Hasarlı bacağıyla hiçbir yere hızlıca gidemeyeceğini biliyordu.

On yıldır birlikte yaşadığı yarasını bugün yeni bir şekilde hissediyordu.

Daha önce hep bir baş belasıydı, yanında taşıdığı bir huzursuzluktu.

Yaşadığı topallama onu biraz yavaşlattı ve yabancıların yüzlerinde gördüğü acıma bakışlarına katlanmak zorunda kaldı.

Ama bugün bu bir rahatsızlıktan daha fazlasıydı. Bugün onu buradan yürüyerek çıkma seçeneğinden alıkoyuyordu. Gerektiğinde kaçamayacağını hatırlatıyordu ve vurularak öldürülen masum adamın cesedini gömmeyi düşünemiyordu.

Bacağındaki ağrı ona sınırlarını hatırlatıyordu. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, her ne kadar görmezden gelmeye çalışsa da, artık apaçık ortadaydı

Yaşıtı başka bir kadının yapamayacağı bir şekilde engellenmişti.

Ama değiştiremeyeceği şeylerin üzerinde durmanın bir faydası yoktu.

Odaklanması gereken başka şeyler vardı. Her ne kadar o adamların onu öldürmek konusundaki fikirlerini değiştirip işi bitirmek için geri döneceklerinden korksa da, bu düşüncüyü aklından uzaklaştırmak zorundaydı çünkü daha fazlası vardı onu ilgilendiren acil ihtiyaçlar.

Yakında suya ihtiyacı olacaktı; zaten bir çingiraklı yılan görmüştü ve şimdi gece çökerken uzaktan çakalların sesini duyabiliyordu. Çakalların uluması, kükreyen bir ateşle sıcacık bir evin içinde olmaktansa, geceleri dışarıda tek başınıza olduğunuzda bambaşka bir şeydi.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve bacası ve rahat mobilyaları olan bir evin rahatlatıcı görüntüsünün yıpranmış sinirlerini yatıştırmasına izin verdi.

Hayatında bir daha böyle bir rahatlığa sahip olabilecek miydi?

Çakalların sesi yaklaştığında gözlerini açtı.

Kendini kaptırmaktan ne kadar nefret etse de, sahneye geri dönüp gece boyunca beklemek zorundaydı. Gecenin karanlık saatlerini açıkta, hiçbir barınak olmadan geçiremezdi. Durum çok tehlikeliydi. Şimdiden tekrar yukarı tırmanamayacağından korkuyordu.

Kendini yerden kaldırmak gibi zorlu bir göreve başlamak üzereydi ki uzaktan farklı bir ses duydu. Isıran rüzgâr sesi batıdan ya da muhtemelen güneyden getiriyordu ve korku karnında çirkin bir düğüm oluşturup boğazına kadar yükseldi.

Yapabildiği kadar eğildi ve tüfeği olabildiğince sabit tuttu. Karnının üzerine yatıp dirseklerinin üzerinde dengede dururken keskin kaya parçaları dizlerini ve kalçalarını ısıırıyordu.

Kayanın tepesinden baktı ve içinde tek bir erkek olan bir at arabasının epey geride durduğunu gördü. Işık hızla azalıyordu ve adam onu tam olarak göremeyeceği kadar uzaktaydı. Adam etrafı inceliyormuş gibi görünürken kadın kendini tamamen hareketsiz tuttu.

Zekice, ayakları yere basana kadar kendini kaldırdı ve silah kemerinden bir tabanca çıkardı. Yavaşça posta arabasına ve Emma'nın saklandığı yere doğru ilerlemeye başladı.

Uzun boylu ve geniş omuzluydu ve tabancasını rahat bir şekilde tutuyordu, bu yüzden daha da korkutucuydu.

Hava çok karanlıktı ve adam Emma'nın gözlerini ya da uzun boylu olması dışında pek bir şeyini göremeyeceği kadar uzaktaydı. Saçlarının koyu renk olduğunu görebiliyordu ve bu mesafeden bile onun çelik gibi gücünü tanıyabiliyordu. Adam posta arabasına doğru yaklaştıkça, Emma onun karanlık figürünün içindeki gücü hissetti.

Sıkıntısı daha da arttı. Dost muydu yoksa düşman mı?

Eğer bu gücü ona karşı kullanmayı seçerse, kızın savaşıma şansı olmazdı. Erkeklik yayıyordu ve kendine hakim sakin tavrı gördüklerinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sanki kendisine eşlik edecek sadece rüzgâr ve gökyüzü varmış gibi rahat bir hali vardı. Onu izlemek çok zordu ve Emma, iyi de olsa kötü de olsa, ince hareketlerinden yayılan otoriteyle savaşmanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Alçakta ve olabildiğince sessiz durdu. Nabızı yüksek sesle atıyor ve nefesi ona sert ve düzensiz gelen hızlı solumalar halinde geliyordu

kendi kulakları. Düzgün nefes almaya çalıştı ve niyetine dair kesin bir işaret için yabancıyı izlemeye devam etti.

Emin ama temkinli adımlarla ilerledi, önce herhangi bir hareket olup olmadığını anlamak için ufku taradı. Sonra gözleri posta arabasına kaydı ve vurulduğunda cansız bedeni hâlâ düştüğü yerde duran ölü adama gitmeden önce içeriye bir göz attı.

Adam şoförün yanına çömelmişti ve Emma onun yaşam belirtisi aradığını biliyordu. Hiçbir şey bulamayınca, adamın sakince silahını kılıfına sokup cebinden küçük bir poşet çıkarmasını ve sakince bir sigara sarmaya başlamasını izledi.

Adamın cansız adam karşısında hiçbir duygu belirtisi göstermeden sakın bir şekilde kâğıdı yalamasını, uçlarını bükmesini ve sahnenin tekerleğine bir kibrit çakıp sigarayı yakmasını dehşet içinde izledi.

Adamın bir ayağını diğerinin üzerinden geçirip sahneye yaslanmasını ve sanki bu durum her gün oluyormuş gibi tütünün tadını çıkarmasını izlerken korku onu hareketsiz bıraktı. Adam şimdi saklandığı yere daha yakındı ve Emma onu biraz daha görebiliyordu. Yüzü granit gibiydi, güneşten bronzlaşmış teni ve sert profilinde hiçbir yumuşaklık ya da sıcaklık belirtisi yoktu. Omuzlarının dik duruşunda güçlülük vardı; rahat ve kendinden emin tavırları karşısında bile tütünden keyif alıyor gibiydi. etrafındaki yıkım.

Eğer niyeti dürüst biriye nasıl olur da etrafındaki manzaradan bu kadar habersiz olabilirdi? Umutsuzca onun iyi ve dürüst bir insan, buradan çıkmasına yardım edecek bir insan olmasını istiyordu ama yine de ona zarar vermeyeceğine güvenemeyecek kadar dehşete düşmüştü.

Kıpırdamadan durdu ve sigara içip ufka bakan adamı gizlice izlerken hareket etmedi.

Birden gözleri kızın saklandığı yere döndü ve oraya odaklandı.

Emma onun kendisini göremediğini düşünse de dehşet karnına vurdu.
Elbette onu göremezdi.

Dudaklarını yaladı ve bekledi, kanı damarlarında acımasız bir dövmeyle dolaşıyordu.

Sigarasını bitirdiğinde şapkasını başından kaldırdı ve alnındaki saçlarını düzeltip aldatici bir tembellikle yeniden başına yerleştirdi. Kendini yarı uzanmış pozisyonundan kaldırdı ve tam, kaslı boyuna göre ayağa kalktı.

Adamın sesi yüksek ve sert bir tonda, "Pekâlâ hanımefendi, artık dışarı çıkabilirsiniz," diye cınlarken kadının boğazı histeriyle kapandı.

Yeni bir korku dalgası omurgasından aşağı kayarak midesinde toplanırken Emma gözlerini sımsıkı yumdu.

Orada saklandığını bilemezdi. Sadece tahmin ediyordu. Öyle olmalıydı.

Dışarı çıkmayacaktı. Ona güvenmiyordu. Ona güvenmek için hiçbir sebebi yoktu.

"Geç oluyor. Acele etmemiz gerekiyor. Gidelim," diye emretti sert ve acımasız bir ses tonuyla.

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken panik ve kafa karışıklığı onu delip geçti.

Beklemekten sabrı tükenmiş gibi görünen adamın çizmeli ayakları saklandığı yere doğru hızla ilerlemeye başlayınca karar aniden elinden alındı.

Verdiğini hatırlamadığı yıldırım hızında bir kararla ayağa fırladı, etekleri ve uçuşan kombinezonları birbirine dolandı ve koşmak için elinden geleni yaptı.

Uzun, çok uzun zamandır koşmaya benzer bir şey yapamamıştı ama bu onu şimdi denemekten alıkoymadı. Tepki, kaçma ihtiyacı, ona enerji verdi ve vücudu beyninin yerine geçtiği için hareketleri üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ve tek düşüncesi ondan olabildiğince hızlı uzaklaşmaktı.

Luke kadını kolayca yakaladı. Kolları öne doğru uzanıp kadını arkadan sarmadan önce kadın üç beceriksiz adımdan fazlasını atmamıştı. Kadının bacakları tekme attı ve Luke tam zamanında kendini korudu.

Küçük bir ayaktan gelen şiddetli bir tekme onu yavaşlatabilir ve bir anlığına hareketsiz bırakabilirdi. Hızlı hareketi kasığını korudu ve kaval kemiği ona doğru yönelttiği küçük darbeyi aldı.

Bir elini kızın kafa derisine soktu ve hareketlerini yumuşatmaya çalışırken saçlarını sıktı. "Seni tuttum. Güvendesin," diye yatıştırmaya çalıştı.

Onun güvencesi dikkate alınmadı ve kadın hemen mücadele etmeye başladı.

"Bırakın beni!" diye bağırdı hiç şüphesiz istediğini elde etmek için tasarlanmış bir sesle ama onu niyetinden zerre kadar saptırmadı.

"Kıpırdama, sana zarar vermeyeceğim," diye tekrarladı daha güçlü bir şekilde, kolları sıkıca tutarken.

Ona karşı mücadele etti. Kıvrandı ve onunla mücadele etti, ama muhtemelen bunun onu hiçbir yere götürmeyeceğini bildiği halde, nefesini tekrar serbest bırakılmasını talep etmekten kurtarıyor gibiydi.

Sıkıca tuttu ve tekrar denedi, "Kimse sana zarar vermeyecek."

Kadın adamın ayağına bastı ve çırpınışlarını yeniledi.

Luke bu saçmalıktan hızla sıkılmaya başlamıştı.

Çizmesi onu kızın vermeye çalıştığı acıdan korudu ama kızın kıvrınması Küçük bedeni içini kemirmeye başlamıştı. Posta arabasının koltuğundaki terk edilmiş iğne işinden ve çalılıkların arasında saklandığını fark edebildiği sıkıcı renkli giysilerden kadınsı bir kadın bekliyordu. Ama karşılaştığı şey *başhemşire değildi*. Bu kadın genç ve yumuşaktı ve kıvrımları ona doğru savrulurken, önceki geceki cinsel boşalması uzak bir anı haline geldi. Kollarında çırpınan baştan çıkarıcı yumuşaklığa karşı vücudunun şiddetle sertleştiğini hissetti.

Bir beyefendi gibi davranması gerektiğini unutmadan önce onu zapt etmesi ve kendisiyle kavga etmekten vazgeçmesini sağlaması gerekiyordu. "Bayan, bu saçmalığa bir son verseniz iyi olur.

Seni yere sürükleyip muhtemelen hak ettiğin dayığı atmaya karar vermeden önce sana yardım etmeme izin ver."

Sanki onun tavsiyesini dinliyormuş gibi bir an durdu ve sonra ondan uzaklaşmaya çalışarak daha da çılgınca mücadelesine devam etti.

Sabrını yitirdiği ve onu düşüncesizce korkuttuğu için sessizce kendine küfretti.

"Eğer kurtulursan nereye gideceksin?" diye onu ikna etmeye çalıştı. "Sana söyledim, sana zarar vermeyeceğim." Kolları onun etrafında sıkılaştı, sırtını önüne doğru şekillendirdi.

Yavaş yavaş yorulmaya başladı ve kollarının çemberi içinde tamamen hareketsiz kalana kadar çırpınışları yavaş yavaş birkaç küçük sarsıntıya dönüştü.

Onu bir süre hareketsiz tuttu ve canını yakmadan gücünü hissetmesine izin verdi, böylece enerjisini daha fazla harcamasının gereksiz olduğunu anlayacaktı. "Bu daha iyi. Senin adın ne?"

Ürperdi ve sessiz kaldı.

"Sessiz bir kadın. Bunu sevdim," dedi biraz da alaycı bir ifadeyle.

Kolları biraz gevşemeye başladı. "Bana adını söyle ve sana zarar vermeyeceğimi anladığını söyle, ben de gitmene izin vereyim."

Kız ona karşı sertleşti ve göğsünün yükselip sert nefesini dışarı verirken düştüğünü hissetti. Patiska elbisesinin altındaki küçük göğüslerinin ön kolunu ittiğini hissettiğinde şiddetli bir uyarılma hissetti.

Sesi geldiğinde hırıltılı ve tereddütlüydü. "Bana zarar vermeyecek misin?"

"Sana zarar vermeyeceğim." Aklındaki şey ona zarar vermek değildi. "Adın ne senin?"

"Emma Martin."

Onun sesinin içinden geçtiğini hissetti ve doğrudan kulağına konuşmak için ağzını indirdi. "Memnun oldum, Bayan Martin."

Adamın kolunu hafifçe itti ve bir sonraki sözlerini düşünüyor gibiydi.

"Bayan Martin."

"Evli misin?" Sesi sertleşti. Kadın tekrar

durakladı. "Artık değil."

"Bunu duyduğuma üzüldüm, Bayan Martin." Bu koca bir yalandı. O değildi. Hiç üzgün değildi. Onun yüzünü bile görmemişti ama vücudunu hissetmişti ve

başka bir adama ait olduğunu ve ona yasak olduğunu düşünmek istemiyordu. Ama onu rahatlatmak için dertleşmeye çalıştı. "Görünüşe göre sen de trajediden payını almışsın. Tek yolcu sen miydin?" diye sordu ona, soygunu kastederek.

Bir nefes verdi ama hareketsiz kaldı. "Evet. Sen kimsin?" sesi sessizdi ve içinde bir parça şüphe taşıyordu.

"Adım Luke Butler, hanımefendi. Burnet'teki şerif benden durumu kontrol etmemi istedi. Şimdi bana sizin için bir tehdit olmadığımı ve sizi bir daha kovalamak zorunda kalmayacağımı gösteren bir işaret verin, ben de gitmenize izin vereyim."

Sadece bir an tereddüt etti. "Anlıyorum," dedi neredeyse boyun eğmiş gibi görünen ama adamın tam olarak inanmadığı bir sesle.

Luke kızın belini kavrayışını bıraktı ve ellerini yavaşça kıza doğru kaydırды. Engebeli arazide ayakta durabildiğinden ve tekrar uçmayacağından emin olmak için dikkatlice onu sabitlemek için kalçalarını kaldırdı.

Vücudu parmaklarının altında ince ve pürüzsüzdü ve kendini ona dokunmaktan tamamen vazgeçirmek ve ondan bir adım geri çekilmek zorunda kaldı.

Yüzünü ona döndüğünde ayaklarını beceriksizce sürüyerek yürüyordu ve adam onun sağ bacağını tuttuğunu görebiliyordu.

"Bir yerini mi incittin?" diye sordu. "Bileğini mi burktun?"

Emma'nın zihni bir an için bulanıklaştı ve sonra onun yeni bir sakatlığı olduğunu düşündüğünü fark etti. Henüz ona güvenmeye cesaret edemiyordu ve bu hatasının ona karşı nasıl bir koz sağlayabileceğini merak ediyordu.

"Evet," dedi sadece bir suçluluk duygusuna neden olan bir yalan söyleyerek.

"Benden kaçmaya çalışmamalıydın. Bu aptalca bir fikirdi ve şimdi durumunuzu daha da kötüleştirdiniz." Sesi sertti ve sabrı tükenmiş gibiydi. Ama pek çok insanın yaptığı gibi onunla bir sakat ya da özürlüymüş gibi konuşmuyordu.

Emma, onun yarasının yeni olduğunu düşündüğü için, bunun iyileşecek bir yara olduğunu da düşündüğünü fark ederek irkildi. *Onun da diğer kadınlar gibi bir kadın olduğunu düşünüyordu.*

Adam uzanıp bir kolunu bacaklarının altına, diğerini de sırtının altına yerleştirip hafif ağırlığını kollarına alarak onu arabasına doğru taşımaya başladığında düşünceleri dağıldı.

"Bay Butler--"

"Luke." Emri, kızın gayri resmiliği kabul ettiğini varsayar gibi görünen hızlı bir heceyle verdi.

Emma komutu duymazdan geldi ve devam etti: "Lütfen beni yere bırakın efendim. Yürüyebilirim." Kendini onun kollarında taşınırken bulduğu için ne kadar şaşırılmış olsa da, en azından artık onun kendisini öldüreceğini ya da tecavüz edeceğini düşünmüyordu.

"Belli ki yapamazsın. Az önce bileğini burktuğunu kabul ettin." Konuşurken onu arabaya bıraktı ve yanında sallanmaya başladı.

Yarasının yeni olduğu ve şüphesiz iyileşeceği izlenimine kapıldığı fikri ilgi çekiciydi ve üzerinde düşünmek için zaman istiyordu ama şu anda daha acil bir endişesi vardı. Adam arabayla uzaklaşmaya ve onu da yanında götürmeye ama eşyalarını geride bırakmaya hazır görünüyordu.

"Dur," diye bağırdı.

O da aynı anda ona doğru döndü. "Hanımefendi?" Adam gecenin karanlığında doğrudan ona, sonra da kararmış gökyüzünde parlayan aya baktı. Muhtemelen sadece seyahat etmek için görebileceği kadar ışığa sahip olduğunu fark etti.

"Eğer gidiyorsak, gitmeden önce eşyalarımı alabilir misin lütfen?" Bu soruyu sormaktan ya da onunla gereğinden fazla konuşmaktan çekiniyordu ama kişisel eşyaları olmadan gidemezdi.

"Ekip sabahın ilk ışıklarıyla haydutların izini sürmek için yola çıkıyor. Her şeyi toplayıp kasabaya geri gönderecekler. Gece karardı, bizi eve götürmeliyim." Dizginleri kaldırdı ve atları ileri doğru hareket ettirmeye başlamadan önce tutması için yeterli zamanı oldu.

Tartışamayacak kadar gözü korkmuştu ama adamın söyledikleri yine de onu şaşırttı. "Eve mi?"

"Evet, evim," diye detaylandırdı.

"Sizinle eve gelemem, efendim." Gergin bir ses tonuyla söyledi. "Gidebilirsin ve gideceksin." Sesi tartışmaya yer bırakmıyordu. "Hayır, yapamam," diye karşı çıktı.

"Burada çakallarla birlikte kalabilirsin. Şerif sabah burada olacak, eğer onu beklemek istersen."

Sanki bir işaretmiş gibi, hayvanların gürültülü ve ürkütücü ulumaları onun tartışmasını susturdu.

"Buna söyleyecek bir şeyiniz yok mu, Bayan Martin?" Sesi neredeyse alaycıydı, çünkü onu terk etme tehdidi belli ki onu susturmak içindi.

"Burada tek başıma kalamayacağımı anlamış olmalısınız, o yüzden bu konuda tartışmaya devam etmeyeceğim." Sesi yumuşaktı ama nişastayla doluydu.

Ses tonunu görmezden gelmeyi ve onun onayına odaklanmayı seçmiş olmalıydı. "İyi kız. Tartışmacı kadınlar umurumda değil. Bunu hatırlamak muhtemelen sana iyi gelecektir."

"Neye önem verip vermediğiniz beni ilgilendirmiyor Bay Butler."

Atları durdurdu ve yüzünü ona döndü. Karanlıkta onu incelediğini ve onu, onun kendisini görebildiğinden daha iyi göremediğini biliyordu.

Ama ses tonu ruh halinin bir göstergesiydi ve eli kızın çenesini kavrayıp yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Oldukça zeki bir genç bayana benziyorsun. Sanırım biraz düşündüğünde, beni nasıl kızdırmayacağınla hızlıca ilgilenmen gerektiğini anlayacaksın. Etrafına bir bak kızım. Tanrı'nın ülkesinin ortasındasın, bileğin burkulmuş ve şu anda o çakallar senin ne kadar cazip bir akşam yemeği olacağını düşünerek etrafı kokluyorlar. Beni nasıl kızdırmayacağını çok çabuk öğrensen iyi olur."

Emma yutkundu ve korku boğazından yukarı tırmandı. Yüzündeki parmakları çenesini sıktı ve sesi, teslimiyetine dair açık bir beklentiyle çınladı. Adamın vücudu Emma'ninkini koltuğa sıkıştırdı ve demir kalçası Emma'ninkine bastırdı. Etraflarındaki hava onun saldırgan erkekliğinin kokusunu taşıyordu

ve daha fazla itaatsizlik etmeyi düşünmüyordu. "Demek istediğinizi anladım Bay Butler."

"Benim adım Luke. Kullanmayı öğren."

Ürperdi ve gözlerini kısa süreliğine kapattı ve sessizliğiyle şimdiden ona meydan okuduğunu biliyordu.

"Beni ilk adımla çağıracaksın ama bu gece zorlamayacağım. Yeterince şey yaşadın. Sadece ikisi miydi?" Arkasını döndü, dizginleri sıkıca kavradı ve bir kez daha harekete geçtiler.

Adamın konu değişikliğine ayak uydurmaya çalışarak ve ona verdiği rahatlamayla rahatlayarak, zihni isteksizce saldırıya geri döndü. "Nereden biliyorsun?"

"İzlerini gördüm."

"Ah." Elbette izlere ve benzeri şeylere bakıp etraflarında olup bitenleri öğrenebilen erkekler olduğunu biliyordu. Ama St. Louis'de bir yetimhanede büyüdüğü için, bu tür bir bilgiye sahip biriyle karşılaşma deneyimini hiç yaşamamıştı. "Evet, sadece ikisi."

"Ve senin sahenin içinde olduğunu bilmiyorlar mıydı?" "Bunu neden soruyorsunuz?"

"Çünkü sen hayattasın, Emma."

Onun Hristiyan ismini bu kadar samimi bir şekilde söylemesi Emma'nın omurgasını tamamen uygunsuz, ateşli bir telaşla aşağı kaydırды, sonra sözlerinin önemi onu soğuttu.

"İçeride olduğumu biliyorlardı." Kadının sesi aniden kesildi ve adam atları durdurup bir kez daha ona döndü. Bu gidişle evine asla varamayacaklardı.

"Size bahsetmediğiniz bir şekilde zarar verdiler mi, hanımefendi?" Adamın gözleri kıza dikildi ve dudakları belirgin bir hırıltıyla düzleşti.

Adamın kendisine tecavüz edilip edilmediğini sorduğunu fark ettiğinde şok geçirdi. "Hayır."

Verdiği cevap karşısında vücudu hafifçe gevşedi ve bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi onu incelemeye devam etti. "O zaman nasıl oluyor da hâlâ hayattasın? Geride tanık bırakmak istememiş olmalılar."

"Hayır, yapmadılar. Büyük olan, başlarındaki adam, diğerine işimi bitirmesini söyledi." Durakladı ve boğazını temizledi, korkunç anıyı atlatmaya çalışıyordu. "Büyük adam çalıntı malları yüklüyordu ve sanırım dikkati dağılmıştı. Tüm bu süre boyunca arabanın içinde kaldım. Diğer bana baktı ve tetiği çekti. Uzun bir süre bana baktı ve sonra ateş etti. solumda, bilerek beni ıskaladı."

"Tereddütleri vardı." Luke'un sesi, kızın kıl payı kurtulduğunu anladığında sert çıkmıştı. Düşüncesi bile içini germişti.

Emma küçük bir ürpertiyle, "Belli ki," diye onayladı.

"Şanslısın."

"Evet."

Luke karanlıkta onu dikkatle inceledi ve yüzünün soluk hatlarından daha fazlasını görebilmeyi diledi. Yavaşça atlara döndü ve onları çiftliğe doğru götürmeye başladı.

"Şey, gittiler ve geri dönmeyecekler. Artık güvendesiniz. Bir sonraki etap gelene kadar çiftliğimde güvende olacaksın."

"Teşekkür ederim, ama sizinle kalmam mümkün değil--"

"Benimle kalamayacağını nereden biliyorsun? Belki bir karım ve beş çocuğum vardır. çocuklar." Her nasılsa onun kendisiyle kalma konusundaki tereddütlerinin, kendisine ve evine getireceği yükten çok evli olmamasından kaynaklandığını biliyordu.

Boğazını temizledi. "Öyle mi?"

"Hayır, yok." "Karım yok, çocuğum yok," diye detaylandırırken sözleri keskin ve memnuniyet doluydu.

"Şüphelendiğim gibi. Mümkün değil--"

"Emma adında bir hizmetçim var. Çiftlikte yaşayan ve adamlarımdan biriyle evli olan hoş, yaşlı bir kadın. Tamamen güvende ve iyi olacaksın-

Eğer sizi telaşlandıran buysa, refakatçim var. Tanrım, Colorado'nun vahşi doğasındayız, Boston'daki bir misafir odasında değil."

"İnanın bana efendim, yerimizi biliyorum."

"İşte yine başladın. Bu tavrından vazgeçmelisin," diye homurdandı bir uyarı ipliğiyle. "Nerelisin sen?"

Emma kırılgan duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı. Daha önce hiç bir erkeğin kontrolü altına girmemişti ve hayatında hiç onun gibi bir erkekle tanışmamıştı. "St. Louis, Missouri."

"Bu kadar batıya ilk kez mi?"

"Evet, efendim," diye kabul etti tüm gücüyle saygı aşılamaaya çalışan ama *tavır* takınmayan bir sesle.

"Bana *efendim* deyip durma."

Emma dudaklarını yaladı ve dikkatini önlerindeki yola odakladı ve bu emri kabul etmeyi reddederek inatla sessiz kaldı.

"Nereye gidiyorsun?" Adam onu sorgulamaya devam etti.

"Denver'a."

"Orada ailen var mı?"

"Hayır."

"Konuşkan küçük şey, değil mi?" diye usulca alay etti.

"İşimi yabancılara anlatmaya alışık değilim," diye cevap verdi elinden geldiğince sakın bir şekilde.

"Ben yabancı değilim, Emma."

Bu ifadeye itiraz etti. "Öylesin."

"Hayır, sevgilim, değilim," dedi, sesi viski kadar yumuşaktı. "Nesin o zaman?" diye sordu usulca.

Evine gittiği belli olan açık bir kapıdan geçti ve gecenin karanlığında onunla yüzleşmek için döndü. "Şu anda dünyada sahip olduğun tek arkadaş benim ve bunu unutmaman en iyisi olur."

İkinci Bölüm

Emma, Luke'un kalçalarını sıkan ellerinin yardımıyla arabadan aşağı kaydı. Luke onu ayakları üzerinde dengede tutarken titredi ama gitmesine izin vermedi. Az önce yumuşak bir sesle söylediği tehdit hâlâ beyinde yüksek sesle dolaşıyordu.

"İyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Yürüyebilir misin?"

"Sanırım öyle." Yani artık düzenli olarak yalan söylemeye mi başlamıştı? Tabii ki. yürüyebiliyordu. Mükemmel değildi ama kesinlikle yürüyebiliyordu. Tereddütle, karanlık gecede ileriye doğru küçük bir adım attı.

"Belki de seni ben taşımalıyım." Ses tonunda tehdit olarak algıladığı bir meydan okuma vardı.

"Hayır, yapabilirim, teşekkür ederim." Sesinde bir telaş izi vardı.

"Koluma tutunsan iyi edersin." İtaat etmesini beklemedi, uzanıp elini kaldırdı ve kolunun kıvrımına sıkıca yerleştirdi ve evinin kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Topallamadan yürümeye çalışırken avlunun etrafına bakındı ama bu imkânsızdı. Muhtemelen ahırdan gelen bir gaz lambasının ışıltısını gördü ve uzakta birkaç tane daha vardı ama önlerindeki evden hiçbir ışık gelmediğini görebiliyordu.

İçinden bir korku geçti.

"Karanlık," dedi güçlü olması gereken ama bir fısıltıdan biraz daha fazlası gibi çıkan bir sesle.

"Çünkü gece vakti." Ses tonu kısa ve alaycıydı.

"Hizmetçiniz nerede?" Ona *Bay Butler* diye hitap etmeyerek kabalık etmek istemiyordu ama bunu yaparsa adam ona tekrar *Luke demesini sağlamaya* çalışacaktı ve o da bu konuşmadan kaçınmak istiyordu.

"Maria kocası Jesse'yle birlikte."

"Ama içerisi tamamen karanlık. Ev boş görünüyor."

"Burada değiller."

"Evde değil mi?"

"Benim evimde değil. Ahırın arkasındaki kulübelerden birinde yaşıyorlar. Şu tarafta." Sözleri, boştaki elini rahatça kaldırıp uzakları işaret etmesiyle durdu.

Emma'nın kalbi göğsünde üç kez çarpmaya başladı. "Seninle yaşadığını söylemiştin--"

"Söylediğime inanmayın. Bir hizmetçim olduğunu söyledim. Var. Hepsi bu," diye kısa ve öz bir şekilde reddetti.

"Ama--"

"Çoktan evlenip yatağa girmiş bir kadın için çok ürkeksin." Onun sözleri karşısında nefesi kesildi. "*Bay Butler*--"

Verandaya ulaştılar ve adam onun üç basamağı çıkmasına yardım etti. Elini uzatıp kapıyı açtı ve onu tamamen karanlıkta içeri soktu.

Kendini sabit tutabilmesi için elini bir mobilya parçasının üzerine koydu. "Ben buraya biraz ışık getirene kadar kıpırdamadan dur." Eli yukarı kalktı ve karanlıkta çenesini sıktı. "Ve benim adım Luke."

Emma, onu bırakmadan önce bir kez daha yüzünde dokunuşunun sıcaklığını hissetti ve uzaklaştığında onu tamamen yalnız bıraktı. Sinirleri gerildi ve aldığı sürekli şoklardan dolayı titremeye başladı. Adam kesinlikle ellerini kendine nasıl saklayacağını bilmiyor gibiydi.

Paniği uzak tutmaya çalıştı ama bilmediği bir evin içindeydi, göremediği tanımadığı bir adamla birlikteydi ve uyum sağlamasına yardımcı olacak en ufak bir ışık yoktu. Yavaşça alfabeyi tersten okumaya başladı.

Sinirlerini yatıştırmak için aklından geçirdi. Bu ocukken öğrendiği bir numaraydı ve--

Bir gaz lambasının titremesi duyuldu ve ii rahatladı. Odanın etrafına baktı ve gözleri alışmaya başladığında şunları seçmeye başladı şekiller ve nesneler. Başka bir odadan gelen bir ses duydu ve onun orada takırdayıp durduğunu anladı.

Başka bir lamba yandı ve o zaman çok daha iyi görebiliyordu.

Botları yerde tıkırdadı ve aniden tekrar önünde durdu ve onu bütün akşam olduğundan daha net görebildi.

Ciğerlerini terk eden havayı çok fazla duyulabilir bir nefesle kesmeyi başardı. Adamın kahverengi saçları vardı; bunu zaten biliyordu. Ama ona egzotik bir görünüm veren koyu, kalın bir bıyığı da vardı. Gözleri şahin gibi, belirgin kaşlarının altında ekikti. Dudaklarının keskin kesiminde g ve kuvvet vardı ve elmacık kemikleri saf erkekliğin güçlü ve sert çizgileriyle şekillenmişti.

Adam son derece yakışıklıydı ve daha önce bir erkekle yalnız kaldığını hiç hatırlamıyordu, hele de gece vakti ve özel bir evin mahremiyetinde. Dizlerindeki küçük, lastik gibi bir his vücuduna yayıldı ve midesinde kelebekler uçuşurken hafifçe titremesine neden oldu.

Adam kızın önünde durmuş, kızın onu izlediği kadar dikkatle onu inceliyordu ve sonunda konuştu. "Nedenmiş o?"

Aklı başından gitmiş, duyguları allak bullak olmuştu ve o gün yaşananlardan dolayı hâlâ sıkıntılıydı. Adamın sorusunu anlamadı. "zr dilerim mi?"

"Neden bu kadar gerginsin? Sen bir dulsun, değil mi? Kocası ölmüş bir kadın?" *Dulun* tanımını heceledi ve sabırla bekledi.

"Um, evet." Yavaş hareket eden beynini çalıştırmaya çalıştı.

"Peki seni bu kadar gergin yapan ne?"

Zaman kazanmak için durdu. "Bay

Butler, ben--" "Luke."

"Size gerçekten ilk adınızla hitap edemem Bay Butler."

"Ben istersem yapabilirsin." Ses tonunda doğuştan gelen bir kibir vardı.

"Hayır, yapamam," dedi usulca, onu kızdırmamaya çalışarak ama şimdi onun istediğini yapmasına izin vererek.

"Ne zarar verecek?" Sorusu basitti.

Oh, buna nasıl cevap vereyim? "şey, hiçbir şey, sanırım--"

Sanki karar verilmiş gibi sözünü kesti. "Eğer bir zararı olmayacaksa bana Luke diyebilirsin."

"Ama sanmıyorum ki--"

"Tatlım, bunu düşünmene gerek yok. Bana Luke de yeter."

Midesindeki kelebekler bir kez daha uçuşurken Emma çok ihtiyaç duyduğu nefesi içine çekti. Hayatında hiçbir erkek ona böylesine kişisel bir hitapla seslenmemişti.

Elini tuttu ve onu soğuk bir şöminenin yanındaki bir çift büyük sallanan sandalyeye götürdü. Birine oturdu, ama diğerine oturmak yerine eğildi ve ellerini sallanan koltuğun kollarına koydu, adeta onu kollarının çemberine kilitledi.

Emma ona o kadar yakın olduğunu ve kokusunu alabildiğini fark edince şok oldu. Adamın kıyafetlerinden ve vücudundan gelen erkeksi kokuyu alabiliyordu. Bu kışkırtıcı bir fikirdi, ona o kadar yakındı ki deri kokusunu alabiliyordu, onun kişiliğinden gelen atların ipucunu koklayabiliyordu.

"Eminim sorunun ne olduğunu biliyorum. O kadar genç yaşta evlendin ki erkeklerin ilgisine alışacak zamanın olmadı, öyle değil mi Emma?"

Nereye gidiyordu bu? Erkeklerin ilgisine mi? "Sanırım hayır," diye kabul etti, ilerledikçe bir şeyler uyduruyordu.

Kadının önünde kamburunun üzerine çömeldi ve saından bir tutam almak için elini kaldırdı.

Adam saçlarını parmaklarının arasında okşarken kadının nabzı düzensizleşti.

"Sanırım sizinki gibi bir görünüşe sahipseniz ve artık size göz kulak olacak bir kocanız yoksa, köpekleri uzak tutmak artık her zaman arkanızda olmalı."

Karanlık, boğucu sesi, o daha sözlerinin anlamını kavrayamadan kadının içine işledi. Anladığında ise ciğerlerini terk eden havanın tıslamasına engel olamadı. Çok afallamıştı, konuşamayacak kadar şok olmuştu. *Erkeklerin onu sürekli rahatsız etmesine neden olacak kadar iyi görüldüğünü mü düşünüyordu?*

Bunu nasıl düşünebilirdi? Ve neden ona böyle kişisel şeyler söylüyordu? Sebebi ne olabilir? Ve neden onu sıkıştırıyordu? Sanki bunu yapmaya hakkı varmış gibi ona asılıyordu?

Gerçek şu ki, Emma dul değildi. Daha önce hiç evlenmemişti. Yetimhaneden ayrıldığında, oradaki başhemşireler onu, kendi deyimleriyle rahatsızlığı nedeniyle, hayattaki durumunun daha kolay olacağına ikna etmişlerdi.

Daha önce evliymiş gibi davranıyordu. Diğer kadınlar gibi asla evlenemeyeceğini ve çocuk sahibi olamayacağını düşünüyorlardı ve insanlar onun dul olduğunu düşünürse, yalnız seyahat etmek ve benzeri şeyler onun için işleri kolaylaştıracaktı.

Yalan söyleme fikrinden hiç hoşlanmamıştı, hiç evlenmeme fikrinden daha da az hoşlanıyordu ama küçük uydurmalara alışmıştı. Ve gerçekten de bu, seyahatlerinde işlerini kolaylaştırmıştı. Dullar ve evli kadınlar bekar kadınlardan daha fazla hareket alanı var. Batıda bile. Ve şimdiye kadar bu konu üzerinde pek düşünmemişti.

Ama şimdi bunu düşünüyordu. Birden, yalanın kişisel olduğunu hissetti. *Birine yalan söylüyormuş, dürüst davranmıyormuş gibi.*

Ayrıca kafası biraz daha karıştı. Kalbi hızla çarpıyor ve onun kendisini böyle şeyler hakkında sorgulaması için bir neden bulmaya çalışıyordu. Kesinlikle yapılmadı.

"Cevap ver bana tatlım," dedi sert bir sesle.

Gözleri onunkilerle birleşti ve aralarından yakıcı bir sıcaklık geçti.

Gerçeği ifşa etmeden ona verebileceği tek bir cevap vardı, ki bunu yapmaya hazır değildi. Ve boğazındaki yumruyu atlatabileceği tek bir cevap vardı. "Sanırım öyle."

Yüz hatlarında sadece meydan okuma olarak tanımlanabilecek bir ifade belirdi. "Adımı söyleyerek başlayacağız."

"Başlamak mı?" Zihni hızla akarken sesi titriyordu. *Neye başlamak?*

"Adımı söyle Emma," diye kandırdı.

Gözleri onunkileri tuttu ve Emma'nın içi titredi. Onu bu küçük şeyden mahrum bırakacak gücü kendinde bulamıyordu. Ve o haklıydı. Bunun ne zararı olabilirdi ki? "Luke."

Eli saç tutamının üzerinde sıkılaştı ve Emma kafa derisindeki hafif çekilmeyi hissetti.

"Denver'a neden gidiyordun?" Emma o kadar sersemlemişti ki, sanki artık Denver'a gitmiyormuş gibi soruyu geçmiş zamanda sorduğunu bile fark edemeyecek kadar büyülenmişti.

"Orada terzi olarak çalışmayı kabul ettim," diye yumuşak bir sesle yanıtladı onu.

"Dikiş dikebiliyor musun?"

Adam bu soruyu sorduğunda sanki büyük bir başarı elde etmiş gibi yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Evet, dikiş dikebilirim."

"Elle mi yoksa makineyle mi?"

"İkisiyle de."

"Gerçekten mi? Dikiş makinesi kullanmayı biliyor musun?" "Evet, yetimhanede bir tane vardı."

"Bir yetimhanede mi çalıştın?"

Gözleri onunkilerden ayrıldı ve kucağına baktı. "Hayır. Ben bir yetimhanede büyüdüm."

"Özür dilerim tatlım."

"Teşekkür ederim. En iyilerinden biriydi ve geçmişte kaldı. Benim hayatım bana ait." Sesindeki küçük memnuniyeti engelleyemiyordu. Uzun zamandır hem yetimhanenin hem de daha sonra evinin kısıtlanmasını beklemişti.

Son birkaç yıldır çalıştığı St. Louis'in kibar toplumu omuzlarından kalkacaktı. Denver'ın bir macera olması gerekiyordu ve her ne kadar o gün korkunç geçmiş olsa da gençti, ruhu güçlüydü ve dirençliydi; bunu atlatacak ve şansı yaver giderse iyi ve mutlu bir geleceğe sahip olacaktı.

Luke onun güçlü kalmaya çalıştığını anlayabiliyordu ama sesindeki yorgunluğu da duyabiliyordu. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve her ne kadar burada oturup onu izlemekten hoşlansa da, dinlenmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. İyi bir gece uykusu gözlerinin altındaki koyu halkaları ve alnını kırıştıran endişe çizgilerini yok edecekti.

"Dinlenmene izin vermeliyim. Seni bir odaya yerleştirelim. Aç mısın?"

Bugün bir keresinde, posta arabası sürücüsünün cansız bedenine

bakarken,

Emma bir daha yemek yemek isteyeceğini sanmıyordu. Ama şimdi, sıcaklık ve Yine görece güvenli olan midesi, açlıktan guruldayarak kendini belli etmek için tam da o anı seçti.

Ve ilk kez Luke'un gülümsediğini gördü, "Sanırım bu kadar yeter. Sana mutfaktan bir şeyler getireyim."

Emma ayağa kalkmak için bir hamle yaptı. "Yardım edebilirim. Lütfen, yük olmak istemiyorum."

Onun önünde tam boyuna kadar yükseldi. "Dinlen. Orada kal."

Emma kendisine bu şekilde tamamen hizmet edildiği bir zamanı hatırlamıyordu. Adamın ona verdiği emrin tarzından mı yoksa sallanan koltukta dinlenmenin verdiği rahatlık hissinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama gözlerini kapadı ve gerçekten de dinlendi.

Luke bir dilim peynir ve iki kalın parça ekmek kesti ve her birinin üzerine hızla taze yayılmış tereyağı sürdü. Hazırladığı sandviç ilkeldi ama iş görürdü.

Güzel görünüyor ve kokuyordu, bu yüzden hemen kendisi için de bir tane yaptı.

Yemeğini dört hızlı ısırıkta mideye indirirken mutfakta dolaşıp Emma'ya bir bardak süt doldurdu.

Lambaları yaktıktan sonra onun yüzünü ve şeklini ilk kez net bir şekilde gördüğünde hissettiği zevk okunu bastıramamıştı.

Tam olarak ne beklediğini bilmiyordu, bunu hiç düşünmemişti. Arabadaki dikiş ve diğer kadınsı süsleri gördükten sonra onu hayatta ve saklanır halde bulduğu için rahatlamıştı. Bir kadın olduğunu biliyordu ve etrafına hızlıca, üstünkörü bir göz attıktan sonra sürücünün pusuda öldüğünü hemen anladı.

Kızın ölü ve çıplak bedenini arabadan çok uzakta bulacağından korkmuştu ve kızın çalılar arasında saklandığı yerden istemeden çıkardığı küçük sesleri duyunca aşırı derecede rahatladı.

Kızın durumunun korkulu olduğunu ama histerik olmadığını, dolayısıyla muhtemelen tecavüze uğramadığını hemen tahmin etmişti. Şu anda bile mutfakta dolaşırken, ona bakan ve kaderini o küçük an için ellerinde tutan adamlara karşı ani ve açıklanamaz bir öfke duyuyordu.

Ona dokunmamış olmaları iyi bir şeydi.

Çünkü dokunsalardı, ölmek zorunda kalacaklardı.

Nasıl olsa işledikleri cinayet yüzünden asılacaklardı; şerif ve ekip bunun icabına bakacaktı. Burada, çiftliğinde kalabilirdi. ve haydutların yüzlerini tanıyan kadını korumak. Onları bizzat kovalamak zorunda kalmayacağı için biraz rahatlamıştı.

Ona dokunmuş olsalardı olacağı gibi adaletin yerini bulmasını sağlamak.

Neden böyle hissettiğini açıklayamadı ve denemedi bile.

Kadının oturduğu yere geri döndü, içkiyi ve tabağı şöminenin kenarına koydu ve onu incelemek için döndü.

Çabucak uykuya dalmıştı; elbisesinin kaba pamuklu kumaşının altından göğsünün derin derin solumasından gözlerinin kapalı olmadığını anlayabiliyordu. Düğmeleri boğazına kadar sıkıca iliklenmişti ve kollarını bileklerine kadar örtüyordu.

Elleri küçük ve beyazdı. Birini dikkatle kaldırdı ve başparmağının ucuyla avucunun üzerinde gezdirdi. Ellerindeki küçük nasırları görünce yüzünü buruşturdu.

Bunu açıklayamıyordu ama hoşuna gitmediğini biliyordu. Elleri pürüzsüz ve yumuşak olmalıydı, çalışmaktan pürüzlenmiş değil.

Onun vücudunun kendi vücuduna bastırıldığını hissetmişti bile. Gerçi aralarında iki kat giysi vardı, onunki ve onunki, ama onu kovalamak zorunda kaldığında göğsünü sırtına bastıran bedeninin yumuşak, baştan çıkarıcı şeklini hâlâ hatırlayabiliyordu. O pürüzsüz, yumuşak omurga içe doğru kıvrılmıştı ve kendi bedeninin onunkinin yumuşaklığını çevrelediğini net bir şekilde hatırlıyordu.

Bu tatlı bedenin kendisinininkine tamamen teslim olduğunu ve uyum sağladığını düşündüğünde kasıkları ihtiyaçla sıkıştı.

Gözleri kızın gövdesinden yüzüne doğru kaydı. Teni kaymaktaşıdan pürüzsüzdü ve saçları uzun zaman önce, muhtemelen o sabah koyduğu düğümden düşmüştü. Saçları dramatik bir renkte değildi ama bal rengine benzeyen ışıklar ve çizgilerle dolu sıcak bir kahverengiydi. Yumuşak bir güzelliği vardı, ilk bakışta sade görünüyordu, ta ki daha yakından bakıp çekik gözlerindeki ateşi ve yüzünün son derece kadınsı hatlarını belirleyen yüksek elmacık kemiklerini görene kadar. Yanakları neredeyse dolgun, dolgun ve sağlıklıydı ve ülkenin bu zorlu bölgesinde yaşam mücadelesi veren bitkin, bitkin ve yorgun olan batıdaki birçok kadınla tam bir tezat oluştuyordu.

Yüzünde hiçbir zaman o sıkışmış, sıkıştırılmış ifadenin olmamasını umuyordu. Yüzünde her zaman şu anda gördüğü sağlıklı, açık parıltının olmasını umuyordu.

Ve Tanrı adına, onun gözetimi altındayken, o sağlıklı, neredeyse masum ışıltısını koruyacaktı.

Şimdi yiyecekti.

Elini kızın ince koluna koydu ve onu usulca sarstı. "Emma."

Yanıt alamayınca onu biraz daha sarstı. "Emma, uyan tatlım."

Boğazının arkasından yumuşak bir inilti geldi ve kot pantolonundaki sert şaft, çıkardığı küçük sesle daha da şişti.

İçini kaplayan ilkel şehvet onu gerdi ve sesi amaçladığından daha keskin çıktı, "Emma!"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve aniden geldiğinde sandalyesinde sarsıldı uyandı ve onun üzerine doğru geldiğini gördü. Tanıması yavaş oldu ve inlerken gözlerinden parlayan panik ve korkuyu gördü.

"Şşş, benim. Her şey yolunda, güvendesin," diye yatıştırırken bir yandan da vücudunda sinsice kayan uyarılmayı bastırmaya çalışıyordu.

Onu doyurup yatağına yatırması

gerekiyordu. Yatağına, tek başına.

Emma karşısındaki adamı tanıyınca tamamen uyandı. Onun Karmakarışık beyni onda gördüğü farklılıkları anlamaya çalıştı. Adamın sivri bakışlarını, ağzını çevreleyen gergin ipleri ve bir saldırıyı savuşturmaya hazırlanır gibi iki yana açılmış güçlü bacaklarını gördükçe endişesi daha da arttı. Ama bunun pek bir anlamı yoktu.

İçini bir endişe dalgası kapladı ve fiziksel olarak kendini toparlamak zorunda kaldı. O aynı kişiydi. Talepkâr ve kibirli, evet. Ama aynı kişiydi. Ona zarar vermeyecekti. Eğer niyeti ona zarar vermek olsaydı, bunu çoktan yapardı.

Davranışlarındaki değişiklikleri anlamaya çalışırken onu inceledi.

"Sorun ne?" diye sordu ona, uykusu bölündüğü için boğuk çıkan bir sesle.

"Bir şey yok," diye ısırdı, tabağı alıp kızın kucağına koymak için dönerken.

Emma tabağı sabitlemek için uzandı ve eli adamın kalçasına değince sıçradı. Zıplamak çok saçmaydı, biliyordu. Çıplak da değildi. Üzerinde bir elbise ve iki kombinezon vardı. Ama yine de adamın elinin ona değmesi, içinden geçen bir ateş parçası gibiydi.

Kızın gözleri adamın gözlerine kaydı ve gözlerindeki hararetli bakış onu esir aldı. Adam kızdan uzaklaşıp boyunun uzunluğuna geri dönerken burun delikleri alevlendi.

"Luke, ben--"

Luke onun sesinin bir başka uyarılma dalgasına yol açtığını hissetti. Kendiliğinden ona ilk ismiyle hitap etmek için bu anı seçmek zorunda mıydı?

Onun sözünü kesti. "Ye."

Dudaklarını yaladı ve adamın önüne koyduğu şeye baktı. Ekmek mayalı ve tazeydi, peynir ise ağzının sulanmasına neden olan sıcak sarı bir renkteydi. O sabah erkenden beri bir şey yememişti. Ve bu sadece yoldayken aceleyle atıştırdığı bir şeydi.

Luke onun sandviçi almasını ve açgözlü küçük ısırıklarla basit yemeği sessizce mideye indirmesini izledi. Kız her lokmayı bitirene kadar önünde durdu ve sonra ona sütü uzattı.

Sütün yarısını içti ve bardağı hafifçe sandalyeye dayayıp gözlerini yavaşça onunkilere dikti.

"Bitir onu."

Adamın ses tonu onu dehşete düşürdü. "Sütü bitirdin mi?"

"Evet," cevabı kısa ve özdü.

"Şu anda yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

Muhtemel niyeti karşısında paniğe kapıldı. Doyduğunda ya da tadına kesinlikle dayanamadığında bir şey yemesinin ya da içmesinin söylenmesi en büyük korkularından biriydi. Saçma olduğunu biliyordu. Ama iki kişi için

Yetimhanede geçirdiği sefil yıllar boyunca o ve diğer çocuklar, zorla tüketimden zevk alan kontrolcü bir başhemşire tarafından terörize edilmişti.

Boğazındaki panik düğümü büyüdü ve bir damla daha aşağı inemeyeceğini biliyordu.

Titredi ve kendine bir yetişkin olduğunu hatırlattı; ona yapmak istemediği bir şeyi yaptıramazdı.

Kızın sessizliğini sürdürmesi üzerine konuştu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Soruyu duymazdan geldi ve çatışmayı geride bırakmaya çalıştı. "Onu yatağa götüreceğim, yorgunum. Bana nerede uyuyacağımı gösterebilir misin?"

"Şimdi bitir, sonra seni yerleştireceğim."

Luke, bu makul isteğinin kadının başını olumsuz anlamda sallaması ve gözlerindeki yaşlarla karşılaşması karşısında şok oldu.

Gözyaşları mı? *Şimdi onu ne harekete geçirmişti?*

Uzandı ve bardağın dökülme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu görünce elinden aldı. Kadının eli kontrolsüzce titriyordu; adam onu aniden panikleten şeyin ne olduğunu bulması gerekiyordu. Yatağa gitmenin onun için tehlike anlamına geldiğini mi düşünüyordu? Ona güvenilemeyeceğini düşünmesi adamın kaşlarının çatılmasına neden oldu.

Süt elinden alınıp kenara itildiği anda, vücudundaki hafif titreme biraz azaldı.

"İyi misin?"

"Evet."

Şimdi daha iyi görünüyordu. Yanaklarına renk gelmeye başlamıştı ve titremesi yatışmıştı. Şimdi onu sakinleştirmeli ve kendisinden uzaklaştırmalıydı. Bu gece biraz huzura ihtiyacı vardı ve kız onun bölgesinde olduğu sürece bunu elde edemeyecekti.

"Yeterince içtiğine emin misin?"

Yine o gözyaşı parıltısı vardı.

"Lütfen Luke, bana bunu içirme. İçemem. Çok tokum." Kadının yüz ifadesi Luke'a yalvarıyordu.

"*Sana içireyim mi?*" Kükreme diyaframından geldi ve soruyu patlattığında başı geriye doğru sarsıldı ve sallanan sandalyenin arkasına çarptı.

Kadın sustu ve adam devam etti. "Sana bunu içireceğimi de *nereden* çıkardın? *Neden* sana içireyim ki?"

Ona cevap vermeye çalışırken başını ileri geri salladı. "*Bitirmemi* sen söyledin." Gözlerini onunkilerden ayırdı. "Ben de ciddi olduğumu sanmıştım."

Luke onun eğik başına baktı ve asıl sorunun ne olduğuna cevap aradı. "Ciddiydim. Ama *bunu zorla* boğazına sokmayacağım. *Tanrım*. Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Bütün gün bir şey yemediğini, hatta fazla bir şey içmediğini varsayıyorum. Sağlığının zarar görmesini istemiyorum."

Emma durumu bu kadar yanlış anladığına inanamıyordu. Bu adamı nasıl okuyacağını öğrenmesi kesinlikle biraz zaman alacaktı. Onun Ses tonu reddetmeye izin vermiyordu, ama belli ki onu reddedebilir ve zarar görmeden uzaklaşabilirdi. Yapamaz mıydı?

"Özür dilerim. Yanlış anlamışım, hepsi bu. Birbirimizi tanımadığımızı biliyorum ama ne kadar tüketeceğimin söylenmesi konusunda küçük bir fobim var."

Onu inceledi ve yüzündeki öfke ifadesi ona yönelik değildi. "Yetimhane mi?" Tehditkâr bir ses tonuyla sordu.

Adamın ona ne sorduğunu anlamıştı. "Evet."

Hızlı bir anlayışla başını salladı ve uzanıp kızın ellerinden birini kaldırarak ayağa kalkmasına yardım etti.

Elini çenesine götürdü ve kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Haklısın. Birbirimizi tanımıyoruz. Ama benim hakkımda şunu bil. Seni asla istemediğin bir şeyi yemeye ya da içmeye zorlamayacağım. Seni asla bir şey yapmaya zorlamam. Ben sert bir adamım. Bunu biliyorum. Sözlerim bazen Keskin, ama yarın sabah Maria'yla karşılaştığında ona sor, ben kolay lokma değilim."

Üçüncü Bölüm

"Ne dedi, Senyorita?" Maria döndü ve kahvaltı bulaşıklarını yıkama işini tamamen bırakıp Emma'ya soran gözlerle baktı.

"Kolay lokma olduğunu söyledi. Bana doğruyu mu söylüyordu?"

Emma diğer kadının yüzündeki şaşkın ifadeye bakarken, gün ışığında mutfağa göz gezdirdi.

Oda, Colorado'daki bir çiftlikte bir mutfağın olabileceğini hayal edebileceğinden çok daha rahattı.

İşyerinin merkezinde büyük bir ocak vardı ve dışarıya havalandırılıyordu. Doğrudan mutfakta bulunan bir su pompası, bulacağını hayal etmediği bir kolaylıktı. Masa çok büyüktü, on ya da on iki kişinin oturabileceği büyüklükteydi.

Beklediği gibi sandalyeler sağlam ve güçlüydü. Mavi ve beyaz süslü porselenler, *gerçek cam kapakların* önündeki dolapları süslüyordu ve parmaklarıyla tuttuğu sofrta takımları gerçek gümüştü.

Perdeler ve pencere kenarındaki kaplarda yetişen otlarla zenginleştirilmiş sade bir havası olan güzel bir odaydı.

Luke önceki akşam ona odasına kadar eşlik ettiğinde, evin geri kalanını göstermek için zaman ayırmamıştı. Ona ihtiyacı olursa diye nerede uyduğunu, gece yarısı daha kişisel ihtiyaçlarını nerede karşılayacağını göstermiş, sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde ona iyi geceler dilemişti.

Muhtemelen yorgunluktan gece boyunca uyudu ve bu sabah kendisine verilen odayı ilk kez gördü. Rahat bir kuş tüyü şilte ve renkli, kapitone bir örtü ile sağlam bir sayvanlı yatakta uyudu. Odanın geri kalanındaki mobilyalar karyola ile uyumluydu; koyu maun ağacından oyulmuş ve karmaşık, ayrıntılı tasarımlarla süslenmişlerdi. Aynalı bir şifonyer ve buna uygun küçük, kadınsı bir yazı masası ve sandalye vardı.

Oda çok güzeldi ve St. Louis'de birkaç günlüğüne bir otelde kaldığı zaman hariç, daha önce kaldığı hiçbir odaya benzemiyordu.

Ve tüm bunların Colorado'nun ortasındaki bir çiftlikte bulunması, Luke Butler'ın varlıklı bir adam olduğunu gösteriyordu.

Sohbet etme ve hizmetçiyi tanıma çabası içindeyken Maria'ya çiftliğin ne kadar büyük olduğunu sorduğunda, diğer kadın şaşkın şaşkın bakmış ve elini havalı bir şekilde sallayarak *her yere gittiğini* söylemişti.

Emma her yerin tam olarak ne anlama geldiğini merak etti.

Odasından çıkmadan önce olabildiğince çabuk ve iyi bir şekilde yıkandı, çünkü çiftliği ve büyük olasılıkla bir hafta kadar kalacağı yeri görmek için sabırsızlanıyordu. Eşyaları yanında olmadığı için tek bir kombinezonla uyumaktan ve önceki gün giydiği elbiseyi giymekten başka çaresi yoktu.

Duraksaya duraksaya mutfığa vardığında Luke ortalıkta görünmüyordu, ama mesleğinin izleri her yerdeydi. Kapının yanındaki askılarda, daha önce giydiğine benzer birkaç şapka asılıydı ve şüphesiz kahvaltısını yaptığı masanın başında hâlâ bir kahve fincanı ve kullanılmış bir tabak duruyordu.

Maria'yı bulmuş, utangaç bir şekilde kendini tanıtmış ve elinden geldiğince yardım teklif etmişti.

Maria, bilgili, koyu kahverengi gözleri ve yanaklarında şu ya da bu nedenle sürekli mutluluktan kıvrışan ikiz gamzeleri olan hoş, tombul bir ruhtu.

Şimdi, hoş bir sohbet ve kadın arkadaşlığı sabahından sonra, Emma yaşlı kadından hoşlandığını ve geçici duygularının karşılık bulduğunu fark ettiğinde hoş bir sürprizden daha fazlasıydı.

Ama neden ağzını açıp Luke'la ilgili o soruyu sorduğu onu aşırıyordu. Ama ağzından kaçmıştı. Luke'un bir gece önce ona yemek hazırladığından bahsetmiş ve görüldüğünden çok daha az huysuz olduğunu söyleyerek onu rahatlatmaya çalışmıştı.

Ve şimdi Maria karşısında duruyordu, ağzı şok içinde açıktı, ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Emma masada otururken tava ve tencereleri kuruladı, birlikte çalışıp aynı zamanda konuşturlarken sandalyesi Maria'ya dönüktü. Onun Maria'nın ifadesini yorumlamaya çalışırken elleri durdu. Onu açıkladı

Kadına bir soru daha, "Erkeklerle çok fazla birlikte olmadım. Görünüşte olduğu gibi görünüyor" dedi.

"Peki bu nasıl oluyor?" Maria sordu.

Emma'nın ağzında yarım bir gülümseme oluştu. "İnatçı." Gözleri Maria'nın kılere kayd ve "Çabuk sinirlenen biri olabilir mi?" diye sordu.

"Evet, Luke hakkında bunlar doğru."

"Ama bana söylediği gibi yumuşak değil mi?"

Maria'nın ağzı yüzünü buruşturdu. "Sana neden böyle bir şey söylediğinden tam olarak emin değilim. Yumuşak mı? Hayır."

Bir süre birbirlerini incelediler ve Emma cevap vermeyince Maria ekledi: "İyi bir adam ama yumuşak mı? Hayır." İnkâr edercesine başını salladı.

"O kötü biri değil, değil mi?"

"Kaba mı? Hayır, tam olarak değil. Ben buna adil derdim. Bu büyüklükteki bir çiftlikten ve emrindeki pek çok adamdan sorumlu olan bir adamın elinin sıkı olması gerekir, öyle değil mi?"

Emma başını sallayarak onayladı ama aklı başka yerlerdeydi. Bu tanım tam olarak dün gece tanıştığı adama benziyordu, ancak henüz adil olarak adlandırılıp adlandırılmayacağına dair bir takdir geliştirmek için fazla zamanı olmamıştı.

Kesinlikle, onun süte olan karşıtlığını fark ettiğinde bunu zorlamamıştı.

Aslına bakılırsa, onun korkularını yatıştırmaya çalışmıştı.

Adamın bu yönünü seviyordu.

Emma, 'burkulan ayak bileği' ile ilgili olarak içine düştüğü yalandan pek memnun değildi. Belli ki Luke Maria'ya söylemişti ve Maria da ona sakatmış gibi davranıyordu.

Dışarı çıkıp keşfetmekten başka bir şey istemiyordu ama 'sakatlığı' yüzünden bunu yapamıyordu.

Bunun yerine, yastıklı, rahat bir sandalyede oturmuş, bacağını yukarı kaldırmış, *Çiftçi Almanagi'nin* bir kopyasını okuyordu.

Oldukça anlaşılır bir şekilde sıkılmıştı, çiftçilik hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu ve şu anda özellikle öğrenmek istemiyordu ve gözleri sürekli mutfak bahçesine bakan pencereye gidiyordu. Elindeki kitapla olmak istediği yer arasındaki ironi tamamen gözünden kaçmıştı.

Arsadan taşan renkler inanılmazdı. Maria gururla bahçenin kendisine ait olduğunu söyleyip övünmüştü ve Emma hevesle Bacağı düzgün bir şekilde iyileştiğinde bu muameleyi göreceğine söz vermişti.

Bacağı asla düzgün bir şekilde iyileşmeyecekti ve şimdi bahçeyi görmek için can atıyordu. Bahçenin sağında ve solunda parlak sarı çiçekler, çok sevilen bir kalenin nöbetçileri gibi arsayı koruyordu. Bahçenin kendisi turuncu, yeşil, kırmızı ve sarı renklerle patlıyordu. Emma domatesleri, salatalıkları, bamyaları, biberleri ve kabakları görebiliyordu.

Yetimhanenin bahçesinde çalışmayı her zaman çok sevmişti; bu onun en sevdiği anılarından biriydi ve gençliğinden beri severek yaptığı bir şeydi.

Ailesi yoktu, onu sevecek bir annesi yoktu ama bahçe her yıl büyüyen, nadiren değişen, beslenmek için her zaman güvenilebilecek ve sürekli bir egzersiz şekli olan sabit bir şeydi.

Yirmi dakika sonra Emma hâlâ oturmuş bahçeyle ilgili hayaller kurarken Maria içeri girdi ve kocasına öğle yemeğini götürmek için bir saat kadar ahırda kalacağını söyledi. Bunu her gün yaptığını ve sonra geri gelip Luke'un öğle yemeğini de hazırlayacağını açıkladı.

Kapı Maria'nın arkasından kapanır kapanmaz Emma hiç vakit kaybetmeden ayağa fırladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde arka kapıdan bahçeye doğru yürüdü. Etrafına bakındı ama başka kimseyi görmedi ve Maria ters yönde yürüdüğü ve ev aralarında durduğu için, Emma bakımlı sebze sıralarında bir aşağı bir yukarı dolaşırken kendini güvende hissetti.

Turpları, şalgamları, patatesleri ve raventleri gördü. Küçük, çeri bir domates seçti ve ağzına attı. Domatesin verdiği his ve

Güneş ışığı damağına vurdu ve gözlerini kapatıp uzun yıllar sonra ilk kez bir bahçede olmanın tadını çıkardı.

Birkaç yabancı otu koparıp attı, diz çöküp toprağın iyi sulanıp sulanmadığını anlamak için toprağı yokladı ve yavaşça tekrar ayağı kalktı.

Sebzeler dolup taşmıştı ve toplanması gerektiğini, yoksa acı çekmeye başlayacaklarını biliyordu. Şüphesiz Maria'nın yapacak çok işi vardı ve bu iş için yardıma ihtiyacı vardı.

Emma, bir süre burada kalacağı ortaya çıkarsa ona bu teklifi götürmeye kararlıydı. Olmasa bile, Emma birkaç harika saat geçirebilmek için çok sevinecekti.

Masaya sebze.

Kendini durduramadı ve beş büyük boy sarı kabağı toplayıp göğsüne yakın tutarak dikkatlice eve doğru yol almaya başladı.

Çok hızlı döndü ve sert, çıkıntılı bir kayaya bastı. Sağ bacağından ani bir acı geçti ve yere düşerken sebzeleri de düşürdü.

Ayağının tabanından gelen zonklama karşısında dişlerini sıkarak, daha dikkatli olmadığı için sessizce kendini azarladı. Nemli toprakta poposunun üzerine oturdu ve acısını hafifletmeye çalışarak ayağını ovdu. Etrafına baktı ve kendi dikkatsizliğine gözlerini devirdi. Şimdi tek elbisesi nemli toprakla kaplıydı.

Yavaşça ayağı kalktı ve değerli kabakları toplamaya başladı. Az önce yaşadıklarından sonra sebzeleri çürümeye terk etmesi için tek bir şans bile yoktu.

Yavaşça, bu sefer daha dikkatli davranarak eve doğru yürümeye başladı. Ayağı hâlâ ağrıyordu ve artık iyice topalladığını biraz da mizahla fark etti. Sadece sağ bacağını değil, sağ ayağını da destekliyordu.

Luke'un uzun adımlarla kendisine doğru geldiğini gördüğünde bahçenin örtüsünden henüz çıkmıştı. Önünde durdu ve tek kelime etmedi.

Emma elinde kabak paketiyle adamın önünde dururken kendini kurabiye kavanozuna elini sokmuş küçük bir çocuk gibi hissediyordu. Adam onun üzerinde yükseliyordu ve Emma, adam onu incelerken dudağını ısırıp dişlerinin arasında tuttu.

Gözleri onun ağzına kaydı ve orada kaldıklarında nabızı hızlanmaya başladı ve aniden kuruyan dudaklarını yalamak için dilini dışarı çıkardı. Adamın gözleri yavaşça onunkilere kaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Sebze mi topluyorsun?" diye cevap verdi.

"Bana soruyor musun yoksa söylüyor musun? Pek emin değilmişsin gibi görünüyor." Sesi daha da güçlendi. "Evet, sebze topluyordum." "Bunu yapabileceğini kim söyledi?" Yüzünü koyu bir kaş çatma ifadesi kapladı. "Kimse yapamayacağımı söylemedi," diye hafifçe cevap verdi.

"Sana o ayak bileğinden uzak durmanı söyledim mi?" Sesi kınayan bir tona dönüştü. "Sanırım söyledin."

"Bileğini mi kestini?" Onunla alay etti.

"Şu anda değil, hayır."

Aralarında bir sessizlik oldu.

Ayağındaki acıyı dindirmek için ayaklarını sürüyerek yürüdü. Hareketi fark etti ve nefesinin altından küfretti.

Luke onu kollarına alıp mutfağa götürdü ve mutfak masasındaki sandalyeye oturttu. Omurgası sandalyenin arkasına çarpana kadar ondan olabildiğince uzaklaştı. Luke sandalyeyi kaptı. sebzeleri ondan alıp masanın üzerine fırlattı.

Çiftlikteki hayatın nasıl olduğunu anlaması için ona ihtiyacı vardı. Eğildi, ellerini sandalyenin kollarına koydu ve kızın kalkık yüzüne baktı. "Nasıl akıl yürüteceğini pek bilmiyorsun, değil mi?"

"Sakıncası var mı?"

"Evet, akıl. Dediğimi yapman gerekiyor."

"Öyle mi?"

"Evet, lanet olsun! Ben bir emir vereceğim ve sen de buna uyacaksın."

"Ben çocuk değilim."

Acımasız bakışlarını onunkilerden ayırdı ve gözleri kısa bir süreliğine onun dudaklarına kayd ve daha da alçalıp göğsüne inmeden önce üç uzun vuruş boyunca orada kaldı.

"Hayır, değilsin." Anlaşması alçak sesle, derin ve yavaşça geldi.

Emma, vücudunda yavaşça kayan ve uyluklarının arasında utanç verici bir telaşla sona eren ateşli bakıştan göğüslerinde bir karıncalanma hissetti. Adamın kendisine cinsel bir niyetle baktığını ve vücudunun buna karşılık verdiğini fark ettiğinde nefesini içine çekti.

Daha önce hiçbir erkek ona bu şekilde bakmış mıydı? Hatırlayabildiği kadarıyla kesinlikle hiçbiri. Birkaç kez bir erkeğin dikkatini çekmişti. Her zaman geçici olmuştur; bir adam onun total bacağını fark eder ve bakışları değışirdi. Acımaya ve bazen de muhtemelen pişmanlığa dönüşürdü.

Ama burada bir adam vardı ve *Tanrım, ne adamdı* ama ona öyle bir bakıyordu ki kendini kadın gibi hissetmesine neden oluyordu. Ona daha önce hiç yaşamadığı şeyler hissettirmişti. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu, tabii ki sürmeyecekti. Ama şimdilik, bu kısa süre için, Luke Butler ona sanki bütün değilmiş, yeterince iyi değilmiş gibi bakmıyordu.

Emin olmak için baş döndürücü bir duyguydu ve sahip olduğunu yeni keşfettiği bir kadın sezgisi ona, yarasının geçici olduğunu düşündüğü sürece ona bu şekilde bakmaya devam edeceğini söylüyordu.

Şu anda ona gerçeği söylemeyi düşünmek bile çok cazip bir fikirdi. Emma bunun yanlış olduğunu, uydurmanın asla doğru olmadığını biliyordu ama Kafasının içindeki küçük kırmızı şeytan ona asla bir çocuk sahibi olamayacağını fısıldıyordu.

tekrar böyle bir şans. Bir erkeğin onu kırık bir kadın olarak değil, sadece bir kadın olarak görmesi için bir şans.

Olasılıkları düşündükçe midesinde kelebekler uçuşuyordu. Onun çiftliğinde ne kadar kalacağını bilmiyordu, muhtemelen sadece günler,

Ama bir gün tüm kadınların hayatlarında olmasını istedikleri tek şeyi yaşama ihtimali ona cazip geliyordu.

Bir erkeğin öpücüğü.

Yirmi iki yaşındaydı ve hayatında hiç bir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı.

Şimdi tepesinde asılı duran yakışıklı adama bakarken kalbi kulaklarında yüksek sesle atıyordu.

Pencerelerden sızan gün ışığı dün gece düşündüklerini doğruluyordu. Adam inanılmaz derecede yakışıklıydı. Ve eğer bunu bir dalaverenin içindeymiş gibi değil de bir deneyim olarak görseydi, belki de vicdanı bu kadar yüksek sesle patlamazdı.

Onu öpme fikri aklına gelir gelmez, peşini bırakmadı. Gözleri onun dudaklarına kaydı ve dudaklarının kendi dudaklarına değdiğinde nasıl hissedeceğini merak etti.

Sert ve erkeksiydiler; çenesinde sıkılaştıran kaslar onları net kesilmiş mermer çizgilerine dönüştürüyordu. Yine de dolgundu ve inanılmaz derecede yumuşak görünüyordu.

Bu çok aptalcaydı. Bu düşünce için kendini azarladı. Nasıl yumuşak görünebilirlerdi ki? Gözleri adamın kalın göğsünün üzerindeki geniş omuzlarına kaydı. Hayır, onda yumuşak bir şey yoktu.

Sert bir el çenesini kaldırıp bakışlarını onunkilere dikince Emma düşüncelere dalmaktan kurtuldu.

"Çocuk olmadığını biliyorum. Sorunun yarısı bu."

Ciğerlerine girip çıkan nefesi dengeledi ve "Bu neden bir sorun?" diye sordu.

Bu soruya cevap vermedi ve asıl konuya geri döndü. "Dediğimi yapmalısın, Emma. Burası Batı'da bir çiftlik, Doğu'da bir misafir odası değil. Buraya alışık değilsin, başına neler gelebileceğinden haberin yok." Başparmağı kızın yanağında alaycı bir şekilde gezindi. "Ve sen yaralısın. İçeride kalmalı ve iyileşmek için kendine zaman tanımalısın."

Emma onun çenesini kavrayışından, parmaklarının okşayışından hareketli bir şekilde asılı kaldı ve zamanın geldiğini anladı. Ona gerçeği söyleme zamanı. Onun

Vicdanı ona söylemesi için bağıırıyordu. Söyle ona! Ona söylerse, burada geçireceği birkaç günü sebze bahçesinde, dışarıda güneş ışığında geçirebilir, hatta belki ahıra gidip çiftlikteki hayvanları görebilirdi. Ama kafasının içindeki küçük şeytan onun dokunuşuyla büyülenmişti. Başını onaylarcasına sallarsa, ona bu şekilde bakmaya devam edecekti. Ona tekrar dokunabilirdi. Hatta onu öpebilirdi.

Ölmeden önce umutsuzca öpölmek istiyordu.

"Bahçeyi beğendim, çiftliğinizde gördüğüm kadarıyla çok güzel." dedi.

Sözleri yürekten söylenmişti ve içlerinden hakikat dökölüyordu.

Gözleri zevkle kırıştı ve sonra yavaşça, tüm eli büyük avucunun içinde kızın yanağını sardı. "Hoşuna gitmesine sevindim ama bu bir şeyi değıştirmez. O ayak bileğinden uzak durmalısın. Uzun sürmez, en fazla bir hafta."

"Ama bir hafta içinde gitmiş olacağım."

Yüzü sertleşti ve kolları kaskatı kesildi. "Belki de değil."

Bu yolda devam etmedi ve sadece başını sallayarak onayladı. "Ayaklarımı yerden kesmek için elimden geleni yapacağım."

"Denemekten fazlasını yapacaksın, Emma."

Adamın ses tonuna bakarak dudağını ısırđı ve bunun da önceki akşamki gibi uyulması gerekmeyen bir emir verdiğđ başka bir örnek olup olmadığını merak etti. Acaba sadece onun dediğini yapmasını mı umuyordu?

Anlayamadı. Sesi ciddi gibi geliyordu. Otorite sesinden açıkça okunuyordu.

"Evet, efendim."

Boğazından kısık bir hırıltı çıktı. "Bana öyle hitap etmemeni söylemiştim."

Elleri omuzlarına gitti ve onu kavradı. Derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gerildi ve burun delikleri açıldı.

Bu kadar yakından bakınca Emma sandalyesinde bayılmamak için elinden geleni yapıyordu. Yüzü granit çizgilerle kesilmişti ve siyah giysili figürü iriydi, sanki aynı alanı işgal edecekmiş gibi onunkine doğru ilerliyordu. Elleri onu ölümcül bir şekilde kavırıyordu, sanki ona sahipmiş gibi hissediyordu, sanki ona bu şekilde dokunmaya hakkı varmış gibi ve boynundaki kaslar Gerginleşip nabız gibi atıyor, gücün timsali olan damarları ve tendonları gösteriyordu.

Adamın başı kızınkine doğru eğilmişti ve aniden bu yakınlık sinirlerinin çılgılık atmasına neden oldu. Eğildi ve onu oyalamak için aklına gelen ilk şeyi söyledi çünkü onun tarafından öpülmeyi düşünmek ve bunun gerçekten olması tamamen farklı iki şeydi. "Sence şerif sahneyi soyan adamların peşine düşer mi?"

Adam onun üzerinde olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Çenesi sıkıca kenetlendi ve kendini oturduğu sandalyeden kaldırıp tam boyuna geldi. "Evet, bu sabah ilk ışıklarda o ve adamları gidiyorlardı. Onları yakalayacaklar."

"Beni ne zaman öğrenecek? Yani sahnede olduğumu ve şimdi burada seninle olduğumu?"

"O zaten biliyor." "Nasıl biliyor?"

"Adamlarımdan birini bir mesajla kasabaya gönderdim. Senin burada olduğunu biliyor.

Burkulma dışında bir şeyiniz yok." Ona doğru döndü ve tamamen ona baktı ve sesi bir derece düştü. "Benim korumam altında olduğunu biliyor."

Emma yutkundu ve kanı şakaklarına hücum etmeye başladı. Yüzüne bir sıcaklık yayıldı ve adamın sözleri omurgasından aşağıya hem korku hem de heyecan dolu bir ürperti gönderdi. *Onun koruması altında*. İlk anda kulağa çok zararsız gelmişti ama adamın kastettiğinin hiç de zararsız olduğuna inanmıyordu. Ses tonunda daha önce kimsenin kullandığını duymadığı bir şey vardı. "Burada ne kadar kalacağım?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Buna henüz cevap veremem. Cody bu gece dönecek ve ben de neler olup bittiğine dair daha iyi bir fikre sahip olacağım."

"Peki ya eşyalarım? Değiştirecek bir kıyafetim bile yok." Onu indirdi
"Ve sanırım elbisemin yıkanması gerekiyor. Korkarım onu kirletmeyi başardım."

"Yerinde kalsaydın böyle olmazdı." "Evet," diye hafifçe onayladı.

"Eşyalarını yıkarken Maria'ya sana giyecek bir şeyler bulmasını söyleyeceğim."

"Sorun çıkarmak istemiyorum, kendi kıyafetlerimi yıkayabilirim."

"Sanırım bunu kırlarda gezintiye çıkmadan önce düşünmeliydin." Sesi yine sert ve alaycıydı.

"Kırsalın her yerinde mi? Bahçeye girdim." Ses tonunda bir miktar kızgınlık vardı.

Ona attığı bakış, tartışmasından memnun olmadığını gösteriyordu. "Ama bana bakıyor olsaydın, o küçük tatlı kıcının üzerine düşüp mutfağımı kirletmezdin, değil mi?"

"Benden ne istiyorsun? Bir kere özür diledim zaten. Özür dilerim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım." Sözleri yapmacıktı.

"Daha iyisini yapmaya *çalışmanı* istemiyorum, Emma. Daha iyisini yapmanı istiyorum. Olduğun yerde kal. Burası zorlu bir bölge. Ya bir yılan olsaydı? Ya da bir Kızılderili?"

"Bir Kızılderili mi?" sesi titriyordu.

Bu konuda yalan söylediğini biliyordu. Çiftliğinde Kızılderililerin tehdidi neredeyse sıfırdı. Sadece onu biraz korkutmaya çalışıyordu. İçine biraz korku salmaya. İyileşene kadar çiftliğin dışı onun için uygun değildi.

"Acaba olur," diye olabildiğince rahat bir şekilde cevap verdi.

Luke ve Emma aynı anda kutunun tezgâha çarpma sesini duydular ve döndüklerinde Maria'yı elleri kalçalarında ve kaşları çatık bir şekilde gördüler

Luke'a kim olduğunu anlamamış gibi bakıyordu. Konuşurken sesi oldukça sert çıkıyordu. "Onu ne tür bir saçmalıkla korkutuyorsun?"

Luke başını Maria'ya doğru bir kez salladı ve Emma diğer kadının söylemek istediği şeyin artık dile getirilemeyeceğini anlayabildi. Luke'un yüzünde yaşlı kadını susturan o ifade vardı.

Luke şapkasını tekrar kafasına geçirdi ve bir daha Emma'ya doğru bakmadı. Konuşurken Maria'ya baktı. "Bahçedeydi ve düştü. Sen kıyafetlerini yıkarken giyecek başka bir şeye ihtiyacı var."

Cevap almak için durmadı, öğle yemeğini beklemeden arka kapıdan içeri daldı.

Maria ona baktı ve "Onu bu kadar kızdıran ne?" diye sordu.

Emma boğazını temizledi ve yumuşak bir sesle, "Belli ki evde kalma emrine itaat etmedim ve buna çok kızdım," dedi.

"Ahh," diye gözlerini devirdi Maria ve sözünü sakınmadan cevap verdi.

Emma konuyu elinden geldiğince zarif bir şekilde değiştirdi. "Yemekte size yardımcı olabilir miyim?"

Maria masada ne olduğunu görünce gülümsedi ve gülerek cevap verdi, "Sanırım yakında menüde kabak olacak?"

Bir saat sonra Emma öğle yemeğinde içtiği koyu kıvamlı, kremalı domates çorbası yüzünden tıka basa doymuştu. Banyo yapmıştı ve şimdi üzerinde Maria'nın elbisesi. Onu yeterince örtmesine rağmen, oturup akşam yemeği için kabak soyarken ve dörde bölerken bir omzundan kayıp duruyordu.

Maria mutlu bir şekilde sohbet ederken onu dinledi. "Ve kızımızın artık kendi üç bebeği var."

"Nerede yaşıyor?" Emma sordu.

"Denver'da kocası ve ailesiyle birlikte yaşıyor."

"Ülkenin öbür ucunda değil de aynı eyalette olmaları sizi memnun ediyor olmalı."

"Evet, öyle ama itiraf etmeliyim ki diğer büyükanneyi biraz kıskanıyorum. O bebekleri her gün görebiliyor, ben ise yılda sadece bir kez görebiliyorum."

"Yine de bu kadar büyük ve mutlu bir aileye sahip olmak harika olmalı. Onlarla çok gurur duyuyor gibisiniz." Emma bir yandan sohbet ederken bir yandan da kabakları soğan, tereyağı ve galeta unu ile güveçte pişirirken büyük ailelerin hayalini kurdu.

"Evet, çok gururluyum. Her gün şükürlerimi sayıyorum."

"Benim hiç ailem olmadı." Emma melankoliye kapılmak niyetinde değildi ama aileden bahsederken ağzından kaçırvermişti.

"Hiç mi? Hiç aileniz yok mu?" Maria'nın sesi aynı anda hem şaşkın hem de üzgün geliyordu.

"Hem de hiç. Hayatım boyunca bir yetimhanede büyüdüm. St. Louis'de. Ailemin kim olduğunu hiç bilmiyordum."

"Bu çok üzücü, Emma." Yaşlı kadın yaptığı işi tamamen bırakmış, yüzünde okunamayan bir ifadeyle Emma'yı izliyordu.

"Geçmiş geçmişte kaldı ve zaten o kadar da kötü değildi, gerçekten. Evelyn Turner adında harika bir kızla birlikte büyüdüm ve bugün hâlâ arkadaşız." Emma elinden geldiğince neşeli olmaya çalıştı ve diğer kadının kendisini rahatlatması için gülümseyerek yaptığı işten başını kaldırdı.

Maria eğildi ve kızartmayı büyük bir kaşıkla yağda kızarttı. "Yetimhaneden ayrıldıktan sonra ne yaptın?"

"Kaçmak istemediğim sürece on sekiz yaşına kadar kalmak zorundaydım, ki kaçmadım. Kasabada dul bir kadının yanında bir tür refakatçi olarak iş bulmama yardımcı oldular. Ona kitap okudum, Pazar günleri kiliseye götürdüm, hafif ev işlerine yardım ettim, evinin idaresine yardım ettim, bu tür şeyler. Kısa bir süre önce vefat etti." Emma'nın sesi, kendisi için büyük bir dost haline gelmiş olan yaşlı kadını düşündüğünde kesildi.

"Peki sen ne zaman evlenmek için zaman buldun?"

Bu soru Emma'yı şaşkına çevirdi ve yeniden toparlanmak için gözlerini yere indirdiğinde, Maria onun burnunu soktuğunu düşünmüş olmalı çünkü diğer kadın devam etti, "Belki de konuşmak istemediğin bir şeydir?"

Emma başını sallayarak onayladı.

Maria neşelendi ve devam etti, "Ve şimdi bir macera yaşıyorsun ve batıya gidiyorsun, dün için utanç verici olsa da."

"Evet." Emma ayağa kalktı ve güveç kabını ocağa doğru taşımaya başladı. Topallaması her zamankinden daha belirgindi. Ayağının altını iyice çürütmüştü, lanet olsun.

"Ağırlığını bileğine vermeye devam edersen kendini daha fazla inciteceksin ve Luke bunun için başımı yiyecek."

Emma kabul etti ve kısa süre sonra kendini aynı sandalyeye oturmuş, günün erken saatlerinde okuduğu kitabı okumaya çalışırken buldu.

Uykuya dalmış olmalıydı çünkü keskin bir sesle uyandı ve sandalyesinde sarsılarak başını kaldırdığında Luke'un birkaç metre öteden sessizce onu izlediğini gördü.

Yüzüne dökülen saçlarını düzeltmek için bir elini kaldırırken onu dikkatle izledi.

Gözleri düştü ve tamamen uyandığında, Emma aşağı bakarken nefes nefese kaldı ve elbisesinin yakasının omzundan tamamen düştüğünü gördü. Yüzüne bir kızarıklık yayılırken hızla yukarı çekti.

Luke, kan şaftına hücum edip tam bir ereksiyona dönüşürken sertleştiğini hissetti. Kadının yumuşak, beyaz omzunu ve göğsünün üst kıvrımını görünce iradesi dışında sertleşirken bir küfür savurdu. Hiç de çıplak olmayan bir göğüs, aslında beyaz bir kombinezonla kaplıydı, muhtemelen iki tane. Ama bu onun asi bedeni için önemli görünmüyordu.

Dişlerini sıktı ve kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. "Akşam yemeği hazır. Masaya gitmene yardım edeyim."

"Hayır, teşekkür ederim, idare edebilirim--"

"Söylediğim her lanet şeyle çelişmek zorunda mısın?"

Adamın öfkesi yine sebepsiz yere bir anda alevlenince Emma gözlerinin açıldığını hissetti. "Hayır, fark etmemiştim."

Ona doğru ilerledi ve elini uzattı. "Hadi gidelim."

Emma elini onun elinin içine koydu ve adam onu ayağa kaldırdı.

"Teşekkür ederim, ben--"

Sözleri bir kez daha kendini kaldırılmış ve mutfağa taşınırken bulunduğunda durdu. Kolunu boynuna doladı ve kısa süre sonra kendini masadaki bir sandalyeye oturmuş buldu.

Tuzlu rosto ortada, kabak güveci de yanında duruyordu ama Maria hiçbir yerde yoktu.

Adam tabağının yanında durup büyük bir porsiyonu tabağına servis ederken herhangi bir soru sormadı.

Ona verdiği yemek çok fazlaydı ve Emma gözlerini onunkilere dikti. Onun her küçük şey için tartıştığını düşünmesini istemiyordu ama hayatı boyunca yiyecekleri israf etmemesi gerektiği öğretilmişti.

Gözleri onunkilerle buluştuğunda sesi

yumuşaktı: "Luke." Adamın gözleri onunkilere

takıldı. "Çok mu fazla?"

"Evet."

Yarısını servis tabağına geri koydu ve kendi tabağını servis edip oturdu.

Emma, o çatalını alıp yemeğe başlayana kadar bekledi. Birkaç dikkatli ısırik aldı ve hem kendi güvecinin hem de Maria'nın rostosunun bu kadar lezzetli olmasından memnun oldu.

Luke yemek yerken onu inceledi. Hizmetçisinin şekli, onun yaşındaki bir büyükanne için oldukça normaldi. Ama vücudu Emma'nınkinden çok daha büyüktü ve elbise kızı tamamen yutuyordu. Bir eliyle yemeğini yerken diğer eliyle elbiseyi boğazında tutuyordu.

"Elbise çok büyük," dedi sert bir sesle. "Kıyafetlerin yarına kadar burada olur."

Gözlerini tabağından kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Bakışları onunkilere kaydı ve gözlerini onun yoğun, ateşli bakışlarından ayırdığında yüzünün parlak, ateşli bir renge dönüştüğünü biliyordu.

"Kocanız öleli ne kadar oldu?" Bu soruyu sorarken sesi sertti.

Kirpiklerinin arasından baktı ve adamın keskin bir gözlemci bakışıyla onu incelediğini gördü.

Daha fazla yalan söylemek istemiyordu ama şimdi o kadar derine batmıştı ki bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. "Bir süredir."

"Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyor musun?" Gözleri uzak, karanlık ve anlaşılmazdı.

"Sorun o değil, sadece--"

"Sana kötü mü davrandı?" Yüzünde fırtına bulutları toplanmıştı. Gözleri onunkilere kaydı. "Ne şekilde?"

"Sana kaba davrandı mı? Zevkini aldı ve seni arzulu mu bıraktı?"

"İstemek mi?" diye fısıltıyla sordu.

"Neden bahsettiğimi bilmiyor musun?" İnanmaz görünüyordu. "*İstemek* ne demek bilmiyor musun?"

"Bana bu soruları nasıl sorarsın? Birbirimizi tanımıyoruz bile."

Emma bu konuşmadan hiç de rahatsız olmamıştı. Daha önce Onunla tanıştığından beri rahattı ama bu konuşma durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Doğudaki süslü bir otelde akşam yemeği yemiyoruz, tatlım. Sadece sen ve ben varız ve krallığının ortasındaki evimde yalnızız." Onun Sesi keskindi ve kelimeyi tek *başına* vurguladı.

"Krallığınız mı?" Biraz şaşkınlıkla sordu. "Buralarda başka bir hükümdar görüyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı basitçe.

"Belki henüz anlamadınız ama buradaki tüm kuralları ben koyarım. Patron benim, buradaki insanlar benim için çalışıyor. Benim sözüm kanundur.

"Ben senin için çalışmıyorum."

"Hayır, istemezsin. Ama çiftliğimde misafirsin ve burada olduğun sürece benimle iyi geçinmek isteyeceğini düşünüyorum." Yumuşak bir ses tonuyla söylediği tehdit Emma'yı tam da hedeflediği yerden vurmuştu.

"Nahoş olmaya çalışmıyorum," dedi sessizce.

"O zaman sohbet ettiğimizi, birbirimizi biraz tanıdığımızı anlayın. Burada senin alışık olduğun resmiyete sahip değiliz. Seni merak ediyorum, hepsi bu. Masum birine benziyorsun.

Bundan daha önce de bahsetmiştim. Bana öyle geliyor ki evli bir kadın olsaydın tüm o masumiyetin silinip gitmesi gerekirdi. Ama burada istemenin nasıl bir his olduğunun farkında bile değilsin."

"Böyle şeyler söylememelisin." Emma huysuz olmamak için toplayabildiği en *hoş* ses tonunu kullanmaya çalıştı.

"Sadece sen ve ben, Emma-kızım, bunu zaten söyledim. Benim evim, benim akşam yemeği masam. Seninle nasıl uygun görürsem öyle konuşurum."

Emma onun gözlerini kendi gözleriyle tutmaya çalışıp başaramayınca sustu. İştahını tamamen kaybetti ve kucığında katlanmış olan ellerine baktı.

Sandalyesini geriye itip ahşap zeminde kaymaya başlayınca yüksek ve gıcırtılı bir ses sessizliği bozdu. Adam sandalyesinin yanında dururken Emma başını kaldırıp bakmadı.

"Bitirdin mi?"

Başını salladı.

"Sırada ne olduğunu biliyorsun."

Sözleri tehditkârdı ve kız tüm rengini kaybederken gözleri ona kaydı.

Kızın yüzündeki ifadeye bakarak başını salladı. "Seni yatak odana götüreceğim."

"Yürüeyilirim, beni taşımak zorunda değilsin." Sesi şaşkınlıktan titriyordu.

"Zorunda değilim, belki de istiyorum." Sesi fazlasıyla baştan çıkarıcıydı ve ifadesinde bir amaç duygusu vardı.

Adamın eli aşığı uzanıp kadıninkini kaldırdı ve Emma kendini onun iri, erkek bedenine çok yakın dururken buldu. Ayağındaki botlar vücuduna ekstra bir

Zaten yüksek olan boyuna birkaç santim daha

eklenmişti. Gözleri onun göğsüyle aynı

hızadaydı.

Diğer eli yukarı uzandı ve sert, nasırlı parmağı yavaşça

Elbisenin yakasını kaldırıp onu örtmek için geri çekerken omzundan ve göğsünün üst kabarıklığından geçti.

Emma bu his karşısında nefesi kesildi. Tamamen çaresiz kalmıştı ve kendi ayakları üzerinde zar zor durabiliyordu.

Adamın nefesinin hızla girip çıkarken çıkardığı tıkırtılı sesi duydu.

Akciğerleri ve gözleri onunkilere doğru kalktı. O sert parmak çenesinin altında hareket etti ve kalktı. Gözlerinde ateş yanıyordu.

"Çok güzelsin." Sesi çakıllıydı, kelimeler sert ve yüksek bir fısıltı gibiydi.

İltifattan duyduğu zevk içini doldurdu. Bu, görünüşüyle ilgili olduğunu hatırlayabildiği ilk iltifattı. Adamın çakıllı sesi tüylerini diken diken etti ve ona teşekkür edecek sesi bulamadı.

Alçak, kandırıcı bir sesle devam etti, "Kocan senin güzel olduğunu düşünüyor muydu? Kollarında çıplakken sana söyledi mi?"

Emma onun sözleriyle sarsıldı, yaşadığı şok tüm sistemine yayıldı ve eli adamın karnına doğru uzanarak denge aramaya başladı. Kas şeklindeki çelik, parmaklarını bilinçsizce açarken parmaklarını karşıladı.

Tek eliyle ulaşabildiği kadar çok yerine dokunuyordu. İçine yoğun bir sıcaklık yayıldı ve kalçalarının arasında garip bir karıncalanma hissetti. Aynı anda hem hoş hem de biraz rahatsız ediciydi.

Gözleri koyu çikolata kahverengisiydi ve onu çok yakından izliyordu.

İçindeki duygular kabarırken göz kapaklarının gözlerinin üzerinden aşağı kaydığını hissetti.

Parmak çenesinden ayrılıp tekrar omzuna indi ve elbisesini yavaşça aşağı çekerek beyaz tenini gözlerinin önüne serdi. Kumaş göğsünün üzerine düştü ve göğsüne sürtündü.

aşağı doğru kaydirdi. Emma, meme ucunun çakıl taşı gibi olduğunu ve kombinezonunun ve tek kombinezonunun ince beyaz malzemesine karşı ayağa kalktığını hissettiğinde nefesi kesildi.

Adamın nefesi tıslayarak içeri girip çıplak omzuna ve neredeyse çıplak göğsüne bakarken kadın donmuş bir hayranlıkla duruyordu.

"Kollarımda çıplak olsaydın, bana ait olsaydın, sana her zaman ne kadar güzel olduğunu söylerdim. Vücudunun ne kadar tatlı koktuğunu, ne kadar yumuşak hissettiğini, seni ne kadar çok istediğimi."

Adamın sanki kokusunu içine çekiyormuş gibi başını çevirdiğini hissetti.

Büyüleyici sözleri dinlerken gözünden bir damla yaş süzüldü. Bir parmak hareketiyle sildi. "Neden gözyaşları?"

Bir cevap bulamayınca başını yavaşça salladı. Hiç kimse ona hiç bu kadar tatlı şeyler söylememişti; hiç kimse ona sarılmak istememişti. Bu inanılmaz, tehlikeli bir duyguydu.

Luke onun etkisinin boş bir şarap gibi kafasına gittiğini hissetti.

Mide. Ufak tefek ve zarif bir güzelliği vardı, teni porselen rengindeydi ve muhtemelen onun çiftliği dışında her yere aitti.

Colorado'da. Ona iyi bakacak insanlarla birlikte bir kasabada olması gerekiyordu.

Bir anlık içgörüyle, açması gerektiğinden emin olmadığı bir kapıdan geçmek istediğinden emin değildi. İçinden bir ses, artık çok geç olduğunu söylüyordu.

Onun sıcaklığına karşı kendini çelikleştirerek eğildi ve onu nazikçe kollarına alıp bir gece önce kullandığı yatak odasına taşıdı. Yatağa doğru ilerledi ve onu dikkatlice oraya bıraktı. Geri adım attı ve onun üstünü örtmek için çabaladığını gördü.

Emma kolları ve bacakları birbirine dolanarak kış üstü yere düştü ve hızla o çıplak, ipeksi omzunu ondan korumak için hareket etti. Birdenbire yatak odasında olmak önceki geceden daha tehlikeli görünmeye başladı. Onu bir farenin sinsisi bir kediye izlediği gibi izledi.

Ona delici bir bakış attı ve kapıya doğru ilerledi. Konuşmadan önce bir süre eşikte durdu. "Bunun bir faydası olmayacak, biliyorsun. Benden saklanmaya çalışıyorsun. Bunu zaten gördüm, Emma." Gözleri üç kalp atışı boyunca onunkileri tuttu. "Ben zaten istiyorum."

Arkasını döndü, kapıyı keskin bir tıkırtıyla kapattı ve onu yalnız bıraktı.

Emma ciğerlerinde tuttuğu havayı büyük bir hışırtıyla dışarı verdi ve sırt üstü düşüp ellerini yüzüne kapattı. Kendini neyin içine sokmuştu? Şimdi ne yapması gerekiyordu?

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım.

Düşmüş bir meleğin yüzüne ve bir günahkârın vücuduna sahip uzun boylu, karanlık çiftlik sahibini düşünürken çıkarabildiği tek şey buydu. Onu istediğini cesurca söyleyen adamı. Ne yapacaktı ki?

Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım.

Dördüncü Bölüm

Ertesi gün Luke ağılın yakınında atından indi ve yarı vahşi midillinin dizginlerini onları bekleyen Jesse'ye verdi.

Mahmuzları, avluya ve oradan da eve doğru ilerlerken toprağın sert zemininde sessiz bir ritimle tıkırdadı.

Şerifi yarım saat önce arazisinin kuzey ucundan evine doğru gelirken görmüştü ama Luke güney sırtlarındaydı ve en hızlı bu şekilde geri dönebilirdi.

Gecikme karşısında sabırsızlıkla homurdandı.

Reed Elgin'in gününden zaman ayırıp buraya kadar gelmesi için çok az neden vardı.

Bunu yapmasının tek bir nedeni vardı.

Diğer adam Emma'yı merak ediyordu. Luke dişlerini sıktı.

Cody ile yaptığı konuşmadan, mesajının kanun adamına iletildiğini, hayatta kalan tek bir kadın olduğunu ve şu anda güvende olduğunu biliyordu. Şerif, bu olayla ilgilenecek zamanı olan son kişi olmalıydı. Yapılması gereken bir işi varken yalnız bir kadının refahı için endişelenmek.

Luke elindeki deri eldivenleri çıkarıp Levi's'inin arka cebine soktu ve adımlarını hızlandırdı.

Luke, öfkesinin çoktan kaynama noktasına geldiğini ve bunun için haklı bir neden olmadığını fark edince kaşları çatıldı.

Kapıyı yırtarak açtı ve kararlı adımlarla eve girdi.

Emma mutfak masasında oturduğu yerden başını kaldırdığında kapının silah sesi gibi odada yankılanan gürültüsünü duydu.

Duyguları zaten karışıklık içindeydi. Şerif Elgin yarım saat önce onu aramaya gelmişti ve o zamandan beri onu kendisiyle birlikte kasabaya geri getirmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı.

O sabah yatak odasından çıktığında Luke'un çoktan evden çıkmış olduğunu görünce rahatladı. Maria mutfakta çalışıyordu ve ona bavulunun bir gece önce geç geldiğini söyledi.

Emma eşyalarını yerleştirme konusunda kararsızdı ama Maria bavulları yatak odasına taşımasına yardım etmiş, kırıksıklıklar açılın diye onu eşyalarını yerleştirmeye ikna etmiş ve Emma'yı yerleştirirken birlikte keyifli bir sabah geçirmişlerdi.

Şerif onun önünde kamburunun üzerine oturmuş, elini mengene gibi kavramış ve onu kendi düşünce tarzına çekmeye çalışırken, Maria da civcivini korumaya çalışan bir tavuk gibi gıdaklayarak tepelerinde dolanıyordu.

Emma'nın gözleri kapıyı çarparak içeri giren Luke'a takıldı. Luke bir an hareketsiz durup manzarayı seyretti. Adam gözlerinin önünde boy atar gibi olunca Emma'nın gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. Onun

Omuzları sertleşip dikleşti, elleri iki yanında yumruk oldu ve yüzüne siyah, tehditkâr bir ifade geldi.

Vücudu şoktan hareketsiz kalmış halde onu izlemeye devam ederken kulaklarında yüksek sesli bir uğultu başladı. Garip bir suçluluk duygusu kapladı içini ve elini şerifin elinden çekmeye çalıştı ama başarılı olamadı.

Bir an çaresizlik hissetti, sanki iki köpek arasında çekiştirilen bir kemik gibiydi. Luke eşikten uzaklaştı ve aldatıcı olduğunu bildiği bir rahatlıkla, odanın ortasında durana kadar üç adım attı ve alçak, ölümcül bir sesle şerife sadece üç kelime söyledi.

"Bırak onu gitsin."

"Luke," Şerif onu bırakmadan diğer adamın varlığını kabul etti.

Luke, hemen itaat edilmezse cezalandırılacağını vaat eden tehditkâr bir tıslamayla, "Bırak onu," diye tekrarladı.

Diğer adam onun elini bıraktı, boyuna göre ayağa kalktı, Luke'la yüzleşti ve çakıllı bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi Luke boğazının arkasından çıkan tek ve sert bir heceyle ve sonra ona döndü. "Sen iyi misin?"

Emma onun doğrudan bakışları altında boynundaki nabzın titremeye başladığını hissetti. "Evet," diye yanıtladı onu basitçe.

Gözleri kızın üzerinde geziniyor, onu yakından inceliyor, kızarmış yüz hatlarını, giydiği farklı elbiseyi ve ayaklarını saran yumuşak tabanlı terlikleri dikkatle süzüyordu. Adam onun karşısında kayıtsız bir tavırla dimdik duruyordu

Aldatıcılığıyla korkutucu olan bir zarafet. Ona bakışı, sanki sahip olduğu, sadece kendisine ait olan bir şeye bakıyormuş gibi, yoğunluğu içinde katı olan inatçı bir çizgiyle damgalanmıştı.

Maria boğazını temizlediğinde zamanın içindeki an kesintiye uğradı. Luke'tan Şerif'e ve sonra tekrar Şerif'e bakarken yaşlı ve parlak yüzü gerginlikle gölgelenmişti. Elinde bir kutu tutuyordu ve basitçe, "Ben kulübeye gidiyorum, hemen döneceğim," dedi. Emma'ya bir kez baktı

ve sonra sessizce odadan ve içeride karşı karşıya gelen iki adamdan ayrıldı.

Emma hafifçe ürperdi ve Maria'nın kaçtığı kadar kolay kaçabilmeyi diledi. Luke gözlerini onunkilerden ayırıp şerifle tam olarak yüzleştğinde havada yoğun bir gerilim vardı. "Onları yakaladın mı?" Posta arabası soyguncularının yakalanmasından bahsederken sesi sessiz odada çınladı.

"Hayır, henüz değil," diye itiraf etti diğer adam.

Luke'un yüzü duygularını gizleyen bir maskeye dönüşmüştü. Dudakları gerildi, derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gerildi ve suçlayıcı bir ifadeyle sordu: "O zaman neden buradasın? Görünüşe göre vaktini mutfağımdan başka bir yerde geçirsen daha iyi olur."

"Emma'ya birkaç soru sormam gerekiyordu. Ne hatırlayabildiğini görmek için. hala tazeyken." Şerif sorgulanmaya alışık değilmiş gibi dişlerini sıkarken Luke daha da sertleşti.

"Sorularınıza cevap verdi mi?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Sanırım artık geri döneceksiniz." Luke'un sesi karanlıktı.

"Bence o da benimle gelmeli Luke." Diğer adam bunu, açıkça reddedilmese bile bir tartışmayla karşılaşacağını biliyormuş gibi söyledi.

"Hayır." Luke'un cevabı kesindi; inkâr, küçümseme ve reddedilemez bir otoriteyle dolu bir sesle söylenmişti.

"Onu burada öylece tutamazsın," dedi diğer adamın sesi dehşet ve onaylamama doluydu.

"Evet,

yapabilirim."

"Bu doğru

değil."

"Benim toprağıım, benim çiftliğim, benim kararım." Luke'un sesi uğursuzlaşmıştı.

"Bu onun kararı, Luke."

Luke buna cevap vermedi ama bakışları kısa bir süreliğine Emma'nın beyaz yüzüne kaydı.

Gözleri onunkileri yuttu ve şerif tekrar konuşmaya başladığında taşa dönen yüz hatlarında belli belirsiz bir yumuşama oldu.

"Düzgün düşünemiyorsun dostum. Kasabada, doktora ulaşabileceği bir yerde olması gerekiyor. Bir şok geçirdi ve bileğinin bakıma ihtiyacı var."

İki adam sanki aynı odada değilmiş gibi onunla konuşurken Emma nefesini tuttu.

Şerifin argümanlarını daha önce de duymuştu; onu kendisiyle birlikte kasabaya dönmeye ikna etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı. Ama başka bir şey itiraf etmişti.

bir süre gelemeyecekti. Denver'daki ofisten aldığı telgrafta, soyguncular yakalanana kadar arabanın bir süre daha güneye inemeyeceği bildiriliyordu.

O zaman

Denver'a giden daha özel ve daha güvenli bir rotadan devam edecek.

Şerif ona bu bilgiyi vermiş, hatta güzergâh üzerindeki bir sonraki büyük kasabaya kadar silahlı bir eskort önermiş, ancak bunun birkaç haftadan önce organize edilemeyeceğini itiraf etmişti.

Sıkışmıştı ve tek yapması gereken kasabada mı yoksa bu çiftlikte mi sıkışıp kalmak istediğine karar vermektir. Kasabada şerif dışında kimseyi tanıımıyordu, otelde uzun süre kalacak parası yoktu ve ayrıca çiftlikte Maria'nın yanında kendini rahat hissediyordu.

Ama vicdanının derinliklerinde, burada kalmak istemesinin nedenini biliyordu.

Nedeni ise birkaç adım ötesinde iri ve tehditkâr bir şekilde belirliyordu.

"O burada kalacak." Luke şerifi kesin bir dille reddetti.

Reed Elgin döndü ve nefesinin altından küfretti. "Luke, mantıklı ol. O sana ait değil dostum. Kafanla düşün."

Luke ön dişlerinin arasından tıslama sesiyle oksijen emdi ve Emma'nın neredeyse başını döndürecek bir bakışla diğer adamı süzdü.

Çelik gibi kaslarında gerginlik ipleri dolanıyordu ve cevap verirken çenesi dışarı doğru çıkıktı, "Onun bana ait olduğunu asla iddia etmedim. Ama kesinlikle seninle gitmek zorunda değil. Bileğinin kendi kendine iyileşeceğini söylüyorum.

lanet bir doktora ihtiyacı yok ve onu burada, kasabada koruyabileceğinizden daha iyi koruyabilirim."

"Bu senin vereceğin bir karar değil. O yetişkin bir kadın. Kendi adına düşünebilir."

Luke'un diğer adama diktiği gözleri, dönüp ona dikilmeden önce buz kesti.

"Ona burada kalmak istediğini söyle, Emma." Sesi kendinden emin, yavaş ve emindi; ses tonundan Emma'nın bunu kabul edeceğine dair en ufak bir şüphe duyulmuyordu.

Emma da aynı fikirde değildi. Onu ne kadar rahatsız etse de, bu tamamen kötü bir duygu değildi. Daha önce bildiği her şeyden farklıydı ve daha fazla keşfetmek istediği bir şeydi. Kasabaya giderse onu bir daha asla göremeyebilirdi ve bunun olmasına henüz izin vermeye hazır değildi.

Beyninde dolaşan tüm bu duygulara bir de bilmediği bir yere, tanımadığı insanlarla gitmenin ve oraya vardığında bir gelir kaynağının olmamasının sıkıntısı eklenmişti.

Doğru, Denver düşüncesi hâlâ korkutucuydu ama buna alışmak için zamanı vardı. Ve orada zaten bir pozisyonu vardı.

Burnet kasabası onun için böyle bir rahatlık sağlamıyordu. Yapmak istediği şeyin bir süre daha burada kalmak olduğunu kabul etmeye oldukça hazırdı.

"Burada seninle kalmak istiyorum." Gözleri Luke'un gözlerine yapışıp kaldı. "Bunu şerife zaten açıkladım," dedi yumuşak bir sesle.

Adam başıyla kısa bir onay işareti yaptığında Emma'nın gözleri adamın gözlerine yapıştı ve aralarından yakıcı bir sıcaklık geçti. Emma, adamın gözleri onunkilerden ayrılıp arkasında duran adama kayana kadar o küçük anın tadını çıkardı.

"Bu doğru mu, Reed? Seninle gitmek istemediğini çoktan söyledi mi?" Yanağındaki tik, gözlerinden parlayan öfkenin göstergesiydi.

Şerif tartışmadan bu işin peşini bırakmaya hazır değildi. "Ondan ne istediğini bilmesini bekleyemezsiniz. Yalnız ve hâlâ şokta. Dışarıda, arka tarafta bekâr bir kadın için uygun bir yer yok."

"Maria bütün gün ona eşlik etmek için burada ve inan bana hiçbir elin ona elli adım yaklaşmasına izin vermeyeceğim." Luke'un gözleri sert ve düzdü, Emma'nın çözemediği bir ifade vardı.

"Eller beni ilgilendirmiyor Luke." Sert çiftlik sahibinin öfkesi karşısında devam etmek için cesaretini toplamaya çalışırken sesi durakladı. "Ben daha çok seni düşünüyorum."

"Ne yaptığım konusunda endişelenmene gerek yok." Luke diğer adamı izledi Saldırmak üzere olan bir yılan gibi. "Burada ne olup bittiği seni ilgilendirmez." Sesi çivi gibi keskindi ama sözleri yeterince uzlaştırıcı görünüyordu. "Buraya gelip onu kontrol ettiğin için minnettarım ama bir daha buna gerek kalmayacak." Tehdit minnettarlık sözcükleriyle gizlenmişti ama bunlar gerçek anlamını gizleyen bir paravandı sadece.

Şerif Luke'un bakışlarını beş rahatsız kalp atışı boyunca tuttu, ta ki dönüp şapkasını masadan kaldırıp tekrar kafasına geçirene kadar.

Kapıya doğru iki adım attı ve sonra son bir kez dönüp Emma'ya baktı.

"Bundan emin misiniz, Hanımefendi?"

Emma sadece bir an tereddüt etti. "Eminim. İlginiz için teşekkür ederim."

Şerif Elgin başını sallamadan önce son bir kez ikisinin arasına baktı, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Luke Emma'ya baktı ve ona olduğu yerde kalması gerektiğini belirten bir bakış attı. Sonra döndü ve şerifin peşinden kapıdan çıktı.

Luke hem gittiğinden emin olmak hem de Emma duymadan konuşabilmek için kanun adamını evinden çıkana kadar takip etti. Yanılmamıştı. Diğer adam yine tartışmaya başladı.

"Beynini kullanmıyorsun, dostum."

Luke sertçe, "Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

"O çok yumuşak, Luke. Etrafında insanlara ihtiyacı var, bir avuç çapulcuya değil. Onu güvende tutacağım, Emma'nın--"

Luke diğerk adamın sözünü kesti. "Konusmayı kes," diye hırladı tıslayarak. "O tartışmaya açık değil. Onu bulmam için beni oraya gönderdiğinde onu güvende tutma şansını kaybettin. Onun burada olduğunu unutmalısın. Emma artık senin için yok. Onun adını ağzına alma, onu aklına bile getirme."

"Tanrı aşkına, Luke. Aklı başında davranmıyorsun bile."

"Beni zorlama. Silver Creek'in bu tarafında sana yardım edebilecek tek kişi benim. İşine devam etmelisin. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Lanet bilincini bununla yatıştır ve yapman gereken işi bitir. Bunu yapan pislği bul. Onları bul ve yüksekte as.

Çünkü onun yüzünü gördükten sonra hayatta olmaları fikri hoşuma gitmiyor."

İki adam birbirlerine hararetli bir bakışla kilitlendi ve Luke bir an için diğerk adamın geri çekileceğini düşünmedi. Ama geri çekildi. Reed Elgin kendini eyerine attı ve Luke'a veda konuşmasını yaptı. "Onları bulup getireceğim. Adaletlerini bulacaklar. Yeter ki onu sana emanet ettiğim için beni pişman etme." Bu sözler alaycı bir ifadeyle söylenmişti ama Luke'un cevap verecek zamanı yoktu çünkü diğerk adam çoktan atını sürüp gitmişti.

Dönüp eve girmeden ve Emma'nın hâlâ oturduğu sandalyeye doğru sinsice ilerlemeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Bir eliyle uzandı ve çenesini sıkıca kavrayarak gözleri onunkilere değene kadar kaldırdı. "İyi olduğuna emin misin?"

Emma'nın duyguları yırtılmıştı. *O iyi miydi?* Fiziksel olarak iyiydi. Posta arabası soygunundan sağ çıkmayı başarmıştı. Güvendeydi, bir bütündü ve bol bol yiyip içiyordu. Ama duygusal olarak? Duyguları karmakarışık. Vicdanı hayatında hiç olmadığı kadar rahatsızdı ama yine de daha önce hiç bu kadar çok yalan söylememişti. Kalp atışları düzensizden başka bir şey değildi ve bırakın Luke Butler gibi bir adamı, daha önce hiç bir erkekle yalnız kalmamıştı.

Ona verebileceği tek cevap başını hafifçe sallamaktı ve şimdi de bunu yaptı.

Luke'un eli kızın çenesinden ayrılıp yumuşak bir okşayışla kolundan aşağı kayd ve kızın eline uzandı. Onu sandalyesinden kaldırdı ve bir sarsıntıyla ona doğru tökezledi.

Kolları uzandı ve onu sardı.

"Elgin'in adamlarımdan birinin peşine düşüp onu geri getiremeyeceği kadar uzaklaşması yarım saat sürer. Yani karar vermek için o kadar vaktiniz var." Çelik gibi kollardan biri sırtına dolanmış, diğeri omurgasından aşağı bir çizgi çizmiş ve sonra yumuşak bir okşamayla tekrar yukarı kaldırmıştı.

"Çoktan karar verdiğimi sanıyordum."

"Doğru bir karar verebilmeniz için durumu biraz daha anlamanız gerekiyor."

Emma onun dokunuşunun samimiyeti karşısında hoş bir şok geçirdi ve kollarının çemberinde dururken büyüldü. Dilsiz kaldı ve sanki oksijeni tamamen bitmiş gibi ciğerlerine hızla girip çıkan nefesine konsantre oldu.

"Adil bir uyarı, Emma-kız," yumuşak sesi acımasızdı.

"Uyarı mı?" diye sormayı başardı.

"Hâlâ ayrılma şansınız varken bunun nasıl olacağını anladığınızdan emin olmak istiyorum. Dediğim gibi, yarım saat kadar sonra bu seçeneğiniz elinizden alınmış olacak."

"Eminim." Sesi tereddütlüydü ve hiç de eminmiş gibi gelmiyordu.

"Öyle mi?" Bakışları kızın ağzına kaydı ve zaten karanlık olan gözleri fırtınalı bir hal aldı. "Birkaç dakika içinde bunu tekrarladığını duyalım."

Adamın ağzı onunkinin üzerine düşmeden önce Emma'nın başka bir uyarısı yoktu.

Luke'un dudakları Emma'nın dudaklarına değdiğinde şok ve ani bir heyecan yaşandı. Luke'un dili ağzını istila edip nefesini çaldığı gibi Emma'nın beyni de aniden durdu ve çalışmayı tamamen bıraktı.

düşüncelerini ondan uzaklaştırdı. Adam kabaca, neredeyse şiddetle onu vücuduna çekip ağzından istediğini alırken tavizsiz bir güçle onu tutarken titremeye başladı.

Adam onu belinden kavrayıp kendine doğru yaklaştıırken dilinin ağzına girip çıktığını hissettiğinde kalp atışları hızlandı.

Böyle öpüşmeleri duymuştu, yetimhanedeki genç kızların gece geç saatlerde birbirlerine fısıldadıklarını dinlemişti ama hayatında daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Yeni bir arzu bulanıklığı içinde, kısa bir süreliğine adamın onun samimiyetin bu yönünü bilmesini bekleyeceğini fark etti ve yeni bir adanmışlıkla, adamın dilinin ve dudaklarının onunkiler üzerindeki hareketlerini taklit etmeye çalıştı.

Geçici olarak dilini onunkiyle karıştırdı, nefesleri birbirine karıştı. Adamın boğazının derinliklerinde inlediğini duydu ve derisi adamın dokunduğu yerlerde karıncalandı, sonra da şok edici bir şekilde kendini dokunulmak isterken bulduğu diğer bölgelerde.

Adamın nefesi yüzüne sıcak bir şekilde vuruyordu ve kadın başına gelenleri özümsemeye, bir daha asla yaşanmaması ihtimaline karşı adamın kendisine karşı hissettiği duyguyu ezberlemeye çalıştı.

Luke, kızın kokusu ve teninin tadı aç karnına içilen kaçak viski kadar hızlı bir şekilde aklını başından aldığı için, erkeklerin nasıl davranması gerektiğini bilen, yetişkin bir kadın olduğu için şükrederek dua etti.

Onun kendisine doğru sallandığını hissetti ve diliyle dudaklarını itip içindeki tatlılığın tadına bakarken kolu onu sıkıca tuttu. Ahhh, kız çok tatlıydı ve onu kollarında tutmak, dudakları ve diliyle tadına bakmak, kasabaya geri döneceği ve uzun yolculuk boyunca başka bir erkekle yalnız kalacağı düşüncesini kabul edilemez kılıyordu.

Tatlı ve yumuşaktı, çilek ve çiğ güneş ışığı gibi kokuyordu.

Ona doğru itti ve narin bedeni tahrik olurken kendisinin de kabardığını hissetti. Küçük dili onunkine karışmak için uzandı ve dudaklarının ve ağzının ballı tadı onu saniyeler içinde yalvarma düşüncesine düşürdü.

Duygularını ona karşı çelikleştirdi ve kollarındaki kadının tadına odaklandı. Kadın. Kadın. Hepsi bu kadardı.

Daha önce evinde hiç müsait bir kadın olmamıştı ve bu fikir onu kaya gibi sertleştiriyordu, hepsi buydu. Olabilecek tek şey buydu. Olmasına izin verdiği tek şey buydu.

Onu kendisine doğru tutarken elleri dar belinin girintisinde aşığı yukarı gezindi; sert vücudunun yanında yumuşak kıvrımlarının mükemmelliğı, onu kendisine doğru kavramasını sağlayan bir tezattı, onu hiç olmadığı bir vahşilikle tutuyordu.

kendi içinde tanır.

Ağzının girintilerini keşfetti, onu öğrenmeye çalıştı, onu acımasızca öperken ezberledi. Onu parmak uçlarına kaldırdı, ona yaklaşmaya çalıştı, dişi kısımlarını erkek kısımlarıyla hizalamaya çalıştı. Tenine dokunduğunda ipek gibi hissediyordu, yüzünü sert avucunun içinde tutarken ve elini saçlarında gezdirip yumuşaklığını, ipeksiliğini kendi için hissederken daha önce deneyimlediğini hatırlayamadığı lezzetli bir histi.

Onu uyuşturduktan sonra öptü ve beyninde kalan son akıl sağlığıyla kontrolün gerçekten kendisinde olup olmadığını merak etti.

Adamın dudakları kızın dudaklarına güçlü bir şekilde hükmetmeye devam etti ve kız artık nefes alamayacak hale gelip ağzını adamın ağzından çekinceye ve başını çevirip derin bir nefes alıncaya kadar adamın pençesinde asılı kaldı.

Yanağını, ağzının kenarını öperken ağzı yüzünde açık kaldı ve sonra dudaklarını kulağına götürdü, kulak memesini dudaklarının arasına alıp dişlerini yumuşak etinin üzerinde gezdirirken sıcak bir nefes aldı.

Güçlü kollarından biri beline dolandı ve yüzünü tekrar kendi yüzüne çevirip sıcak, açık dudaklarıyla ağzını tekrar almadan önce izin verildiğı kadar oksijeni içine çekti.

Dili tekrar kızın ağzının çukuruna girmeye başladı, hayatında hiç hayal etmediğı bir vahşilikle onu vahşice öptü ve birkaç dakika içinde kız tekrar tamamen nefessiz kaldı.

Kadın yüzünü çevirdi ve adam başını onunkinden kaldırdı, gözleri açıktı ve ona bakıyordu.

Nefes alış verişı onunki kadar düzensizdi ve bu sesle birlikte gözlerini açtı ve adamın yüzünü kaplayan vahşı ifadeyi gördü.

Konuştüğında kelimeleri gırtlaktan geliyordu. "Bunun nereye gittiğini anlıyor musun?"

Kadın sessizce adamın yüzünü inceledi ve adam onu hafifçe sallayarak adını tekrar söyledi.

Onaylarcasına başını aşağı yukarı salladı ve nefesi kesildi.
Adamın eli göğsüne doğru kayarak onu avucunun içine aldığı anda dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

Başparmağıyla meme ucunu okşadı ve şimşekler omurgasından aşağıya süzülüp kalçalarının arasındaki sıcak ihtiyaç havuzuna indi.

"Emin misin?"

Aman Tanrım.

Emma'nın zihni yine bulanıklaştı.

Onu belinden tutan kol aşağı kaydı ve adam onu kavradı
Aynı anda kalçalarını okşuyor, göğsünü tekrar nazikçe sıkıyordu. "Emma," diye cevap istedi.

Ciğerlerine oksijen çekerek ayrıldı ve onun kollarının çemberinden çıktı.
Adamın gözleri onun hareketini takip etti ve sıcak bir damga gibi üzerinde kaldı ve sorusunu tatmin edici bir şekilde cevaplayana kadar odadan çıkmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. "Evet, anlıyorum."

Onu yakından izledi ve eğer onu daha iyi tanısaydı, tavırlarında gördüğü şeyin rahatlama olduğuna yemin edebilirdi. Ona kısa bir baş selamı verdi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Adamın çekip gideceğini ve onu orada tek başına bırakacağını biliyordu.

Ama cevaplanması gereken yakıcı bir sorusu vardı.

"Luke," diye seslendi dikkatini çekmek için, eli kapı koluna gidince.

Ona döndü ve bekledi.

"Ya--ya hayır deseydim?" Sesinin titremesini engellemek için umutsuzca çabaladı.

Ona her şeyi kapsayan bir bakış attı ve yüzü saf inatçılık çizgileriyle belirginleşirken dişlerini sıktı. "Yapmadın."

Bu işin peşini bırakmayacaktı. "Ama ya yapsaydım?"

Adam kadının yüzünü inceledi ve sonra gözleri yavaşça kadının vücuduna kayd, sonra yukarı çıkıp tekrar şiddetle kadının gözleriyle çarpıştı. Başını telaşsız bir inkâr hareketiyle yavaşça ileri geri salladı ve sonra evden çıktı.

Emma bunu sadece iki şekilde anlayabileceğini biliyordu. Ya ona bir cevap vermeyi reddediyordu ya da cevabının hayır olacağını söylüyordu.

İçinden bir ses, diğer seçeneği seçseydi ellerinde bir kavga olacağını söylüyordu.

Beşinci Bölüm

Maria eve geri döndüğünde Emma tek başına duruyordu ve ona eşlik edecek tek şey düşünceleriydi.

Hizmetçi ona şöyle bir baktı ve su ısıtıcısını kaynatmak için hızla ocağa doğru ilerledi.

Emma döndü ve sandalyeye doğru ilerledi, oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

Maria onun önünde durmak için hareket etti. "Kötü müydü?"

Emma bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi ve dudağını ısırdı. "Tartıştılar mı?" diye sordu kahya.

"Evet."

"Senin
üzerinde
mi?"

"Evet. Şerif kasabaya dönmemi istedi ama Luke reddetti."

İki kadın bir süre sessizce birbirlerini inceledikten sonra Maria cevap verdi: "Ben de öyle düşünmüştüm. Luke gitmene izin vermez. Sana nasıl baktığını gördüm."

"Bana nasıl bakıyor?"

"Sanki sen çikolatalı pastanın son parçasısın ve o bunu paylaşmak istemiyor."

Emma bu yanıtı içine sindirirken heyecandan içi içine sığmıyordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Onu uzun zamandır tanıyorum ve gözlerindeki o bakışı daha önce de görmüştüm. Asla bir kadınla ilgili değildi, hayır, ama Luke aklına bir şey koyduğunda, hiçbir şey ve hiç kimse onu bundan alıkoyamaz."

"Buna inanmak çok zor. Yani, ona bir bakın. O kadar--" sesi kesildi ve sonra tekrar yükseldi. "Ve ben çok--"

"Ne olmuş yani?" Maria sert bir sesle sordu.

Emma hissettiklerini açıklamanın hiçbir yolu olmadığını fark edince başını iki yana salladı. Luke yakışıklıydı, acımasızdı ve evin ve etrafındaki çiftliğin görünüşüne bakılırsa çok da zengindi. Onunsa hiçbir şeyi yoktu. Topal bir yetimdi, ne ailesi ne de parası vardı ve görünüşü de kaymak gibi sıkıcıydı. "Ben çok sıradanım."

"*Ortalama mı?*" Maria haykırdı. "Kimi kandırmaya çalışıyorsun, kızım? Sende sıradan olan hiçbir şey yok."

Emma bu içten yanıt karşısında şaşırmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tatlısın, kibarsın ve nazıksın. Bir erkek çok daha kötüsünü yapabilirdi." "Ama ben sadeyim ve can sıkıcı alışkanlıklarım var--"

"Sade değilsin, Emma. Hem de hiç, kızım. Balık mı avlıyorsun İltifat mı? Hoş bir yüzünüz var, formunuz güzel bir şekilde yuvarlak ve yakından bakmak için zaman ayırırsanız, Luke'un gözlerini sizden alamadığını göreceksiniz. Size söylüyorum, Şerif'in başına geleceklerden çok korktuğum için evden kaçmak zorunda kaldım."

"Kalmamı istediğini biliyor muydun?"

"Artık aramızda sır saklamamıza gerek yok. Bu çiftlikteki tek iki kadın biziz. *Tabii ki biliyordum!* Gerçekten bana bilmediğini mi söylüyorsun?"

Emma elinden geldiğince dikkatli bir şekilde bir cevap oluşturmaya çalıştı. Maria'da bir arkadaş bulduğu için mutluydu ama diğer kadına kalbindeki her şeyi bu kadar çabuk söylemeye hazır olup olmadığını bilmiyordu. "Sanırım onu senin kadar iyi okuyamıyorum. Huysuz ve kaba bir dış görünüşü olduğunu biliyorum ve cömertlikten de geri kalmıyor. *Şerifin ziyaretinden sonra* beni burada istediğini şimdi anlayabiliyorum."

"Evet, onu seninle aynı odada gördüğüm anda bunu anlayabildim. Ne istediğine karar vermelisin, çünkü o lafı dolandıracak bir adam değil ve seni ondan koruyamam. Luke kendi başına bir adam ve ne ben ne de bir başkası onu istediğini almaktan alıkoyamaz. Onu durdurabilecek tek kişi sensin. Bu yüzden kararını vermelisin."

Birkaç saat sonra Emma oturma odasındaki rahat koltuğa oturmuş, kucağında dikiş dikiyordu. Bavuluyla birlikte sahneden kendisine getirilmişti ve bundan memnundu. Zihnini değilse bile parmaklarını meşgul edecek bir şey vermişti ona.

Bluzlarından birinin dantel yakasına bir rozet işlerken iğneyle ileri geri hızlı vuruşlar yapıyordu. Sık sık Normalde sade olan kıyafetlerini süslerdi. Güzel şeyleri severdi ve genellikle bunları alabilmesinin tek yolu kendi dikmesiydi.

Birkaç saat oturdu ve gece çökmeye başlayıp Luke'un yakında akşam yemeği için geleceğini fark edene kadar içinde bulunduğu durumu düşündü.

Emma mutfakta Luke'la yalnız oturuyordu, yemekleri bitmişti, Maria mutfakı temizleyip kulübeye gideli çok olmuştu.

Aralarında sessizlik geçti ve kadın, adamın kendisine baktığını biliyordu ama bunu gizlemeye çalışmıyordu bile. Bakışlarını mutfakta gezdirdi, ezberlemeye çalıştı, umutsuzca gözlerini ona bakmaktan alıkoymaya çalışırken bakışlarını meşgul edecek bir şey aradı.

Gördüğü ilgi karşısında tüyleri diken diken oldu.

Gece çökerken büyük, gölgeli evde onunla yalnız kalmak ne kadar kışkırtıcı olsa da, henüz kolaylıkla onun kapsama alanına girmeye ve alt edilmeye hazır bir ördek olmaya hazır değildi.

Kendi benzetmesi karşısında gözlerini devirdi.

Adamın dikkatini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı; adamın ateşli bakışlarını dudaklarından uzaklaştıracak bir şeye.

Birden aklına bir fikir geldi. "Bir oyun oynayalım mı?"

"Bir oyun mu?" Sesi hararetliydi ve sonra bakışları bu fikir karşısında kuşkuya dönüştü.

"Evet, bir oyun. Bilirsiniz, dama ya da onun gibi bir şey. Belki bir deste iskambil kağıdınız vardır?"

"Evet, buralarda bir yerde hem dama tahtamız hem de kartlarımız var." Yüzünde sanki yıllardır oynamamış gibi şüpheli bir ifade vardı.

"Dama oynamayı çok isterdim," dedi hüzünlü bir şekilde ve iyi bir önlem için özlem dolu bir bakış attı.

"Bir oyundan zarar geleceğini sanmıyorum." Sandalyesi geri çekildi Masadan kalktı ve büfenin altındaki dolaba doğru yürüdü. "Yıllar oldu ama onları son gördüğümde buradaydılar."

Dolabın kapağını açıp oyunu aldı ve tekrar masaya döndü. saniyeler içinde masaya koydu. Masayı aralarına yerleştirdi. Adam masanın ucuna oturdu ve kadın da onun sağındaki sandalyeye oturdu.

"Burada, mutfakta oynamak ister misin?" Emma, eski yara bere içindeki tahtayı ve yarısı koyu maun ağacından, diğer yarısı da çok daha açık renkli çam ağacından olan tahta parçaları görünce birdenbire oyunu gerçekten oynamaya heveslenerek sordu. Kendisinden önce bu tahtada oynamış olması gereken tüm insanları düşünürken parmaklarını sevgiyle işaretlerin üzerinde gezdirdi.

Parmaklarının ahşap yer işaretlerinin üzerinde kayışını izlerken yavaş ve ılımlı bir sesle, "Sanırım burası da iyi bir yer," dedi.

"Bu eski bir oyun, ailenizde hep var mıydı?"

Luke onun gözlerinde parlayan sorgulayıcı bakışı gördü ve bir an için oyunun bir nesilden diğerine aktarılmasıyla ilgili ona anlatacak bir hikâyesi olmasını diledi. Ama öyle olmadı. "Evle birlikte geldi," sözleri ani olmuştu.

"Evle birlikte mi geldi?" Sanki anlamamış gibi cümleyi tekrarladı.

"Evi ve çiftliği satın aldığımda bazı eski mobilyalarla birlikte buradaydı."

Elleri oyuna başlamak için işaretleri sıralamakla meşguldü. Başlamaya hazır olduğunda ona baktı. "Ne zamandır buradasın?"

"On yıl. Bir poker oyununda evi, ahırları ve çevredeki iki yüz bin dönümü kazandım."

"*Bir poker oyunu!*" diye haykırdı şaşkınlıkla. "Evet," diye huysuzca kabul etti.

"Kaç yaşındaydın?" Bu kişisel soru karşısında hemen kızardı ve "Sormamın sakıncası yoksa" diye cevap verdi.

Gözleri onun yüzünü okşadı. "Benim için fark etmez, Emma. Bana ne istersen sorabilirsin." Gözleri Emma'nın yüzünde, yeleğinin en üstteki inci düğmesinin açık olduğu boğazına kadar gezindi. "Cevap vermeyebilirim ama her zaman sorabilirsin," diye gürlledi. "Yirmi yaşındaydım."

"Ama sen çok gençtin! Ve poker!" Gözleri dehşetle doluydu ve sesinde bir parça kınama vardı.

"Bir şeyde iyi olmak zorundaydım. Ya poker ya da silahşörlüktü. pokeri seçti." Masanın üzerinden ona sert bir bakış attı. "Silah kullanmakta iyi olmadığımdan değil."

Emma boğazını temizledi, dudaklarını yaladı ve adam eliyle önce kendisinin başlaması gerektiğini işaret edince ilk hamleyi yaptı. Ona dikkatle sordu: "Bu kadar genç bir çocuk neden pokerde iyi olmak ister ki? silahlı çatışma mı?"

Tahta parçasını kaydırıldı. "Yirmi yaşında bir çocuk olduğumu mu düşünüyorsun?"

Konuşurlarken oynamaya devam ettiler. "Hayır, sanırım değil." Önceki sorusunu yeniden ifade etti. "Neden genç bir adamın iyi bir ya da?"

"Ben bir yetimdim, Emma. Tıpkı senin gibi. O zamanlar sahip olduğum tek şey atım, eyerim ve silahımdı. Aklımla yaşadım ve daha fazlasına sahip olmaya kararlıyım. Ve bunu başarmak için bir katil olmak zorunda kalmak istemiyordum. Geriye kumar kalıyordu. Ya da altın veya gümüş madenciliği, ki bu da sadece bir aptalın hayalidir."

"Siz de yetimhanede mi yaşadınız?" "On bir yaşına kadar ve kaçana kadar."

Şok boğazını sıktı. Tabii ki o da bu çocukları biliyordu. dışarıda kendileri için daha iyi bir şey olduğunu düşünerek yetimhanelerden kaçıyorlardı. Bazen kızlar da bunu yapardı. Ama o denemekten çok korkmuştu. Reşit olduğunda ve ayrılmak zorunda kaldığında da korkmuştu.

"Nasıl yaşadın? Bir atı nasıl aldın?" diye sordu iyi bir at etinin fiyatını düşünürken.

Gözleri onunkileri yakalayıp tuttu ve kaşları çatıldı. "Bunun için savaştım."

"Bunun için mi savaştın?" Emma kendini bir taklitçi gibi hissediyor, onun söylediği her şeyi tekrarlıyordu.

"Maçı kazananın alacağı elli dolarlık para için dövüştüm."

"Ringde biriyle dövüştün mü? Fiziksel olarak mı?" Dehşete kapılmıştı ve sesindeki duyguyu kontrol edemiyordu.

"Evet, yumruk yumruğa."

"Rakibini yere mi serdin? Hem de yirmi yaşında?" "Evet, ama o zaman on sekiz yaşındaydım."

Emma zihnindeki görüntü karşısında şaşkına döndü. "Rakibini yere serdin yumruk yumruğa dövüştüğünüz bir maçta mı? *O sadece bir çocuk!* Bunu nasıl başardın?"

Luke onun sesindeki dehşeti duydu ve hayata başlangıçları muhtemelen aynı olsa da, onun yetimlik deneyiminin kendisinininkinden çok farklı olduğunu fark etti. Ona cevap verirken vücudunun ön kısmından aşağıya doğru uzanan inci düğmeleri aklından çıkarmaya ve sesine mizah katmaya çalıştı. "Çoğunlukla çok eğilerek sanırım."

Emma'nın gözleri daha da yuvarlaklaştı, sonra ağzının bir kenarı küçük bir sırıtışa dönüştü. "Ve sonra yirmi yaşında bu çiftliği mi kazandın?"

"Yaklaşık yarısı. O zamandan beri hükümetin arazi yönetim programı aracılığıyla ve orada burada parseller satın alarak yaklaşık eşit miktarda arazi edindim."

"Ama kumar? Bu seni kötü hissettirmedi mi? Birinin evini ve toprağını almak?"

"Parayı kumarda kaybedecek kadar aptal olduktan sonra mı?" Masanın öbür ucundaki suçlayıcı gözlerini hiç kırpmadan karşıladı. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, adam yaşlıydı ve *veremdi*. Kör bir adam bile son demlerini yaşadığını görebilirdi. Son aylarını evde geçirmesine izin verdim, ben de adamlarla birlikte yatakhane kıldım."

Emma, ailesi ve onu sevecek kimsesi olmayan yirmi yaşındaki bir çocuğun görüntüsü yüreğini sızlatırken sessiz kaldı. Ölen bir adamın evinde kalmasına izin verecek kadar iyilik dolu genç bir adamı düşünürken, kendi çocukluğunda da aynı kaderi paylaşmış olduğu gerçeğini aklına bile getirmede.

"Bana öyle bakma. Benim bir aziz olduğumu falan düşünme hatasına düşme Emma. İnan bana, bu gerçeğe en uzak şey."

Emma gözlerini tekrar önündeki oyun tahtasına indirdi ama zihni, atı ve zekâsından başka hiçbir şeyi olmayan o çocuğun resmini asla tam olarak bırakmadı.

Luke ellerini tahtanın üzerinde gezdirdi ve Emma hızlı bir *tık, tık, tık* sesi duydu ve aşağıya bakınca oyunun bittiğini ve önemli ölçüde kaybettiğini gördü.

"Oyun bitti," dedi.

"Evet."

"Ne kazandım?" Sesi alçak ve boğucuydu.

Emma'nın gözleri panik içinde onunkilere kaydı. "Başka bir oyun oynayamaz mıyız?"

"Bu gece olmaz. Sabah erkenden yola çıkmam lazım. Sığırları dağlamakla dolu bir gün geçireceğim."

Sığırları damgalamak mı? Emma'nın merakı tavan yapmıştı. "Bunu görmek isterdim."

"Belki yarından sonraki gün. Bileğinin dinlenmesi gerekiyor ve bir günde ulaşabileceğinden çok daha fazla sığır var."

"Ama Luke--"

Onun sözünü kesti. "Hadi seni yatağa götürelim." Elini kaldırdı ve onu sandalyesinden çekti.

"Yürüyebilir misin?"

"Yapabileceğimi biliyorsun!" diye tersledi ve ondan uzaklaşıp koridordan yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Bileğin şimdiden iyileşmeye başladı. Sadece birkaç gün daha uzak durman gerekiyor ve tamamen iyileşecek. Sonra sana çiftliği göstereceğim."

Emma yatak odasının eşiğinde durakladı. Topallaması daha iyiydi çünkü bahçede bastığı taş yüzünden ayağı artık acımıyordu.

Gördüğü gelişme hiç şüphesiz buydu. Onunla yüzleşmek için döndüğünde içinden bir suçluluk ürpertisi geçti. "İyi geceler. Dama oyunu için teşekkür ederim," dedi kibarca, onu terk etmek için dönerken.

"O kadar çabuk değil." Bir kolunu kaldırdı ve elini başının üstünden kapı çerçevesine koydu ve diğer elini yüzüne doladı ve yukarı kaldırdı. onu. "Sanırım o oyunu ben kazandım." Gözleri onunkilere yapıştı ve sonra dudaklarına düşüp orada kaldı. "Sanırım benim ödülüm."

Başını eğdi ve ağzı onunkine yerleşti ve dili dudaklarını ayırıp ağzına daldı. Dili sıcak ve arayış içindeydi, içindeki tatlılığı bulmak için ağzının derinliklerine iniyordu.

Emma'nın tüm vücudu, onu ilk öptüğünde hissettiği aynı sıcak uyarılma ile delinmişti. Elleri adamın göğsüne indi ve omuzlarında sabitlenene kadar yavaşça yukarı doğru süzüldü. Adamın eli kızın yüzünden ayrılıp ortasına dolandı ve kızın elini çekiştirerek

Ona yaslanmıştı, uzun eteklerinin altındaki bacakları onunkilere dolanıyordu.

Nefesini onunkine göre ayarlamaya çalışırken kalp atışları hızlandı. Ağzı sert ve sıkıydı, ondan ne istediğini tam olarak biliyordu ve ondan alırken dili ağzında cesur bir gezintiye çıkmıştı.

Emma titredi, zevk omurgasından aşağı sıcak bir kayma halinde aktı ve uyluklarının arasındaki gizli yerde son buldu.

Şokla, adamın bacağına kendi bacağına arasına girdiğini hissetti ve adam dizini kaldırıp eteğini kaldırarak onu kalçasının sertliğine doğru bastırdı. Kadın nefes nefese kaldı ve adam başını kaldırdı. Gözleri açıldığında karanlık yarıklardı ve parıldayarak onunkilere bakıyordu.

"Senden ne istediğimi biliyorsun." Sesi derindi, gürlüyordu, aralarında sıcak bir tutku dalgası akıyordu ve çiğ bir sahiplenme eylemiyle Onu çelik gibi kalçasına bastırdı ve orada tutarken, eli yan tarafına doğru ilerledi ve göğsüne indi.

Aralarında elektrik yayıldı ve Emma sıcak bir şehvet dalgası ile bunu ilk kez hisseden bir bakirenin şoku arasında kaldı.

Sızlandı ve ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adam onu serbest bırakmayı seçene kadar bu imkânsızdı.

Luke onun geri çekildiğini hissetti ve acımasızca azgın şehvetini kontrol altına almaya çalışırken elmacık kemiklerinin üzerindeki deri gerildi. Emma kollarındayken hiç bu kadar ateşli, bu kadar tahrik olmuş, bir kadını elde etmeye bu kadar hazır olmamıştı. Yatağı sadece birkaç adım arkalarındaydı, tek yapması gerekenin onu içeri itmek ve kapıyı kapatmak olduğunu biliyordu ve birkaç ateşli kelime ve okşamayla onu kıyafetlerini bırakması ve onun için uzanması için baştan çıkarabilirdi.

Bunu o kadar çok istiyordu ki tadını alabiliyordu. Ama aynı zamanda onun gevşek bir kadın olmadığını da biliyordu. Ona bu fırsatı veren tek şey Onu baştan çıkaran ilk şey dul olmasıydı.

erdemli genç kız. Bir yandan kendisini dinleyen her varlığa kızın adil bir oyun olduğu için şükrederken, bir yandan da kendisinden önceki adamı düşünerek dişlerini sıktı. Onun bekâretini alan, ona ilk dokunan adam.

Bu anıyı ondan alma ihtiyacı hissetti; bedenine sahip olarak zihninden sildi. Onun ipeksi tenini alnından küçük ayaklarına kadar ve aradaki her saten yeri öpmek istedi.

Ama henüz hazır değildi.

Dul olabilirdi ama o kadar da tecrübeli olmadığını unutamıyordu. Onda bir masumiyet havası vardı, onu şimdi, en azından bir gece daha kendi yatağında yalnız bırakmaya zorlayan bir masumiyet.

Bacağını indirdi ve kendi ayakları üzerinde durana kadar aşağı kaymasına izin verdi. Sallanıyordu ve adam onu sabitlemek için ellerini beline koydu.

Kızın kendi başına yeterince iyi durabildiğini düşündüğünde onu serbest bıraktı ve ondan uzaklaştı. Odanın içine baktı ve onu gördü bavullar ve şifonyerin üstünü süsleyen kadın süsleri.

Emma'nın evindeki meşguliyetini görmekten duyduğu memnuniyet içini doldurdu. "Bu odaya fazla alışma, Emma." Gözleri onun üzerinde gezindi. "Yakında benim odamda olacaksın."

Emma ertesi sabah uyandığında, yaşadığı anılarla doluydu. bir gece önce. Mutfak masasında oynadıkları dama oyunu ve kazandığı için ondan aldığı ödülün şekli. Hatırladıkça yüzü ısınıyor ve midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Adam gerçekten de güçlüydü.

Sonra gençliğinin kasvetli hikâyesini hatırladı ve şimdi düşünürken bile, onun iyiliği için hikâyeyi yumuşattığını, daha zor ve karanlık kısımları söylemediğini biliyordu.

Hızlıca abdestini aldı ve mutfığa girdiğinde boş olduğunu gördü. Maria ona bir not bırakmıştı ve kahvaltı masanın üzerindeydi. O içerken

kahvesini içip bisküvi ve reçelini yerken önündeki günü düşündü.

Maria günün çoğunda dışarıda olacağını, çünkü çiftlik çalışanlarına yemek pişiren Red'in hasta olduğunu ve günün çoğunda yatakhaneinin arkasındaki mutfakta işleri yoluna koymaya ve yemek hazırlamaya çalışacağını söyledi. Emma, dağlama işiyle geçen bir günün ardından adamların her zamankinden daha aç olacağını düşündü.

Keşke görebilseydi. Söylediği yalana lanet etti. Sadece bacağına itiraf etseydi, şu anda dışarıda izliyor ve öğreniyor olabileceğini ya da Maria'nın aç adamlar için bir sonraki yemeği hazırlamasına yardım edebileceğini biliyordu.

Ama onun yerine, kendi hatası dışında hiçbir şey yüzünden burada sıkışıp kalmıştı.

Yalnız olduğunu ve istediğini yapmasına kimsenin engel olmadığını fark etmesi sadece birkaç dakikasını aldı. Dikkatli olduğu ve kimsenin onu görmesine izin vermediği sürece, dışarı çıkıp etrafı kolaçan etmekte bir sakınca görmüyordu.

Pencereye gitti ve kimseyi görmedi. Gökyüzü maviydi, çimenler yeşildi ve neredeyse buradan kokusunu alabiliyordu.

Bütün gün bu evde kapalı kalmasını gerektirecek hiçbir neden yoktu. Sanki gerçekten bir sorunu varmış gibi davranmıyordu. Luke'un düşündüğü gibi bileğinin iyileşmesi gerekmiyordu.

Luke ve Maria bütün gün evden uzakta olacaklardı ve o da istediğini yapabilecekti.

Ve dışarıda olmak istiyordu.

Odasına geri döndü ve yeni bir amaç duygusuyla sağlam yürüyüş ayakkabılarını giydi ve sessizce evden uzaklaştı.

Luke sıcak damgayı bükülen düveden aldı ve hayvanı zapt eden iki adamın yanından geri çekildi. Dişlerini sıktı ve etrafına bakındı. Olağandışı bir şey göremiyordu ama beyninde bir şeylerin doğru olmadığını söyleyen bir kaşıntı vardı. Bunu açıklayamıyordu ama

Yapması gereken işe ne kadar konsantre olmaya çalışsa da yapamıyordu. Bugün yapması gereken damgalama işinin yarısını bile bitirmemişti ama içinde başka bir yerde olması gerektiğini söyleyen bir sızı vardı. Bir kez daha denedi görmezden geldi ve elindeki işe geri döndü. Sonunda pes etti, Jesse'ye halletmesi gereken bir işi olduğunu söyledi ve atına binerek eve doğru yola çıktı.

Altıncı Bölüm

Emma bacağındaki sertliği hafifletmek için yavaşça bir ayağından diğerine geçti ve dehşet içinde etrafını neredeyse tamamen sarmış olan çingiraklı yılanlara baktı. Yavaş ve derin nefesler almaya ve bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmaya odaklandı. Tam olarak ne kadar zamandır burada duruyordu? Burada durmaya daha ne kadar devam *edebilirdi*?

Şehirde büyümüştü ve daha önce hiç çingiraklı yılan görmemişti ama şu anda karşı karşıya olduğu zehirli yılanların bunlar olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu.

Grup halinde yaşadıklarını kim bilebilirdi ki? Bunu hiç düşünmemişti ama gördüğü şey sadece tek bir şey olabilirdi. Büyük, şişman bir çingiraklı yılan yuvası. Hakkında okuduğu o eşsiz ses, kafalarının elmas şekli ve vücutlarının kahverengi rengi, onların ne olduklarını ilan ediyordu.

Bela. Ölümçül bela.

Başka bir kız olsaydı, çingiraklı yılanlarla yüzleşmek pek sorun teşkil etmezdi. Üç yılan birbirinden o kadar uzaktaydı ki, eğer biri hızlı davranırsa yanlarından geçip gidebilirdi.

Ama hızlı değildi.

Başını yavaşça hareket ettirip tekrar arkasına bakacak kadar uzun bir süre gözlerini onlardan ayırdı. Hayır. Hiç şüphe yok ki geriye gidemezdi.

Çünkü toprakta derin bir yarık vardı ve bu yarık, yaban otlarına benzediğini düşündüğü çalılarla kaplıydı ve dibindeki çukurda ne olduğunu ancak tahmin edebiliyordu.

Ve üç yılan, özgürlüğüne kavuşmak için geçmesi gereken ama geçemediği bir yay şeklinde etrafına yayılmıştı.

Olabildiğince hareketsiz durup bekledi ve gürültü yapmamaya ya da istenmeyen yılanların dikkatini çekmemeye çalıştı.

Çıngıraklı yılan zehri onu ne kadar hızlı öldürür? *Uzun, korkunç bir ölüm mü olacaktı?*

Yavaş bir ölüm mü? Bu dünyadan ayrılmanın acı verici, ıstıraplı bir yolu mu? Yoksa hızlı ve nihai bir ölüm mü?

Güneş gökyüzündeydi ve yılanlara kıyasla sadece küçük bir sorundu ama burnunun ve yanaklarının yandığını hissedebiliyordu. Ter omurgasından aşağı kayıyor ve ıslaklığın giysilerinin arasından sızdığını hissediyordu. elbisesinin tenine yapışmasına neden olan lekeler.

Artık onu nadiren rahatsız eden bacağındaki ağrı yüksek sesle bağıırıyordu. Birkaç kez çığlık atmamak için kendini tutmak zorunda kaldı ve kanın tadını alana kadar dişleri alt dudağını ısırıldı.

Tamamen rahatsızdı ve dehşete kapılmamak için kendini zor tutuyordu.

Gözlerini yılanlardan ayırmadı ve belki de dua etmeye başlamak için yeterince iyi bir zaman olduğunu düşünmeye başladı.

Zihnindeki ilk Tanrı'nın Duası'nı henüz bitirmemişti ki taş ve toprağın üzerindeki botların çıtırtısını duydu. Kadın Luke'un sol tarafından kendisine doğru yaklaştığını görece kadar gözlerini yılanlardan ayırdı.

Aceleyle duasını bitirdi ve dikkatini Luke'a çevirmeden önce hızlı cevabı için Tanrı'ya teşekkür etmeyi unutmadı.

Belli ki içinde bulunduğu durumun farkındaydı çünkü konuşmadı, fazladan bir ses çıkarmadı, sadece ona baktı ve kıpırdamadan *durmasını söyledi*.

Emre tamamen itaat etti. Başka seçeneği yoktu. Korkudan ödü patlamıştı.

Luke durumu göz açıp kapayıncaya kadar değerlendirdi. Atını ve tüfeğini birkaç metre ötede bırakmıştı ve geri dönmek için zaman ayırmasına imkân yoktu, çünkü o zamana kadar çok geç olabilirdi. Tabancasından seken kurşunun Emma'ya isabet etmesinden endişe ediyordu ama yandan ve Emma'dan uzağa ateş ederse güvende olacaktı. İçinde tam bir mermi vardı. Silahını doğrulttuğunda üç yılanı net bir şekilde görebiliyordu ve bir tanesi de muhtemelen fark etmediği çalıların arasına gizlenmişti. Yani, dört yılan için altı atışı vardı.

Yılanlar. Genelde isabetli nişan alırdı ama Emma acil bir tehlike içindeydi ve daha önce hiç bu kadar ürkmemişti. Saniyeler içinde ona en yakın üç yılanı vurmaya karar verdi, çünkü ıskalarsa en az ikisi için fazladan bir atış şansı olacaktı. En uzaktaki çingiraklı yılanı ise sadece bir şansı olacaktı. Tabancasını yanındaki deri kılıfından çıkardı ve bunu yaptığında Emma'nın yavaşça ellerini kaldırdığını, gözlerini kapattığını ve yüzünü kapattığını gördü.

Hızlı bir şekilde art arda altı el ateş etti ve çıkan ses Emma'nın omurgasında yankılandı. Kulaklarında çınlayan silah sesleri ve burnuna dolan barut kokusuyla ellerini gözlerinden çekti ve huşu içinde ölü yılanlara baktı.

Onlara memnuniyetle baktı. Kaba olmaktan nefret etse de, ölü yılanları takdir etmeyi öğrendiğini kabul ediyordu.

Sonra gözleri Luke'unakilere kaydı ve birdenbire, birkaç dakika önce yılanlarla baş başa kaldığında olduğundan daha fazla dehşete kapıldı.

Yüzü vahşiydi, duruşu korkutucuydu ve kadın yerinde titremeye başladı.

"Buraya gel." Sesi ani çıkmıştı.

Bir adım attı ve yılanların kanlı pisliğini gördü ve ayakları olduğu yerde durdu. "Ama--"

"Ama hiçbir şey Emma. Bekliyorum." Sakin sözler yıpranmış sinirlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı ve dikkatle ona doğru ilerlerken yüzden geriye doğru saymaya başladı.

Ondan üç metre uzaklaştığında, ayakları gıcırdayarak durdu ve bir santim bile kıpırdamadı.

"Daha yakına," diye emretti. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Tatlım, seni korkutmak istemem ama henüz tehlikeyi atlatmış değilsin. Arkanızdaki in hâlâ bana çok yakın. Hadi gel artık."

"Den?" Sesi zayıftı.

"Arkanda bir çingiraklı yılan yuvası var. Ve bu dördünün yalnız olduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Şimdi daha yakına gel. Beni daha fazla kızdırmazsan senin için daha kolay olur."

Dört mü? Emma yutkundu, nefesini tuttu ve son birkaç adımı onun ulaşabileceği mesafeye kadar atarken nefesini tuttu.

Öne doğru bir adım attı ve güçlü bir eliyle onu üst kolundan tutarak çekti ve güvende olduğunu düşünene kadar birkaç adım daha ileri itti.

"Çiftliğinizdeki inlerde çingiraklı yılanların yaşamasına izin mi veriyorsunuz?" Sözleri fısıltıyla söylenmişti, ne dediğini gerçekten bilmiyordu, sadece adamın yüzündeki ifadeden korkmuştu ve aralarında bir konuşma geçerse kendini daha iyi hissedecekti.

Küçümseyici bir kahkaha attı. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Çiftliğimde yaşamalarına izin mi vereyim? Her yıl onları bir ya da iki kez yakıyorum. Çingiraklı yılanlarla ilgili komik bir şey, ne olursa olsun yaşamak istedikleri yerde yaşıyorlar. bu konuda söyleyeceklerim var."

"Oh," diye boğuk bir sesle başardı.

"Çok kötü yaralanabilirdin, Emma." Gözleri kızın gözlerinde parladı. "Şu anda mutlu bir adam değilim." Derin bir nefes aldı ve gözlerini Öfke yüz hatlarını kazırken gözlerini onun üzerinde gezdirdi.

Luke ona bir ders vermeyi o kadar çok istiyordu ki bu isteğin tüm bedenini ele geçirdiğini hissedebiliyordu. Yaşadığı kıl payı kazadan dolayı hâlâ çok sarsılmıştı. İşte

Çıngıraklı yılanları geçecek kadar hızlı olmasına imkân yoktu. Ve eğer o ürkütücü duyguya kapılmadıysa, ne olduğunu bilmiyordu.

Onu sarsmak ve sonra dizlerinin üzerine yatırıp poposunu öyle bir kırbaçlamak istiyordu ki bunu asla unutamayacaktı. Sonra onu çırılçıplak soymak ve kıkına sürdüğü kızarıklığı dilinin uzun darbeleriyle yatıştırmak istiyordu.

uygunsuz yerler.

Ereksiyonu kot pantolonuna karşı sertleşirken uyarılmışlığının arttığını hissetti. İlkel duygular, kan dolaşımında kabaran öfkeyle harmanlandı ve hissettiklerinin demir bir iradeyle kontrol etmesi gereken tehlikeli bir kombinasyon olduğunu biliyordu.

Tabancayı kaldırdı, kırarak açtı ve mermi çıkana kadar arabayı döndürdü. Kabuklar onun önünde yere düştü. Kadın sessizce durup onu izliyordu ve adam kadının vücudunu kontrol eden ince bir titremenin farkındaydı. Silahını yeniden doldurmak üzereydi ama kadının kokusu ve öfkesi iki kez düşünmesine neden oldu. Elinin bir hareketiyle silahın fişek yatağını kapattı ve sıcak silahın namlusunu kadının omzuna dayadı, elbisesinin köprücük kemiğine kadar indirdi ve sonra yavaşça göğüslerinin arasına indirdi.

Silah ona dokunduğunda Emma bir şok patlaması hissetti. Adam çeliği göğüslerinin vadisi arasında aşağı yukarı ovuştururken gözlerini kapadı. Silah ateşlendiği için hâlâ sıcaktı ve Emma ısının kıyafetlerinden sızıp altındaki tenini ısıttığını hissetti.

"Kötü bir kız oldun, Emma." Sesi viski yumuşaklığında, baştan çıkarıcıydı.

Başından ayağına kadar titriyordu. Mantıklı olarak silahın boş olduğunu biliyordu, altı el ateş edildiğini duymuş ve dağılan arabaları görmüştü. Ama buna rağmen, silahın kendisine sürtünme hissi kanında bir parça endişe yarattı. Adam onun alanını tekeline almışken, neredeyse sessiz ve somut bir şekilde kontrolün kendisinde olduğu konusunda onu uyarırken kendini çaresiz, tamamen güçsüz hissediyordu. Sözcükleri az olmasına ve yumuşak konuşmasına rağmen, bunun tamamen aldatıcı olduğunu anladı.

Adam kızgındı ve kadın bunu biliyordu.

Elini kürek kemiklerinin üzerindeki saçlarına doladı ve başını geriye doğru çekmek için kullandı. Bu hareket çenesini sadece birkaç santim yukarı kaldırdı.

kalkık yüzünden uzaklaştırdı. Adam silahın namlusunu bir göğsünün üzerinde gezdirip meme ucunu okşamak için kullandığında, kızın solukları kesik kesik geliyordu.

Adamın nefesi sığılaşırken, kokusu üzerine sinerken kısacık bir süre öylece asılı kaldı ve bundan tamamen yara almadan kurtulamayacağını biliyordu.

"Ne tür bir cezaya ihtiyacın olduğunu anlamaya çalışıyorum." Sesi gırtlaktan geliyordu ve karar verdiği disiplin her neyse onu uygulamak istediğine dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Gözleri tekrar açıldı ama dehşet içinde onu izlerken dilsizdi.

"Sana ne yapmak istediğimi biliyorum. Ama benimle dövüşürsen sana zarar vermekten korkuyorum." Adamın gözleri parlıyordu, Emma yüzünde bir erkeğin uyarılmışlığının ve öfkesinin titreştiğini gördü ve adam silahın namlusunu göğüs uçlarına sürerken onunla sakince konuşmaya devam ettikçe dehşeti daha da arttı. "Senden şunu yapmanı isterdim Benimle dövüşmeyeceğine söz ver, ama ikimiz de sözlerinin hiçbir şey ifade etmediğini biliyoruz."

Bu iğnenin verdiği acıyla gözleri bir kez daha kapandı. Her zaman çok ahlaklı bir insan olduğunu, iyi değerlere sahip iyi bir insan olduğunu düşünmüştü. Yalancı olmak ona göre değildi. Bu duruma kendisinin sebep olduğunu bilmek onu kötü hissettiriyordu.

Adam sıcak bir nefes daha verirken ağzından çıkan havanın tısladığını duydu. "Seni uyarıyorum Emma. Benimle dövüşmesen iyi olur, yoksa durumu daha da kötüleştirirsin. kendin."

Emma panik ve telaştan korkudan felç olmuşa dönmüştü. Gözlerini kapalı tuttu ve adam silahı göğsünden çekip kılıfına koymadan önce hızla yeniden doldurduğu anda bunu hissetti.

Adam uzandı ve iri eliyle kızın bileğini sardı.

Adam onu fiziksel olarak eve doğru sürüklemeye başladığında Emma, adamın yüzeyinin altında asla uzakta olmadığını bildiği güce maruz kaldı.

Kız bir kez tökezleyince adam durdu ve kıza kendini toparlaması için zaman tanıdı.

Kadın iki kez tökezledi ve adam tek kelime etmeden onu kollarına aldı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kollarında taşıdı.

Avluyu geçtiklerinde Maria kulübesinden çıkmış eve doğru yürüyordu. Luke ona olduğu yerde kalması için sert bir komut verdi ve Emma'nın onun omzunun üzerinden bakıp hizmetçinin yüzündeki şok ifadesini görmesi için sadece bir saniyesi vardı.

Korku boğazında düğümleniyordu ve onu ne konuda uyarmış olursa olsun, kıpırdamadan duramadı ve çırpınmaya başladı, aniden onun içinde bulunduğu ruh haliyle evde onunla yalnız kalmayı düşünemeyecek kadar korkmuştu.

Kolları çelik miğferler gibiydi ve onu sımsıkı sarıyordu. "Kıpırdama, Emma."

Adamın sesinin kulağını tırmalaması onu daha da korkuttu ve kurtulmaya çalışan vahşi bir şey gibi çırpınmaya başladı.

Onu o kadar sıkı tutuyordu ki, oksijenini kesecek diye paniklemeye başladı, ama saniyeler içinde kapı açıldı ve içeri girdi, kapıyı kapatıp sürgüledi ve sonra onun önünde yere kaymasına izin verdi.

Döndü ve olabildiğince hızlı bir şekilde ondan uzaklaşmaya başladı, ancak adam boynunu arkadan kavradı ve elini saçlarında yumruk yaparak onu kendisine doğru döndürdü.

"Hareketsiz kalsan iyi olur. Bunu hak ettiğini biliyorsun." Sesi sertti, uygun gördüğü cezayı vermeye kararlıydı.

"Ne?" diye olabildiğince yüksek sesle sordu ama fısıltıdan öteye gidemediğini biliyordu. "Başıma ne gelecek?" Hayatında daha önce hiç kırbaçlanmamış ya da dövülmemişti ama adamın görünüşüne bakılırsa aklında tam olarak bu vardı ve bu yüzden aynı anda hem dehşete düşmüş hem de sinirlenmişti.

"Sana daha önce bana itaat etmeye alışsan iyi edersin demiştim. Bu hiç de iyi olmadı, değil mi?" Sesi kelimeleri hırıltılı bir şekilde söylüyordu ve onu saçlarından tutarak vücuduna doğru çekti ve parlayan gözlerle yüzüne baktı.

"Özür dilerim!" diyerek onu yatıştırmaya çalıştı.

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Ama ben seninle işimi bitirene kadar olacaksın."

Emma bu tehdit karşısında dondu kaldı. Vücudunun titrediğini hissediyor, kulaklarında kendi kalp atışlarını duyuyor ve kelimeleri boğazına getirmek için kuru dudaklarını yalıyordu.

Adam onu sıkıca tuttu ve kadın adamın onu sarsacağını sandı.

Ama sarsmadı.

Yavaşça kızın saçlarını bıraktı ve ellerini kızın ön kollarını kavrayacak şekilde hareket ettirdi.

sıkıca tuttu. Adamın yüzü kadınınkine birkaç santim yakındaydı ve kadın ona o kadar yakındı ki adamın burun deliklerinin açıldığını görebiliyordu.

"Dinlesen iyi edersin ve iyi dinlesen iyi edersin. Burası benim çiftliğim. Benim çiftliğimdeyken, ne dersem onu yapacaksın. Soru sorulmaz, açıklama yapılmaz. Ne sana ne de başkasına bir bok açıklamak zorunda değilim, anladın mı?" Adam acımasızca konuşuyordu ve kız, adamın ona karşı bu kadar öfkeli olmasından dolayı eziyet çektiğini hissetti.

Başını salladı, bu erkek egemenliği dersini bitirmek için ne derse kabul etmeye hazırdı.

Ama daha bitirmemişti ve onu azarlamaya devam etti. "Sadece kötü bir orospu çocuğu olmaya *çalışmıyorum*, Emma. Denememe gerek yok. Ben kötü bir orospu çocuğuyum.

O kalın kafana şunu sokmalısın ki bu çiftlik binlerce ve binlerce dönümlük engebeli arazi. Burada ben ve silahım dışında kanun yok ve her tarafınız tehlike dolu. Bu arazi yaralı bir kız için çok zor. Tökezleyebilirdin ve yılanlar seni kesinlikle yakalarlardı."

Sözlerinin akışı bir an için durdu

Şapkasını başından kaldırıp mutfak masasının üzerine fırlatırken bir an durdu. Parmaklarını koyu renkli, terli saçlarında gezdirdi, ta ki kısa, bükülmüş bukleler halinde havaya kalkana kadar. Kaçan duygularını kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi başını ileri geri salladı. "Kalmana izin vermemeliydim. Seni kasabaya göndermeliydim. Senin gibi yaralı bir kadının burada tehlikede olması için hiçbir neden yok. Bu benim hatam."

Emma'nın boğazında yükselen dehşet yerini umutsuzluğa bıraktı. Batan bir kesinlik duygusuyla, onu buraya getirmesinin tek nedeninin, ona baktığı gibi bakmasının tek nedeninin bu olduğunu kesin olarak biliyordu ve

Onu böylesine tutkuyla öpmesinin nedeni, yarasının geçici olduğunu düşünmesiydi. Eğer bunun hayatının geri kalanında yanında taşıyacağı bir engel olduğunu bilseydi, çoktan kasabaya gelmiş olurdu.

Onunla ilk tanıştığındaki düşünceleri doğrudu. Bu işe bir ya da iki öpücük yaşayabileceğini düşünerek girmişti ve öyle de oldu. Ve bunlar hayal ettiği her şey ve daha fazlası olmuştu, ama olabileceklerinin hepsi buydu. Beynini kemiren ve ona daha fazlasına sahip olabileceğini söylemeye çalışan sinsi hisler, gerçekten de aptalca düşüncelerdi. Ondan asla daha fazlasına sahip olamayacaktı.

Posta arabası soygunundan önce bildiği hayat, bu dünyada sahip olabileceği tek şeydi ve aptalca hayallerin ya da çılgın fikirlerin onu ele geçirmesine izin vermek için hiçbir neden yoktu.

Ama en azından bir şey vardı.

Artık onu dövecekmiş gibi görünmüyordu.

Onun öpücüğünü tatmıştı ve hepsi bu kadar olacaktı ve şimdi itiraf etmenin zamanı geçmişti. Derin bir nefes aldı ve onun güzel, kederli gözlerine baktı.

"Bu senin hatan değil Luke," sözleri yumuşak ama

kararlıydı. "Saçmalık."

Emma küfürden irkildi ama söylemesi gereken şeyde ısrar etti onu. Omurgasından aşağı bir endişe titreşimi aktı ve umutsuzca bunun onun öfkesini tekrar tetiklememesini umdu, ama bunu yapması gerekiyordu ve bunu şimdi yapması gerekiyordu.

"Sana yalan söyledim."

Adamın elleri bir kez daha kızın kollarının üst kısmına dolanmıştı ve kız bu kel açıklamayı yaptığında ellerinin sıkılaştığını hissetti.

Adamın yüzü huzursuzlukla gölgelenmişti ve kız onun konu değişikliğini takip etmeye çalıştığını anlayabiliyordu. "Ne hakkında yalan söyledin?"

Düzensiz nabzını sabitlemeye çalıştı ama bu imkânsızdı. "Bileğimi burkmadım."

Şahin gibi gözleri onunkileri delip geçti. "Ne demek istiyorsun? Topallıyordun. Biraz iyileşti ama--"

Daha fazla dayanamadı ve onun sözünü kesti. "O gün bahçede bir taşla bastım ve kendimi yaraladım. Bu topallamamı daha da belirginleştiriyordu ama ayağım artık ağrımıyor."

Adam tamamen şaşkın bir şekilde ona baktı. "Topallaman mı?"

Aklı karıştı, öfkeli duygularını kontrol etmek için savaştı. "Gördüğünüz topallama eski bir sakatlıktan kaynaklanıyor, yıllardır böyle." Midesi sıkıştı ve muhtemelen çiftlikte kalışını sona erdirecek sözleri söylemek için kendini zorladı. "Asla iyileşmeyecek."

Sessizce onu inceledi, yüzünde saklayamadığı duyguların zıtlığı vardı. Kızın gördüğü şey şaşkınlık, acıma ve öfkenin sert yüz ifadesinde toplanmış haliydi. Konuştuğunda sesi alçak ve derindi ve kızın kırılğan ruh halini kırbaçlıyordu. "Bana yalan söyledin."

Suçlamanın doğru olduğunu biliyordu ve gözlerini onunkilerden ayırırken tek yapabildiği başını onaylarcasına sallamaktı.

"Neden böyle bir konuda yalan söyledin ki?" Sözleri kınama tonunda söylenmişti.

Ona gerçeği söyleyemedi. Ona bakma şeklinin, onu kışkırtan ve daha fazlasını istemesine neden olan bir muamma olduğunu. Ayrıca, bu yüzden yalan söylemeye devam etmişti.

"Tam olarak bilmiyorum. Kafam karıştı ve korkmuştum. Kim olduğunu ya da benden ne istediğini bilmiyordum. Posta arabasında ortaya çıktığında, iyi bir adam olmana *ihtiyacım vardı*. Ama öyle olmadığından korkuyordum. Seninle ilgili her şey beni korkutuyordu. Ölü adamı bulduğunda gözlerini izledim. Uzak, neredeyse cansız görünüyorlardı. Sonra sakince sigara sarışını izledim. Tepkin uygun görünmüyordu, sanırım. Sana güvenmek için hiçbir nedenim yoktu." Sözleri duraksadı. "Doğru düşünemiyordum Luke."

Luke onun açıklaması karşısında içinin acıdığını hissetti. Onu duygusuz bir canavardan başka bir şey olarak görmediği gerçeği, karnında kabul bile edemeyeceği bir ağrıya neden oldu. Ona kat kat, kara bir bakış attı ve

yaptığı açıklama sabırsızca boğazından yırtıldı. "Arabada eşyalarınızı gördüm. Koltuğun üzerindeki iğne oyasını gördüğümde orada bir kadının olduğunu anladım. Yokluğunuz için sadece birkaç açıklama vardı. Bunlardan inanmayı seçtiğim, yakınlarda bir yerde saklandığınızdı, Çünkü eğer saklanmıyorsan bu ya seni de yanlarında götürdükleri ya da çıplak ve morarmış bedenini bulacağım anlamına geliyordu ve bu iki senaryo da benim için düşünemeyeceğim kadar müstehcendi. Saklanıyor olmanı umuyordum.

O anda hissettiğimi hatırlayabildiğim tek şey bu. Ölü adamı aklımdan çıkardım ve dikkatimi *sana yönelttim*, seni bulmaya çalıştım, çünkü Artık ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Emma onun yankılanan açıklamasını dinledi ve bu içgörüyle ona çok şey açıklanmış oldu. Ona yalan söylediği için kendini iki kat suçlu hissetti. Ve sadece bu da değil, ona yalan söylemeye devam ettiği için. Akli karışmıştı ve ona kendisiyle ilgili tüm gerçeği anlatmayı düşündü. Ama onun kendisini kasabaya götürmesini sağlayacağını biliyordu ve dulluğun getireceği saygınlık pelerinine ihtiyacı vardı. Başka kimsenin öğrenmemesi riskini göze alamazdı. O kadar uzun zamandır bu uydurmayla yaşıyordu ki, bunun yerinde kalması gereken bir zırh olduğunu biliyordu.

Düşünceleri, adamın kollarını açıp onu kucağına alması ve evin içinde kullandığı yatak odasına doğru götürmeye başlamasıyla bölündü.

Açık kapıdan geçerek yatağa doğru yürüdü ve onu dikkatlice bacaklarının sarktığı kenarına oturttu.

Adam önünde diz çökerken Emma'nın kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. "Nasıl oldu bu?" Sesi sert ve sorgulayıcıydı, sanki hikâyeyi duymaya hakkı varmış gibi.

Adam sağ ayağını kaldırıp sağlam ayakkabısının bağcıklarını çözmeye ve ayağından çıkarmaya başladığında Emma konuşamayacak kadar şok olmuştu. İzledi,

Adam onun işe yarar çorabını bacağından ve ayağından çıkarırken hareket edemiyordu.

Emma ona hemen cevap vermeyince hareketlerini durdurdu, çıplak ayağını ellerinin arasına aldı ve yüzüne bakarak cevap istedi. "Emma. Nasıl oldu bu?"

Başını ileri geri salladı, saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Ne-- Ne yapıyorsun?"

"Kendim için kontrol ediyorum." Sesi hırçındı ve Emma, eteğini ve ikiz kombinezonlarını uyluğunun ortasına gelene kadar bacağından yukarı itmeye başladığında şok olmuş bir şekilde askıda kaldı ve uzuvları ona ayak parmaklarından uyluğa kadar çıplak kaldı.

Sonunda sesini buldu, "Kes şunu!" diye bağırdı.

Sesi "Kıpırdama!" diye çınlarken, hemen çıplak kalçasına şok edici ama zar zor acıyan küçük bir tokatla karşılık verdi.

Adamın hareketlerinden o kadar ürkmüştü ki, ellerini bir atın yaralarını muayene eder gibi bacağında aşağı yukarı gezdirmeye başladığında daha fazla itiraz etmedi. Dokunuşu hızlıydı ve kişisel değilmiş gibi görünüyordu ama parmakları güçlüydü ve ayak bileğinin her iki yanından geçerken, baldırını kavrarken ve sonra dizini bir kapının menteşesinden başka bir şey değilmiş gibi incelerken ellerindeki nasırlar kızın cildini sertleştiriyordu.

Adamın eli kaval kemiğinden aşağı doğru kayarken ve sonra uyluğuna ulaşana kadar yumuşak bir şekilde tekrar yukarı çıkarken tamamen hareketsiz kaldı. Her iki elini de uyluğunun etrafına yerleştirdi ve sert vuruşlarla yukarı aşağı ovuşturarak bacağıının neden düzgün çalışmadığının cevabını aradı.

Elleri kalçasında oyalandı ve eteği bacaklarının arasındaki perdeye kadar itilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldığında, nefesini içine çekti ve ellerini aşağıya doğru iterek malzemeyi sıkıca tuttu. Ellerini üst kalçalarına dayadı.

Memnuniyetle dokunduğunda ve incelediğinde, kalçalarının üzerinde geriye doğru diz çöktü ve ayak bileğini ellerinin arasına aldı, ayağını karnının sert kaslarına yasladı. Nefesi hızla geldi ve boğazında düğümlendi.

"Nasıl oldu, Emma?" Elleri onu dalgınca okşadı. "Ayağımı geri alabilir miyim lütfen?" diye sordu.

Luke onu ayak bileğinden sıkıca tuttu ve sesindeki nişastayı duydu. "Hayır, yapamazsın," diye aynı şekilde cevap verdi. "Soruya cevap ver."

Adamın devam eden dokunuşları karşısında teni karıncalanıyor, sinir uçları boyunca zevkten ürperiyordu. Duyguları tamamen kafa karıştırıcıydı ve sorusuna cevap vermenin en iyisi olabileceğini düşündü ve belki o zaman onu serbest bırak. "Çocukken bir ağaçtan düştüm."

"Kaç yaşındayken?"

"On iki."

"Erkek Fatma mı?"

Emma onun tek kelimelik sorusuyla ne istediğini anlamıştı. "Evet."

"Zavallı bebek," diye dert yandı elleri her darbede kadının bacağıında daha da yukarı kayarken. "Kötü bir mola mı?"

"Evet. İkinci ve üçüncü görüşler aldım ve bacağımı ayarlayan doktorun oldukça yetkin olduğu söylendi. Çok kötü bir kırılmaydı." Sesi sanki korkunç bir anıymış gibi kesildi. "Kemik deriden dışarı çıkmış, görüyorsunuz."

"Burası mı?" diye sordu eli dizinin altında ve kaval kemiğinin sağındaki yara izine giderken.

"Evet."

Eli, sanki küçük bir şekilde yatıştırılabilecekmiş gibi bölgenin üzerinde dönerken gözleri onunkileri tuttu.

"Hâlâ acıyor mu?" Bu soruyu sorarken adamın yanağında bir tık gördü.

"Çok nadiren ve sadece kötüye kullandığımda," diye cevap verdi, sesini gerçekçi çıkarmaya çalışarak.

Gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı. "Bugün yaptığın gibi mi?" Sesi yine alçalmıştı ve içinden açık bir intikam tehdidi geliyordu.

Emma bu cevap ağzından çıkar çıkmaz hata yaptığını anladı ve adamın yumuşak bir sesle yaptığı suçlamaya cevap vermedi.

Elleri diğer bacağına gitti ve ekonomik hareketlerle diğer ayağındaki ayakkabıyı ve çorabı çıkarmaya başladı.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Bir tepki ürpermesiyle kollarında ve bacaklarında tüyler diken diken oldu.

"Seni yatağa götürüyorum. Bacağını dinlendirmeni istiyorum." "Ama ben yaralanmadım." Sözleri bir inkârı.

Görevini tamamlamıştı, bacaklarını kaldırdı ve yatağa yüzüstü yatana kadar vücudunu döndürdü. Yatağın ayakucunda katlanmış duran yorganı aldı ve silkeleyip üzerine örttü. "Mesele bu değil. Bence dinlenmeye ihtiyacın var ve bunu yapacaksın."

Emma battaniyeyi çenesine kadar kavradı ve adam ona bakarken yastıklara yaslandı. "Mantıksız davranıyorsun."

Buna cevap vermedi ama konuyu tamamen değiştirdi. "Kaç yaşındasın?" diye sordu sesinde bir parça şaşkınlıkla.

"Yirmi iki." Adamın bu soruyla nereye varmak istediğini bilmiyordu.

Uzaklaştı ve ayakkabısını şifonyerin altına itti ve sonra ona geri döndü. "Kocan öldüğünden beri sana kim bakıyor?"

Onun sözleri kendisini bir embesil gibi hissetmesine neden oldu ve yorganın altında öfkelenildi. "Ben kendime bakarım."

Elini kapıya dayadı ve gözleri yorganın altına gizlenmiş olan kızın boyunda bir aşağı bir yukarı gezindi. Ona mizahtan ziyade bir uyarı içeriyormuş gibi görünen küçük bir gülümseme verdi ve sesi yumuşak bir tehdit gibi çıktı, "*Eskiden* kendine dikkat ederdin."

Sözleri hâlâ kulaklarında çınlarken, kapı arkasından tıklayarak kapandı.

Yedinci Bölüm

Zihnindeki yılanların taze hatırasının dehşeti ve Luke'un kokusu hem yatak odasında olduğunu hem de olanları fiziksel olarak hatırlattığı için neredeyse imkânsız gibi görünse de Emma gerçekten de derin bir uykuya daldı ve öğleden sonranın büyük bir kısmını çok ihtiyaç duyduğu uykuyla geçirdi.

Şifonyer aynasının önünde durup saçını düzeltirken kapısının kısa ve tek bir kez çalındığını duyana kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişti ve başka hiçbir uyarıda bulunmadan Luke habersizce odasına girdi.

Ellerini saçlarından indirdi ve şifonyerin üzerinde sabit durdu. Elinde bir tepsi tutuyordu ve odaya girip tepsiyi sehpanın üzerine koydu. yatağının başucundaki masaya. Sığır yahnisi ve taze ekmek kokusu midesini harekete geçirdi ve bastırılmış iştahı sesini duyurmak için çığlık atarak geri geldi.

Gazyağı fenerinin düğmesini ayarlamak için eğildi ve batan güneşten gelen loş ışık, lambanın eklenmesiyle daha da arttı.

Maria'ya sadece üstünkörü bir bakış atarak kapıya döndü ve geldiği gibi hızla gitmeye hazırlandı. "Maria'nın elleri erkekler için yemek pişirmekle dolu. Yarına kadar dönmeyeceğim."

Gitmeye başladı ve Emma onu durdurmak için seslendi. "Bekle."

Arkasını döndü ve Emma onun gözlerindeki bakışı okuyamadı. "Ona yardım edebilirim."

"Hayır,
yapamazsın."

"Neden?"

"Oraya kaç adamın girip çıkacağını biliyor musun?"

"O kadar çok ki fazladan bir çift ele ihtiyacı var." "Hayır."

Sesi kararlıydı.

"Neden?"

"Ben dönene kadar burada kalacaksın. Sonra, *ben seninle olduğumda*, erkeklerle tanıştırılman için yeterince erken olacak."

Emma Maria'ya yardım etme fikrinden vazgeçti ve konuyu değiştirdi.

"Nereye gidiyorsun?"

Kara kaşlarından birini, sanki onun bilgi edinme hakkını sorgularmış gibi kaldırdı. "Cody ve ben hat kulübelerinden birine gidiyoruz. Oraya vardığımızda hava kararmış olacak ve geceyi orada geçirmek zorunda kalacağız."

Sesi her ne kadar dengeli olsa da içinde tanımadığı bir şeyler varmış gibi geldi ve içinde bir endişe uyandı. "Sence bir şey mi var? yanlış mı?"

"Olabilir. Oradaki adam malzeme almak için iki gün önce dönmüş olmalıydı."

Emma, Luke'un az konuşan bir adam olduğunu daha önce fark etmişti. Açıklama kısa ve özdü ama Emma adamın iyi olduğundan emin olmak istediği sonucunu çıkarmıştı.

"Dikkatli ol." Emma bu sözleri söylerken, renginin üzerinde kavrulduğunu hissetti. Elmacık kemiklerinin arasından utanç süzülüyordu. Ağzından dökülmeden önce kontrol edemediği küçük endişe sözcüklerine nasıl tepki verecekti?

Adam yönünü değiştirip ona doğru yürüdüğünde ve çenesini kaldırdığında cevabını almıştı. "Umurunda mı?"

Dudaklarını yaladı ve gözleri onunkilerden ayrıldı.

Başparmağı çenesinden ayrılıp alt dudağının üzerinde gezindi. Bu samimi dokunuş karşısında içini bir sıcaklık kapladı.

"Dikkatli olacağım Emma," dedi derin ve kontrollü bir sesle. Başparmağı dudağının üzerinde ileri geri hareket etmeye devam etti. "Maria sana yemeklerini getirmek ve iyi olduğundan emin olmak için burada olacak, ama Red tekrar ayağa kalkana kadar meşgul olacak. Ben sana göz kulak olmak için burada olmayacağım, Maria da bebek bakıcılığı yapmak için burada olmayacak." Sözleri ılımlıydı ama ne demek istediğini biliyordu. "O güzel küçük kafadaki beyni kullanman ve evde kalman gerekecek." Başparmağını bir kez daha salladı. "Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Emma onun sesindeki ince alay tonundan rahatsız olmuştu. "Olabilir."

Adam elini omzuna atıp onu öne doğru çekerken şimşek çaktı, alnı onunkine düştü ve nefesi aniden içine çekmekte zorlandığı oksijene karıştı. "Umarım yapabilirsin, Çünkü eve döndüğümde seni tek parça halinde bulmayı çok istiyorum." Dudakları onunkilere indi ve sadece bir kez yumuşakça dokundu. "Döndüğümde hayatta olmanı istiyorum, Emma-kızım."

Uzun işaret parmağını yüzünün yan tarafında aşağı yukarı gezdirdi ve kadın içinden ılık bal gibi bir arzu damlasının süzüldüğünü hissetti.

Dudakları tekrar Emma'nın dudaklarına yapıştı, bu kez sert ve sıkı bir şekilde onunkilere bastırıyordu. Adamın elleri kadının omuzlarında sıkılaştı ve Emma adamın gövdesine doğru daha fazla sallanmaya başladı ve adamın ağzını ağzına almak üzere olduğunu düşündü aniden sertleşti ve onu kendisinden uzaklaştırdı.

Tamamen bırakmadan önce onu sabitledi ve sonra dönüp kapıya doğru yürüdü. "Evde kal," diye bağırdı.

Kapı bir kez daha arkasından kapandı.

Emma bir buçuk gün boyunca evin içinde dolaşp yapacak bir şeyler aradı, ta ki Maria'nın eve yaptığı kısa ziyaretlerden birinde yıpranmış giysilerden oluşan bir kutu bulup ona bunu sorana kadar.

Anlaşıldığı kadarıyla giysi Luke'a aitti ve onarılması gerekiyordu. Emma bunu yapmayı teklif etti ve Maria da zamanı olmadığı için kabul etti.

Ama şimdi, evin sessizliğinde saatlerce oturmuş, düşünceleriyle ve sadece Luke'un giysilerini onarmak gibi samimi bir eylemle baş başa kaldığında, zihni bir kez daha tehlikeli bir hal alıyordu. Eksik düğmeleri yerine dikerken ve gömleklerinin kumaşındaki küçük yırtıkları onarırken, onun giysilerinin bakımından gerçekten sorumlu olmanın nasıl bir his olacağını düşündü. Bu bir ev işiydi, aslında bir eş göreviydi ve evin kendisine ait olduğunu, Luke'un kocası olduğunu ve ona ve evine bakmanın onun görevi olduğunu hayal ederken zihni ona türlü oyunlar oynadı.

Tamir ettiği kıyafet yığını büyüdüğü, alacakaranlık çökmeye başladı ve tam o gece eve tekrar gelemeyeceğini düşünürken, arka kapının çarpma sesini duydu.

Adamın büyük ayak seslerini duydu ve sonra sandalyesinin önünde durup ona bakmaya başladı.

"Geri döndün," dedi basitçe.

"Evet." Etrafındaki giysi yığınlarını incelerken gözleri parlıyordu.

"Her şey yolunda mı?" Gözleri adamın vücudunda aşağı yukarı gezindi, bilinçsizce bir iz ya da yerinde olmayan bir şey aradı. Hiçbir şey görmedi. herhangi bir şekilde yaralandığını gösteriyor.

"Evet. Buck'ın atı Buck'ın atı dereye düştü. Uyutulması gerekti. Cody yarın geri dönecek ve ona başka bir at alacak." Kelimeleri derin ve düzgün bir sesle gürledi.

"Oh, ne kadar üzücü."

"Evet," diye kısaca kabul etti. "Sanırım kafanı meşgul edecek bir şey bulmuşsun."

Adamın ses tonuna bakarak gözlerini devirdi. "Evet, efendim, öyle yaptım," diye cevap verdi alaycı bir şekilde ve adamın kayıp at konusunu fazla uzatmak istemediğini biliyordu.

"Açlıktan ölüyorum. Gel, ben yemek yerken bana eşlik et."

Adam mutfağa doğru geri döndüğünde, istediği şeyi yapmasını beklerken zevk omurgasından aşağıya doğru hızla aktı. Onu reddetmeye hiç niyeti yoktu.

Onu mutfağa kadar takip etti ve oturup Maria'nın kendisi için bıraktığı yemek tabağını mideye indirişini izledi. Adam yemek yerken onu izledi ve kadının omurgasından aşağı bir merak şeridi kaydı. Gerçekten onun olsaydı nasıl olurdu? Aynı yatağı paylaşırlarsa dokunuşu nasıl olurdu? Üremenin temellerini biliyordu, bir bebek yapmak için bir erkeğin tohumu ile bir kadının yumurtasının birbirine karışması gerektiğini biliyordu.

Ama arzu ya da uyarılma konusunda sahip olduğu tek deneyimi ondan öğrenmişti.

"Bu kadar ciddi ne düşünüyorsun?" Son lokmasını da aldıktan sonra elindeki su bardağını bitirdi ve karşısındaki kadını inceledi.

Emma yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve kanının deli gibi aktığını biliyordu. "Hiçbir şey." Verebileceği tek cevap kesinlikle buydu.

Luke onu saklayamadığı bir dikkatle izledi. Kız utanmıştı ve bu da onun yüzüne o ifadeyi yerleştirecek ne düşündüğünü merak etmesine neden oldu. Ağırdan alacaktı ama bunu öğrenmeyi amaçlıyordu.

"Bir oyuna ne dersin?" diye takıldı.

Gözleri onunkilere kaydı. "Bir oyun mu?" Sesi kararsızdı.

Gözleri daha da kısıldı ve onun yanındayken kendisini asla terk etmeyen zonklayıcı uyarılmayı hissetti. "Evet. Dama, kâğıt, onun gibi bir şey."

"Evet, tamam," diye hemen kabul etti.

Ayağa kalktı, çekmeceyi açtı, bir deste kâğıt çıkardı ve geri dönerken emin hareketlerle arka kapıya yöneldi ve sürgüyü yerine kaydırıldı.

Kilit sağlam bir klik sesi çıkardı ve odanın içinde çınladı.

Masaya geri döndü ve onun kapalı ve kilitli kapıya doğru bakarken gözle görülür bir şekilde yutkundüğünü gördü.

Kadının yüzündeki ifadeyi görmezden geldi, sandalyesini ona yaklaştırıp oturdu ve kâğıt destesini aralarına bıraktı. Kollarını kavuşturup masaya dayadı ve sessizce onun önündeki alanı işgal etti. "Ne oynamak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye kısık bir sesle konuştu, aklının hâlâ sürgülü kapıda olduğu belliydi.

"Pokere ne dersin?" diye sordu ona.

"Poker!" Poker oynama fikri hiç şüphesiz onun için şok edici olduğundan, bu kelime biraz daha ısırıklıydı.

"Geçen sefer seçme şansın vardı, değıl mi?" Sözleri rahattı. "Evet, sanırım öyle."

"Zaten başka kart oyunu da bilmiyorum. Yani poker bu kadar." O aldı masadaki kartları.

"Ama poker tamamen kumarla ilgili, değıl mi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Evet."

"Ama kumar oynamak yanlış."

"Geldiğın yerden yanlış mı?" Adamın gözleri elindeki kartlardan kızın yüzüne baktı.

"Her yerde yanlış, sanırım," diye cevap verdi, sesi küstahlık doluydu.

"Para için kumar oynamayacağız, bu yüzden doğıru ve yanlış meselesi geçerli değıl."

"Bunu bildiğım iyi oldu çünkü çiftliğini pokerde kazanan bir adamla para için kumar oynayacak kadar aptal olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve çenesini kaldırarak adama doğıru bir bakış fırlattı.

"Çok akıllısın Emma," diye itiraf etti gülümseyerek. "Ne üzerine bahse gireceğiz?" diye sordu ona.

"Öpücükler." Sanki bunu söylememiş gibi kartları karıştırdı.

"Öpücükler!" Sesi dehşete düşmüş

gibiydi. "Evet, öpücükler."

Emma başını olumsuz bir şekilde sallıyordu. "Hayır, efendim, öpücük değil. Başka bir şey düşün." "Giysiler

mi?" diye karşılık verdi.

Emma onu incelerken kafası karışmış görünüyordu. "Neden benim kıyafetler?"

Luke onun neden kadınsı kıyafetler istediğini anlamaya çalışırken zihninin çalıştığını görebiliyordu. Ne demek istediğini anladığında yüz ifadesinin değiştiğini görecektik kadar yakındı. Yüzü değişti.

Önce beyaz, sonra sevimli, ateşli bir kızarıklık elmacık kemiklerini kapladı. Ağzı şaşkınlıkla bir 'oh' çekti ve ardından dudaklarını şıklatarak kapandı.

Kıkırdadı. "Merak etme tatlım. Sadece şaka yapıyordum. Kibrit çöpleri için oynayacağız."

"Kibrit çöpü mü?"

"Bu bahse girmek için kabul edilebilir bir şey mi?" Kadının yüzündeki kanın yavaşça çekilmesini izledi ve onu bir kez daha kızdırmaya karar verdi. "Öpücük fikrine geri dönebiliriz."

Ona ters ters baktı. "Hayır, kibrit çöpleri iyi olur."

Tekrar ayağa kalktı, bir çekmeceye gitti ve neredeyse dolu bir kutu kibrit çöpü çıkardı. Tekrar oturdu, onları masanın üzerinde salladı ve ikiye böldü. "Bu kabul edilebilir mi yoksa saymamı mı istersiniz?"

Emma ihtiyatla iki kibrit çöpü yığınının baktı. Kendini tutamıyordu ama onun eline oynadığını, onun istediği bir yolu izlediğini düşünüyordu.

"Yığınınımı seçme hakkım var mı?"

"Elbette."

Adamın cevabı rahattı ve onu nasıl kandırabileceğini görmek için dikkatle baktı ama bir şey bulamadı. "Peki."

Adam beklerken iki yığını inceledi, kaymağı yemek üzere olan bir kedi gibi sırtıyordu. Bir yığını tam önüne çekip diğerini ona doğru iterken kaşlarını çatı.

Kadının kendini tutuş şekline baktı ve bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdi. Tekrar ayağa kalktı, dolabın kapağını açtı ve bir şişe viski ile iki bardak çıkardı. Onları aralarındaki masanın üzerine koydu.

"Alkollü içki içemem!" diye feryat etti.

"Elbette, içebilirsin." Her bir bardağa küçük bir ölçü viski koyarken sesi eşitti.

"Bay Butler--"

Adam güldü ve kadının gözleri önündeki viski bardağından adamın yüzüne kaydı. Sanki onun gülebileceğini hiç hayal etmemiş gibi görünüyordu.

"Yine Bay Butler'a mı döndük, tatlım?"

Boğazını temizledi. "Luke, onu içemem. Bu viski." Sesi kararlıydı.

"Kurallara göre oynamak istiyorsun, değil mi?"

"Evet, ama oyunun kurallarından birinin sarhoş olmak olduğunu sanmıyorum."

Gözleri temkinli bir şekilde onu izliyordu ve adam hiçbir suçluluk hissetmiyordu, sadece eğleniyor ve tahrik olmanın hafif uğultusunu duyuyordu. "Seni yanıltacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Gözleri kaşlarını çatarak ona dikildi. "Evet ve hemen!"

Bir kahkaha patlattı ve bardağını kaldırıp bir yudum içtikten sonra kadehini ona doğru itti. "Bir yudum al ve şu oyunu başlatalım."

Kadının bardağa içinde zehir varmış gibi bakmasını izledi. Gülümsemeye devam etti ve çok uzun zamandır böyle eğlenmediğini fark etti.

Yavaşça uzandı ve viski bardağını masanın sert döşemesinin üzerinden önüne kadar çekti. Elleri titrerken

tereddüt etti ve neredeyse onun için üzülüyordu. *Neredeyse.*

"Büyük bir yudum alma. Viski sonradan edinilen bir tattır. Burnuna tut ve bir kokla." Emma'nın dediğini yapmasını izledi, burnu kırıştı ve yüzünü bardaktan geri çekti. "Daha önce hiç viski içmedin mi Emma?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Yine o nişastalı ses tonuna dönmüştü. "Şarap?"

"Evet, birkaç kez şarap içtim," diye kabul etti biraz daha yumuşak bir sesle.

"Hemen hemen aynı ama biraz daha sert." Uzanıp parmağını bardağına daldırdı ve elini Emma'nın yüzüne yaklaştırıp bardağını ona uzattı. "Tadına bak, Emma."

Emma önündeki ele baktı ve aniden adamın ona viskinin tadına bakmayı ya da poker dersi vermeyi teklif etmediğini hissetti. Adamın gözleri Emma'nın gözlerinin üzerindeydi ve Emma dikkatle ve yavaşça dudaklarını araladı ve ağzını hafifçe açık tuttu. Adamın burun delikleri alevlendi ama elini yaklaştırmadı.

"Tadına bak." Sesi her zamankinden daha derindi.

Kahverengi gözleri onu hipnotize etti ve parmağına uzanıp diliyle dokunabilecek kadar yaklaşıp kadar eğildi. Adam bekledi ve kadın, her ne sebeple olursa olsun, adamın onun kendisine kadar gelmesini istediğini biliyordu.

Ona doğru bir derece daha ilerledi ve parmağını nazıkçe yalarken dili dışarı fırladı. Islak dili ona dokunduğunda gözleri kapandı ve kan dolaşımına karışan alkolün ve parmağının dilindeki yakıcı tadının ikiz vuruşu midesini düğümledi.

Dilini tekrar ağzına götürdü ama adam gözlerini açtı ve parmağını bir saniyeliğine alt dudağında bıraktıktan sonra tekrar bardağına daldırdı ve sonra o uzun, baştan çıkarıcı parmağını tekrar dudaklarına götürerek ikinci bir tat için tekrar ağzına daldırdı.

Gözleri onu yakından izledi. "Güzel, değil mi bebeğim?" Sesi boğuk geliyordu.

Adamın sözleri onu viskiden başka bir şey hakkında konuştuklarını düşünmeye sevk etti. "Çok sert," diye cevap vermeyi başardı ama adamın ona *bebeğim* diye seslenişi içini ısıttı.

Parmağını daldırdı ve tekrar dudaklarına götürdü. "Bazen güçlü olmak iyidir."

Dudakları adamın parmağını usulca okşadı ve Emma onu öptüğünü fark ettiğinde şok oldu. Geri çekildi ve adam kadehi ağzına doğru kaldırdı. "Bir yudum al. Küçük bir yudum," diye uyardı onu.

Emma kendisine söyleneni yaptı ve bardağı kaldırıp bir yudum aldı, adamın parmağından aldığından biraz daha fazla.

Alkol, ısı dalgaları halinde kan dolaşımına karışmaya devam etti.

"Aynen öyle, bebeğim."

Gözleri onunkilere kaydı ve onları tuttu.

Viskisinden bir yudum daha aldı ve uzanıp kâğıt destesini aldı ve neredeyse başını döndürecek bir hızla yeniden karıştırmaya başladı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Adamın parmaklarının kartlar üzerinde şimşek hızıyla hareket etmesine şaşırılmıştı.

"Hatırlamıyorum, sanırım hayatımın çoğunu biliyordum."

"Bana öğretecek misin?" Gözlerini kartlardan kaldırdı ve bakışları onunkilerle çarpıştı.

Gözleri göğsüne düşmeden önce uzunca bir süre onunkileri tuttu, yavaşça gözlerine döndü ve yavaş, hırıltılı bir sesle cevap verdi: "Sana öğreteceğim."

Ayağa kalkıp kızın arkasına geçerek kollarını ona doladığında sandalyesi arkaya doğru sürtündü.

"Ne yapıyorsun?" Adamın kokusu onu sararken fısıldadı. Erkeğin, tütünün ve derinin sıcak, baharatlı aroması etrafını sardı ve kanına erimiş lav gibi lezzetli bir akışla yayılan sıcak şehvetle harmanlandı.

Elleri kadının omuzlarına indi ve onu kavradı. Başparmakları kürek kemiklerine saplandı, sıcak parmakları köprücük kemiğinin üstündeki deriye battı. "Sana ayaklarını karıştırmayı öğretiyorum. Öğrenmek istiyorsun, değil mi?"

Emma gözlerini kapadı ve onun ayaklarının dibinde bir lapa havuzunda bayılmamak için kendini destekledi. Dudağını ısırды ve adamın ona yaptığı tensel işkencenin her ne şekilde olursa olsun ona geri vereceğine karar verdi.

"Öğrenmek istiyorum Luke." Elini uzattı ve bardağındaki ateşli sıvıdan küçük bir yudum daha aldı. Her nedense, bu sıvı damarlarında bir sıcaklık yaratmış ve ona daha önce hiç sahip olmadığı bir cesaret vermişti.

Bardağı ondan aldı ve ulaşamayacağı bir yere koydu.

Kollarıyla onu arkadan sararak desteyi ikiye böldü. Kollarını dirseklerinden sıkıca tuttu ve başparmakları iki destenin üst yarısını kontrol ederken, parmaklarını da altta sıkıca tuttu. "Sağlam bir elin olmalı Emma."

Sözler kulağına o kadar yakın fısıldanmıştı ki, adamın sıcak nefesinin boynunda kaydığını hissetti. Adam dersine devam ederken vücudunun titremeye başladığını hissetti. "İşin sırrı bu, tatlım. Onları yeterince sıkı tutarsan, tam doğru yerde--" Sözleri, kartların her biri bir sonrakine çarptığında tıkırtı sesi çıkaran yavaş bir karıştırmayla birleşmesine izin vermeye başladığında durdu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı. Gözleri kapalıydı ama adam bunu bilemezdi. Duyuları onun sesine, fısıltıyla verdiği talimatlara ve kulağından boynuna gidip gelen sıcak nefesine uyum sağlamıştı.

"Denemek ister misin?" Sesi sıcaktı, sorusunun anlamını tam olarak bilmiyordu.

Ama şaşkınlık içindeydi ve tek yapabildiği kabul etmektir. "Evet."

Emma 'evet' kelimesini arka arkaya iki kez fısıldadığında Luke bağırsaklarının saf şehvet girdaplarında sıkıştığını hissetti. Onun kartları karıştırmayı düşünmekten çok uzakta bir yerlerde olduğunu biliyordu ve kot pantolonuna doğru iten ereksiyon bir tür rahatlama olmadan ortadan kalkmayacaktı.

Ne tür bir rahatlama istediğini biliyordu.

Yatağındaki ince, çıplak bedeninin getireceğı türden.

Omurganın pürüzsüz, narin çizgisinden uzaklaşarak ve sandalyesine geri dönerek kendini şehvetli kenardan uzaklaştırdı.

"Oynamaya hazır mısın?" Sesi hâlâ uyarılmaktan dolayı pürüzlüydü ve aklını bundan uzaklaştırmak için kartlara konsantre oldu.

"Poker oynamak hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Poker ve genel olarak kumarla ilgili her zaman hatırlamanız gereken bir şey var."

Gözleri onunkilere yapıştı ve devam etmesi için onu teşvik etti.

"Asla ama asla kaybetmeyi göze alamayacağın bir kumar oynama."

Bu tavsiyenin aklına yatmasına izin verdi. "Pekâlâ," diye hafifçe onayladı ve adamın her birine beş kart saymasını izledi.

"Buna beş kartlı çekiliş denir."

Emma onun ellerine değil de kartlara konsantre olmaya çalıştı ama bu neredeyse imkânsızdı. Parmakları uzun ve zayıftı, güneşten bronzlaşmıştı ve inkâr edilemeyecek kadar erkeksi idi.

"Oyunun pek çok çeşidi var, bazen kartlar açık oluyor, Bazen gizli, bazen ikisinin karışımı," diye devam etti onu izlerken, "ama genellikle gizlidirler ve bunun temelleriyle başlayacağız. Siz öğrenirken birbirimizin ellerine bakacağız, böylece ben de daha iyi açıklayabileceğim."

Emma başını sallayarak onayladı.

"Oyunun amacı en iyi ele sahip olmak ve böylece potu kazanmaktır."

"Pokerde beceri olması gerektiğini sanıyordum. Eğer dağıtılan en iyi el kazanırsa, yetenek bunun neresinde?"

"Güzel soru, tatlım. İşin içinde beceri var ve ilerledikçe bunun nasıl ve neden olduğunu öğreneceksin."

Sanki bilmesi gereken bir şeyi saklıyormuş gibi ona şüpheyile baktı.

"Bana öyle bakma. Seni kandırmaya çalışmıyorum." "Devam et."

Onun önündeki beş kartı ve onun önündeki beş kartı çevirdi.

Onu. Bir çift üçlüğü vardı ve başka hiçbir şeyi yoktu. Onun da hiçbir şeyi yoktu. "Eğer o çift üçlün olmasaydı, tek bir yüksek kartla kazanabilirdim. Benim vale kartım senin en yüksek kartın olan 10'dan daha yüksek. Ama çiftin olduğu için sen kazandın. Herhangi bir çift, tek bir yüksek kartı yener." Yukarı baktı

Onu takip edip etmediğini görmek için.

"Anladın mı?" "Evet," diye cevapladı gözlerini

devirerek.

Kıkırdadı ve viski bardağını onun önüne taşıdı. O aldı

Bardağını doldurdu ve bir yudum alarak yıllanmış burbonun damağında bıraktığı lezzetin tadını çıkardı. "Bir yudum al ve devam edelim."

Bardağı eline aldı ve küçük bir yudum aldı.

Ona dönüp baktığında onun sessizce dudaklarını incelediğini gördü. Ona bu şekilde her baktığında, Emma aralarındaki çekimin daha da güçlendiğini hissetti.

Adamın yakınlığından mı, viskiden mi, yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama duyuları öyle bir dönüyordu ki neredeyse başı dönecekti.

Birbirlerini sessizce izlediler, ta ki adam kendini toparlayıp tekrar kartlara bakana kadar. "Doğru. Yani, herhangi bir şeyin iki çifti bir çifti yener."

Gözleri adamın kartlardan birine dokunan işaret parmağına takıldı. İçtiği viski yudumu içini ısıtıyordu ve ona gülümsedi. "Evet, efendim." Emma sesindeki alaycılığı duyunca şok oldu.

"Üçlü, ikiliyi yener güzel kız." Gözleri

onunkilere kaydı.

"Bana öyle bakma. Güzel olduğunu biliyorsun."

Karnı heyecanla zangırdadı ve iltifatından kaynaklanan küçük bir sıcaklık parıltısı içine işledi, ama gözleri endişeyle onunkilerden ayrıldı.

Adamın eli kızın yüzüne gitti ve çenesini kaldırdı; kızın gözleri onunkilere kaydı.

"Çok güzelsin." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Pembe dudaklarından

İpeksi saçlar, seninle ilgili her şey çok güzel. Kocanızın bunu size her zaman söylemediğine inanamıyorum."

Luke onun kremsi tenini parmaklarının altında hissetti ve diğer adamın ölmüş olmasına sevindiği için bir an suçluluk duydu. Ama durum böyleydi ve yapabileceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Diğer adam artık dünyada olmadığı için mutluydu. Eğer öyle olsaydı, Emma mutfağında oturuyor, ateş gibi kızarıyor ve pokerde fena halde kaybetmek üzere olmazdı. Gözleri Emma'nın dudaklarına kilitlendi. "Bir düz üçlüyü yener." Parmaklarını kızın dudaklarında gezdirdi. "Düz ne demek biliyor musun?"

Başını salladığında, teni parmaklarının üzerinde hareket etti ve sıcaklık omurgasından aşağı kaydı. Kendini konsantre olmaya zorladı. "Düz, beş kartın sayısal sırayla arka arkaya gelmesidir, hangi renk olduğu önemli değildir."

Onun sessizliği üzerine konuşmaya devam etti. "Floş, düzü yener. Floş, aynı renkten beş karttır, sayıları önemli değildir." Uzaklara dalmış bir bakışı vardı

Luke elini kızın yüzünden çekip bardağını aldı ve kız da onun isteğiyle bir yudum aldı.

Ellerin temellerini geçmek için acele etmeye çalıştı. "Sırada full house var. Üçü bir arada ve bir çift."

Sessiz kaldı ve adam alkolün vücudunu yakıp kavurduğunu biliyordu ve muhtemelen üç türden beri hiçbir şeyi aklında tutmamıştı. "Takip ediyor musun?"

Başını sallayarak onayladı.

"Dördü bir arada full house'u yener. Sırada floş vardır ve aynı renkten beş kart sıralanır. Kraliyet floşu en yüksek olanıdır, beş kartların hepsi aynı renkte." Kalan ellerin üzerinden geçti ve kızın bunların yarısını bile hatırlamasının mümkün olmadığını biliyordu.

Sekizinci Bölüm

Emma sandalyesine oturdu, Luke'un derin sesinin yavaş temposunu dinlerken damarlarında küçük, coşkulu bir sıcaklık çarpıyordu. Viskinin tadı dünyadaki en iğrenç şey gibiydi ama yarattığı baş döndürücü his, iğrenç tadına değirdi.

Kuralların özünü uzun zaman önce kaybetmişti ama dikkat ediyormuş gibi yapıyor ve bu karmaşık oyunu nasıl oynayacağına dair en ufak bir fikri olmadığını kabul etmeyi reddediyordu.

Kafasının içinde anladığı tek kuralı tekrarlayıp duruyordu. Kaybetmeye dayanamayacağın şeylere bahis oynama. Bu yeterince basit olmalıydı. Bu aksiyomu takip ederse, bunu kazasız belasız atlatabilirdi.

Luke'un her birine yüzü kapalı yeni bir el dağıtmasını izledi. Elindeki kartları aldı ve onlara bir göz attı ama yerlerini değıştirmede.

"Devam et," dedi ona.

Emma kendisine dağıtılan eli aldı ve adamın söylediklerine konsantre olmaya çalıştı. Elinde bir çift beşli vardı. Biri siyah, diğeri kırmızıydı. Bunun bir önemi var mıydı? Kırmızı beşliyi hareket ettirdi ve birlikte olmaları için siyah beşlinin yanına koydu.

Ona baktı ve bir sonraki adımın ne olacağını görmek için bekledi. Adam kartlarını yere bıraktı. "Hiç param yok.

Senin var mı?"

Gülümsedi ve ona beşliklerini gösterdi.

"Çok iyi."

Kız oyuna biraz daha aşına olana kadar bu şekilde birkaç el daha dağıttı.

Sonra oyun gerçekten başladı, desteyi karıştırdı ve ona para koymasını söyledi. "Ante up?" Onun şimdiye kadar bu terimi kullandığını duymadığından emindi.

"Yirmi beş kibrit çöpü." Kibrit çöplerini hızlıca saydı. ve o da aynısını yaptı. "Bu senin ante'n." Her ikisinin yığınınından da kibrit çöplerinden geriye kalanları aldı ve kutuya geri koydu.

"Elbette," diye eşlik etti.

Sonra, ona yine beş kart dağıttı. Aynı şekilde kendisine de dağıttı. "Bu sefer ben görmeden kartlarınıza bir göz atın ve bahsinizi yapın."

Kartlarına bir göz attı. "Fazla param yok." "O zaman bütün kibrit çöplerini yatırma."

Kadın beş kibrit çöpü uzattı, adam da onları ortaya taşıdı ve kendi beş kibrit çöpünü onunkilerle buluşturmak için uzattı. "Az önce bahsini gördüm."

Emma kartlarını incelerken, daha fazla kart çekmekten bahsetti ve neredeyse onun yapabileceği en iyi eli yapmaya konsantre olduğunu görebiliyordu. Emma iki kart attı ve adam ona iki kart daha dağıttı. Neredeyse anında, ona bakarken koltuğunda kıpırdanmaya başladı. *Bu bir bebekten şeker almak gibi olacaktı.*

Luke üç kart attı ve kendine üç kart daha dağıttı. "Bahis senin," dedi ona. "Beş daha koyabilirsin ya da iki katına çıkarıp on daha koyabilirsin, ama sadece bu kadar kibrit çöpümüz olduğuna göre, yerinde olsam beşte kalırdım."

Emma beş tane daha çıkardı, Luke da öyle.

Kartlarını çevirdiler ve Emma bu raundu kolayca kazandı.

Birkaç kez daha oynadılar ve her seferinde Luke neredeyse her eli onun kazanmasına izin verdi. Kızın şüphelenmemesi için yeteri kadar üste çıktı.

Ve sonra öldürmek için içeri girdi.

Sistematik bir şekilde, neredeyse tüm kibrit çöplerini elinde tutacak kadar çok eli arka arkaya kazandı ve kartları bir kez daha dağıttı. Emma parasını arttırdı ve onu yakaladığını düşündüğü belliydi.

"Bu hiç adil değil! Neden şimdi kibrit çöpüm bitmek zorunda?" diye feryat etti.

Luke düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Bu oyunu oynarken, böyle bir zamanda, seçeneklerinizi hesaplamanız ve elinizin ne kadar iyi olduğunu bilmeniz gerekir."

"Seçeneklerim mi?"

"Pokerde genellikle senet kabul edilebilir bir tekliftir. Ancak kazanan bir eliniz olduğundan gerçekten emin olmalısınız, aksi takdirde kendinizi delikte ve ödeyebileceğinizden daha fazla borçlu bulursunuz veya asla yapmamanız gereken bir şeye bahis oynarsınız."

Emma tekrar eline baktı ve konsantre olmaya çalıştı. "Elimin kazanan olduğunu biliyorum."

"*Biliyor* musun tatlım?" diye sordu gözlerinde bir parıltı ve dudaklarında yarım bir gülümsemeyle.

Emma şakacı bir misillemeyle dilini ona doğru uzattı. "*Biliyorum* Luke."

"Bahis için başka bir şey bulmalısın tatlım, çünkü kibrit çöpün kalmadı."

"Başka bir şeyim yok." Bir an derin düşüncelere daldı ve sonra oturduğu yerde doğruldu. "Eğer eli kaybedersem, seni pişirmeye ne dersin? Yarın kurabiye mi? *En iyi kurabiyeleri* ben pişiririm!"

"Öyle mi?" Adam gözlerini ondan alamıyordu. Oyundan dolayı kızarmış ve heyecanlanmıştı ve gözlerinden mutluluk ışıltısı geliyordu.

"Gerçekten de öyle," diye böbürlendi usulca.

"Sen öyle diyorsan," dedi. "Ama ben zaten çok şişmanım. Başka bir şey düşün."

Emma ona şüpheyle baktı. Adamın üzerinde bir gram bile yağ yoktu. Vücudu zayıf ve kaslıydı, sinirli gücü günlerdir onu sürekli çağıran bir işaretti. Belki de sadece tatlıları sevmiyordu.

Onu hiç kek, turta ya da benzeri bir şey yerken görmemişti.

"Bütün giysilerini onardım zaten!" diye bağırdı sahte bir öfkeyle. Adamın yüzünde memnuniyet ifadesi belirdi. "Kesinlikle yaptın."

Bir elinin parmaklarını ağzına götürdü ve derin düşünceler içinde dudaklarında gezdirdi. Gözleri sanki cevap çok yakındaymış ama bir türlü ulaşamıyormuş gibi onunkileri tutuyordu.

"Onları ben alacağım." Onu izlerken sesi derin, neredeyse vahşiydi.

"Onlar ne?" Adamın sesindeki ton karşısında gözleri kısıldı.

"O dudaklar." Dişlerini

gıcırdattı. "Luke."

"Emma."

"Sanırım öpüşme bahsine girmemeye karar

verdik." "Hayır, siz öpüşme bahsine

girmemeye karar verdiniz."

"Yapmamalıyız--"

"Kartlarını her zaman katlayabilirsin ve buna bir oyun diyebiliriz.

Ben kazandım." "Hayır! Bu oyunu ben kazanacağım, el bende!"

"Bana uyar. Kibrit çöpü yerine öpücük alacağım."

Teklifin ciddiyetini ölçmek için onun gözlerinin içine baktı. "Kaç öpücük?"

"Hmmm, diyelim ki sen kazandın, bütün kibrit çöplerini sen alacaksın ve ben de yarın seni ata bindirerek bahsi artıracacağım."

Onun sözleri karşısında nefesini tuttu. "Daha önce hiç ata binmemiştim."

"Yavaş gitmemiz gerekecek, seni alıştırmak için." Bu sözleri sanki ata binmekten başka bir şeyden bahsediyormuş gibi yumuşak bir sesle söylemişti.

Bir an sessizlik içinde onun teklifini düşündü. "Ya kaybedersem?"

"Üç öpücük." Teklif sağlam, kesin ve pazarlığa kapalı gibiydi. "Üç öpücük mü?" diye sordu. İçinden sıcak bir heyecan geçti. O zaten Emma onun öpücüklerinden hoşlanmaktan daha fazlasını anladı ve Emma bunun kaybetmeyi göze alabileceği bir bahis olduğunu düşündü.

"Üç iyi geceler öpücüğü," diye niteledi Luke.

"Bu, kaybedersem bu gece yatmadan önce üç öpücük anlamına mı geliyor?" Emma anlaşmanın şartlarının açıklanmasını istedi.

"Hayır. Bu gecedan başlayarak üç gece üst üste her gece bir öpücük demek."

Emma sıcaklığın içine hücum ettiğini hissetti. Onu bir kedi gibi izliyordu. Bir fareyle oynuyordu ve hayatında daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Adam ona, elinden gelse onu yiyecekmiş gibi bakıyordu ve Emma

onun ilgisi karşısında hem telaşlanmış hem de gururlanmıştı. Bir aciliyet duygusu onu bahsi kabul etmeye itti ama oyunu kazanma beklentisi bir şekilde ilgisini kaybetmişti. Yarın onunla birlikte çiftliğe gitmenin, onun yanında ata binmenin ve her şeyi bir atın sırtından görmenin nasıl olacağına odaklandı. Bu nedenle bahsi kazanmak istiyordu ama onu üç gece üst üste öpmek *zorunda* kalma düşüncesi bambaşka bir işkenceydi.

"Neden beni öpmek istiyorsun?" Soru, o durduramadan ağzından kaçırıldı. İnkâr etmeye çalışmadı. "Çünkü güzelsin, tatlısın ve tadın güzel." "Ama ben topallayarak yürüyorum ve--ve--"

Yüzü sertleşti ve sabırsızlığı yüz hatlarına yansdı. "Ne oluyor lan? Bununla ne ilgisi var Emma? Tadının ne kadar tatlı olduğuyla hiçbir ilgisi yok. Bahse girmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet."

"Ata binmeye karşı üç iyi geceler öpücüğü." Başını sallayarak kartlarını işaret etti. "Bakalım sende ne varmış." Emma kartlarını yere bıraktı ve gururla ona fulünü gösterdi. İki beşli ve üç dokuzlu gösteriliyordu.

Gözlerini onun yüzüne kaldırıp kendi kartlarını yere bırakmadan önce bir süre onları inceledi. Gözleri ona doğru parıldadı ve Emma onun daralan bakışlarında alçakgönüllülüğün izini bile göremedi. Ona parıldayan tek şey memnuniyetti. Dudaklarını yaladı ve aşağı baktı. Dört onlu masanın üzerindeki yerlerinden ona doğru haykırdı.

Adamın elinin aşağı uzanıp bileğini yakaladığını hissettiğinde gözleri tekrar adama döndü. Bir an bile kaybetmeden sandalyesini masadan geriye itti, onu ayağa kaldırdı ve kucağına düşene kadar etrafında döndürdü.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip kafa derisini kavradığında kalp atışları hızlandı ve çılgına döndü. Gözleri kızın gözlerinde parlıyordu ve burun delikleri

alevlendi. Onu inceledi ve nabızı göğüs kafesinde acımasız bir dövme başlatana kadar felç oldu. Konuşmak için ağzını açtı. "Yarın seni yine ata bindireceğim ama öpücüklerimi alacağım," diye tısladı saçlarını geriye doğru çekip yüzünü kendine doğru kaldırırken. "Şimdi başlıyorum."

Yarınki sürüşün sarhoş edici vaadi kulaklarında yankılanırken, ağzı onunkine yapıştı ve zevk onun içinde patladı. Dilini dudaklarının arasına soktu, onunkiyle karıştırdı ve Emma sersemlemiş bir heyecanla onun kollarına kıvrıldı.

Onun hissettirdiklerinin yanına bile yaklaşabilecek bir şey hissetmemişti.

Adamın kucağından gelen sertliğin poposuna baskı yaptığını hissettiğinde hafifçe şok oldu. Adamın kolu onu sıkıca kavradı ve tutuşu o kadar güçlüydü ki kızın kıvrımlarını göğsüne doğru şekillendirdi.

Birkaç saniye içinde Emma onun ağzına doğru nefes nefese kaldı ve onun da aynı şeyi yaptığını hayretle fark etti; nefes alışları birbirine karıştı ve adamın nefesi onun nefesi oldu. Emma acımasız bir kararlılıkla akıl sağlığını korudu ama adam ağzını onunkinden ayırdığında bunu kaybetti. "Öp beni geri."

Ağzı tekrar onunkinin üzerine indi ve Emma geçen sefer yaptığı gibi dilini onunkine doğru okşamaya başladı ve bunu yaptığında, boğazının arkasında hırladı ve tutuşu onu daha da sıkılaştırdı. "Seni istiyorum, Emma."

Onu öpücüklerle boğdu. Açık ağzını dudaklarından burnuna, yanağına doğru gezdirdi ve boynuna kondu, dudaklarıyla emme hareketine başladı ve Emma'yı kalçalarının arasına sıcak bir telaşla inene kadar tüm yol boyunca mızrakladı. Ona karşı nefesi kesildi.

Elini saçlarından çekti ve göğsünü avuçlayana kadar aşağı kaydırıldı. İçinden bir karıncalanma hissi daha geçti ve hayal kırıklığını gidermek için bacaklarını hareket ettirdiğinde tekrar inledi.

Sesini bulmaya çalıştı. "Bu bir öpücükten fazlası Luke."

"Henüz değil." Cevabı boynunda boğuklaştı ve yüzünü tekrar ona doğru kaydırıp dudakları onunkine konduğunda, başparmağının meme ucunun filizlenen ucuna doğru ileri geri hareket ettiğini hissetti.

Zevk, yoğun ve sıcak bir şekilde içinden geçti ve titreyen uzuvları ona yapıştı. Zevk dudaklarında ve dilinde kendini gösterdi ve onu tamamen, sert ve derin bir şekilde, içindeki her şeyi vererek öptü.

Luke, Emma'nın üzerindeki değişimi hissettiğinde neredeyse ölüyordu. Kollarında tatlı ve uysal olmaktan çok daha fazlasıydı, ateşli ve istekliydi. Bunu sadece öpücüklerle nasıl durdurabileceğini bilmiyordu. Ama yapmak zorunda olduğunu biliyordu.

Teşvik ettiği birkaç yudum alkol onu gevşetmişti ama bundan faydalanmasına imkân yoktu. Onun kendisini geri istemesini istiyordu, ruhunun derinliklerinde bunun için acı çekiyordu ve onun kendisine gelmesini bekleyerek ondan daha fazlasını kazanacağını biliyordu.

Ama onu henüz serbest bırakamazdı.

Gün ışığı gibi, tarçın ve şeker gibi kokuyordu ve daha önce hiç onun gibi bir şeye sarılmadığını biliyordu. Kolları boynuna dolanıp onu sıkıca kendine bağlarken büyüünün onu sardığını, yumuşaklığının bir bağımlılığa dönüştüğünü hissetti.

Onu ilk gördüğünde duyduğu arzu artık bir ihtiyaç haline gelmişti, zihni şimdiden yarını düşünüyordu ve söz verdiği binicilik dersine ek olarak, ona bir duygusallık dersi vermeye fazlasıyla istekli olduğunu biliyordu.

Emma, Luke'un ellerini boynundan çekip yanlarına güvenli bir şekilde yerleştirirken ona karşı sertleştiğini hissetti. Ağzını onunkinden ayırdı ve geri çekildi. "Yeter artık."

Kafa karışıklığı beynine yerleşti. Paylaştıkları öpücükler, yaşamayı umduğu her şeyin ötesinde, çılgıncaydı ve şimdi, adam ondan geri çekilip öpücüklere son verirken, neredeyse midesinin bulandığını hissetti.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Tüm kıyafetlerinin vücudundan sökülmesini ve otuz saniye içinde içine girmemi istemiyorsan olmaz." Sözleri sert ve ilkeldi, sesi daha da sertti.

Çizdiği mahrem tablo beynine sızarken Emma ürperdi.

Aralarındaki ilişkinin öpüşmekten öteye gideceğini hiç düşünmemişti ve sakatlığının kalıcı olduğunu öğrendikten sonra onu isteyeceğini milyon yıl geçse de tahmin edemezdi.

İnanılmaz derecede cazip bir fikirdi.

Luke onu kucağından kaldırdı ve kendi ayakları üzerine oturttu. Luke onun bir elini tutarken diğer eliyle de masanın üzerinde durmasını sağladı. "Hâlâ seni bırakmaya niyetim varken yatağa gitsen iyi olur."

Nedense Emma, onun yatağa yalnız gitmesine izin vermekte zorlanacağı düşüncesini son derece tatmin edici buluyordu. Durumunun giderek daha tehlikeli bir hal aldığını bilmesine rağmen, onu istediğini itiraf etmesi, içinde onu şok eden bir ihtiyaç uyandırıyordu.

Ona son bir kez özlemle baktı ve sonra arkasını dönmeye başladı, ama adam elini çekerek onu tekrar durdurdu. "Unutma Emma," diye durakladı ve başparmağını bileğindeki nabız noktasına doğru döndürdü. "Sen bana borçlusun."

Emma o gece, onun koleksiyon yapmasının baştan çıkarıcı düşüncesiyle uykuya daldı.

Dokuzuncu Bölüm

Emma boneyi çenesinin altına bağladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde Luke'un onu beklediği mutfağa doğru yürüdü.

Odaya girdiğinde, adamın sırtı ona dönüktü ve mutfak penceresinden dışarı bakarak bir bardak su içiyordu. Gözleri adamın uzun boyuna takıldı ve o sinsi heyecanın yeniden damarlarında dolaştığını hissetti. Omuzları geniş, geniş ve kaslıydı, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve gömleğinin arkası sabahtan beri dışarıda çalıştığı için terden ıslanmıştı.

Kız bir ses çıkarmış olmalı, çünkü adam dönüp gözlerini kızın üzerinde gezdirdi ve bunu yaptığında boğulurcasına bir ses çıkardı ve ağzındaki su bardağa geri kusuldu. Bardağı tezgâha çarptı ve boğazını temizledi, gözleri kadının vücudunda bir aşağı bir yukarı gezinirken onu hiç bırakmadı.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Sesi neredeyse bir kükreme gibiydi.

"Britches," diye cevap verdi, sorusu karşısında şaşkındı.

"Nereden buldun bunları?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Onları St. Louis'den aldım," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle.

Sanki ona kıyafetlerini değiştirmesini emredecekmiş gibi bakıyordu.

Gözlerini ona dikti. "Kadınların pantolon giymesi suç değil Luke."

"Yırtmaçlı bir eteğin nesi yanlış olabilir ki?" diye sordu sesinde bir kınama tonuyla.

"Yırtmaçlı bir etek, pantolonuma ödediğim fiyatın üç katına mal olurdu ama bunlar işimi çok iyi görüyor."

Luke gözlerini tüm ihtişamıyla sergilenen kadınsı kıvrımlarda gezdirdi. Isı onu alevlendirdi ve onun yanında her zaman yarı dik olan sikinin daha da kabardığını hissetti. Bu kız onun ölümü olacaktı. "Peki. Hadi harekete geçelim."

Emma onu, açık tuttuğu kapıya kadar takip etti. Onun yanından geçip taze güneş ışığına çıktı ve güneşli günün temiz kokusunu derin derin içine çekti. *Özgürlük*. Şu anda düşünebildiği tek şey buydu; nihayet gizlice dışarı çıkmak zorunda kalmadan evden çıkabilmek.

Ağıla doğru yan yana yürürlerken Luke onu sorguladı. "Daha önce hiç ata binmedin mi?"

"Çocukken bir kez midilliye binmiştim."

"Tecrübe eksikliğiniz bacağınız yüzünden mi?"

"Hayır, yetimhanede hiç atımız olmadı. İş atları bile. Eski işverenim Bayan Carson da bir hanımefendinin ata binmesi gerektiğine asla inanmazdı. Onun bir at arabası vardı ve ben de onu sürmeyi öğrendim. Bu konuda oldukça iyiydim. Her yere giderdik."

"Neden hala onunla birlikte değilsin?" "O öldü," diye basitçe cevap verdi.

"Ve şimdi de terzi olacaksın." "Çalışmak zorundayım."

"Neden tekrar evlenmiyorsun?"

Buna nasıl cevap vermeliydi? Yarasının evliliğe engel olmadığını düşünüyor gibiydi, o halde tekrar evlenmek istememesinin nedeni ne olabilirdi? Aklına uygun bir cevap gelmiyordu ama bir şeyler söylemesi gerekiyordu. "Evlilik umurumda değildi." Bu cevabı verdiğinde yüzündeki sıcaklığın arttığını hissedebiliyordu ama adam ona sırtını dönmüş, atları eyerlemekle meşguldü ve bunu fark ettiğini sanmıyordu.

Elini Emma'nın o güne kadar gördüğü en güzel kısırağın sağırsında gezdirdi ve dönüp ona baktı. "Ben de bundan hoşlanmazdım."

Nedense verdiği cevap karnında bir acı sarmalına yol açtı. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Pek düşünmedim." Birlikte zaman geçirdiği tek evli insanlar Maria ve Jesse'ydi ve onları gördüğünde genellikle birlikte değillerdi. Ya Jesse'yle birlikte çalışıyordu ya da Maria da ev işlerini hallediyordu. Ama bildiği kadarıyla iyi geçiniyorlardı, iyi bir aileleri vardı ve hepsi bu kadardı. Peki neden evlenmek istemiyordu? Gençken, cumartesi gecesi kasabaya gidip ortalığı birbirine katmak her zaman mümkündü. Bir kağıt oyunu bulmak, barda birkaç kadeh içmek ve istekli bir kadın bulmak, yaşanabilecek en eğlenceli şey gibi görünüyordu. Ama son zamanlarda, yaşlandıkça, herhangi bir nedenle kasabaya gitmek bir zevkten çok bir yük haline gelmişti. Dışarı çıkmak ve seks bulmak eskiden yapmak istediği bir şeydi; son zamanlarda ise yapmak *zorunda olduğu* bir şeydi. Ve arada büyük bir fark vardı.

Çalışmadığı zamanlarda geçirdiği zaman onun için çok değerliydi çünkü bu zaman çok azdı. Son zamanlarda, boş zamanlarında yapmak istediği tek şey verandasında bir fincan kahve ya da bir kadeh burbon içerek dinlenmekti. güneşin batışını izledi. Hayır, bir cumartesi gecesi şehre inmek gençken aldığı keyfi vermiyordu.

Öyle bile olsa, evlilik boynuna bir ilmik geçirecekmiş gibi görünüyordu. Çiftliği bolluk ve bereket içinde olmasına rağmen, o her zaman Aklının bir köşesinde, eğer başarısız olursa atını eyerleyip yola çıkabileceğini, kök salacağı yeni bir yer bulana kadar etrafta dolaşabileceğini biliyordu. Bir eşle bunu yapamazdı. Sadece bir kadının değil, bu birlikteliğin getireceği çocukların da sorumluluğunu üstlenmiş olacaktı.

Ayrıca evliliğin cinsel ve duygusal yönü de vardı. Hayatının geri kalanında sadece bir kadınla seks yapma fikri onu o kadar rahatsız etmiyordu, ama daha çok, ya yanlış kadını seçerse? Evlilik kolayca vazgeçebileceği bir şey değildi, hayatının geri kalanında vereceği bir sözdü. Ya bir şirretle, ona katlanamayan biriyle, seksten zevk almayan biriyle evlenirse?

Aklı o gece Emma ile paylaştığı poker oyununa gitti. ve ondan önce de dama oyunu. Biraz düşününce evliliğin böyle bir şey olması gerektiğini anladı. Onunla geçirdiği birkaç saat, çoğu zaman cinsel olarak gergin olsa da rahatlatıcı olmuştu. İyi bir arkadaştı, iddiasızdı ve Yüzüne ve şekline bakmak çok hoştu. Aslında yakın geçmişte daha iyi vakit geçirdiği bir zaman hatırlamıyordu.

Ama Emma'nın yanında duyguları değişkenlik gösteriyordu ve bu onu endişelendiriyordu. Diğer insanların ne yaptığını ya da aldıkları riskleri hiçbir zaman umursamamıştı. Ama

Emma farklıydı. Onu yılanlarla çevrili bulduğu gün aklından çıkmıyordu. Kalbinde bir şeylerin ters gittiğine dair o dırdırcı hissi görmezden gelmeye ne kadar yaklaştığını düşündüğünde yaşadığı sinirli, felç olmuş hissi hatırladı. O kadar kolay ölebilirdi ki. Ve ona çok kızgındı. O gün Emma'ya yapmak istediği kadar hiç kimseye diz çöktürmek istememişti. Ama yapamayacağını biliyordu. Onu koruması gerekiyordu, tehlikeye atması değil ve Emma'nın onda yarattığı tepki onu huzursuz etmişti.

O gün neredeyse şiddetli bir şey hissetmişti. Eğer onu parçalayabilseydi ve duygularını cinsel bir şekilde ifade edebilseydi, sakinleşebilir ve güvende olduğunu bilirdi. Onu altına alabilseydi, içine gömülüp kollarına alabilseydi, kalbinin boynunda ve göğsünün altında attığını hissedebilseydi, bu onu korkusundan kurtarmak için uzun bir yol kat edebilirdi. Ama bunu yapamazdı, onunla cinsel bir ilişkisi yoktu ve öfkesi ve korkusu kendini başka bir şekilde göstermişti. O anlayana kadar çıplak poposuna şaplak atmak istemişti.

Ne kadar korktuğunu, kendini ne kadar tehlikeye attığını ve bir daha böyle riskler alamayacağını görmesini sağladı.

Emma'nın iyi insanların ve iyi doktorların yaşadığı güzel bir kasabada olması gerekiyordu. Eğer evlenirse, evleneceği kadının Sağlam malzemeden yapılmış olmalı, kendi atını eyerleyebilmeli, şartlar gerektirdiğinde koşabilmeli, gözlerden uzak bir çiftlikte yaşamanın getireceği zorlu hayatı tolere edebilmeliydi.

Emma bunları yapamazdı. Küçük ve narindi; küçük bilekleri, minik ayak bilekleri ve bir yere hızlıca gitmesini engelleyen bir bacağı vardı.

Bir gece önce paylaştıkları ateşli öpücükleri ve gün bitmeden önce ona vermeyi planladığı öpücükleri düşündü. Emma'nın ona, onun da Emma'ya verdiği tepkiye bakılırsa, hiç şüphesiz Emma Ona kalsa hayatının aşkını seçerdi. Yumuşak ve güzeldi, ateş ve arzu doluydu, ama Denver'a gitmeden önce onun sevgilisi olmaya niyetlenmiş olsa da, ona sürekli sahip olamazdı.

Tekrar konuştuğunda sesi amaçladığından daha keskindi. "Evlenebileceğimden şüpheliyim. Çiftlik hayatı bir kadın için çok zor olurdu."

Emma yanına yaklaşarak elini kısırağın böğründe sevgiyle gezdirdi. "Maria bundan hoşlanıyor gibi görünüyor," dedi dalgınca, dikkatini hayvana verirken.

"Maria yaşlı. Sen gençsin."

Emma ona döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Benim ne alakam var?"

Kadının zihninin içini görmeye çalışarak uzun bir süre onu inceledi. "Bir eş arıyor olsaydım bile sana asla uymayacağımı açıkça söylüyorum." Sözleri niyet ettiğinden daha sertti ama bunu kadından çok kendisine bir uyarı olarak söylemişti.

Kalp şeklindeki yüzü soldu ve gözlerinde ani yaşlar parladı. Ama omurgasının sertleşmesi ve kendini onun karşısında kaskatı tutması sadece bir an sürdü. "Bu tür bir ev düzenlemesinde hizmetimi sunduğumu hatırlamıyorum, efendim."

"Duygularını incitmek istememiştim,
Emma." "Kırmadın. Yapamazdın," diye
inkar etti. "O zaman neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," diye tısladı. "Öpücükleri kışkırtan ben değilim. Hiçbir zaman kendimi sana atmadım ve ne senin ne de çiftliğin için yeterince iyi olmadığımı dair bir uyarıya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Senin topal bir eş isteyeceğini düşünecek kadar aptal değilim." Sözleri aniden sona erince elini hayvandan çekti ve ondan uzaklaştı.

Omuzları titriyordu ve Luke istenmeyen duyguların rahatsız edici bir karışımını hissetti. Suçlu hissetmesi, onu üzdüğü için pişmanlık duyması gerektiğini biliyordu ama damarlarında hızla dolaşan ve karnında bir sıcaklık havuzuna düşen duygu öfkeydi.

Onun ne demek istediğini yanlış anladığı için öfke. Kendini ezik gördüğü için öfke. Ona *sahip olamayan o olduğu* halde ona kızdığı için öfke.

Adamın elleri kadının beline indi ve onu arkadan itti. Kız durak duvarına yaslanana kadar onu sıkıştırdı ve nefes almak için başını çevirdiğinde yanağı pürüzlü tahtaya düz bir şekilde bastırdı.

Ağzını kızın kulağına dayadı. "Aptal değilsin ve ezik de değilsin." sesi gırtlaktan geliyordu. "Ve bir daha kendine böyle hitap ettiğini duymasam iyi olur. Sen inatçısın. Tanıdığım en inatçı kadınsın. Olayları tersine çevirip söylememem gereken bir şey söylemişim gibi gösterme. var."

Emma onu dinlerken hareketsiz ve sessizdi.

Elleri kadının kalçalarına ve oradan da karnına doğru kayarak kadının Giydiği kıyafetlerin altında kadınsı bir form vardı. Bir elini göğsüne götürüp sıkıca kavrarken, diğer elini de kalçalarının arasına doğru kaydırды ve pantolonunun kasık kısmına yakın bir şekilde kavradı. Kızın nefesi kesildi ve güçlü kolları onu amansızca kavrarken adam onu daha sıkı sarstı. "Gerçek şu ki seni çok istiyorum Emma-kızım ve sana sahip olacağım. Senin vücudun da benimki için çığlık atıyor ve bu konuda bir şeyler yapacağız. Yapmamamız için hiçbir neden yok. Masum değilsin; erkeklerin yöntemlerini biliyorsun. Bizden başka hiç kimse Biliyorum. Bakire olsaydın farklı olurdu ama değilsin."

Luke avucunu onun kadınsı sıcaklığına sürttü ve kollarında eridiği ve vücudunun çok istediği ipeksi ateşi saldığı anda bunu hissetti. Kız inledi ve dalgalanmaya başladı ve bir an için onu samanlığa sürükleyip hemen o anda onunla birlikte olmayı düşündü. Ama ilk seferlerinin aceleye gelmesini istemiyordu. Onu yumuşak ve çıplak, vücudu lamba ışığında parlayan, daha sonra ona sarılabileceği bir yatakta istiyordu. "Senden seks istiyorum Emma," dedi açıkça, "ama bunun nereye varacağının yanlış anlaşılmasını istemiyorum. Asil olmak zorunda olan benim, gitmene izin vermek zorunda olan benim. Sakın bir an bile o küçük tatlı bedenini lanet olası hayatımın sonuna kadar yatağında zincirli tutmak istemediğimi düşünme, çünkü elimden gelse bunu yapardım."

Onun sözleri Emma'yı içine düştüğü cinsel sersemlikten şoke etti. İçindeki zevk patladı. Yüzünü ona dönmek için adamın kollarında dönmeye çalıştı. "Ama--"

Ahırın önünden gelen yüksek bir sesle konuşması kesildi. "Patron? İçeride misin?"

Luke'un nefesinin altından küfrettiğini duydu ve ellerini ondan çekti. "Evet, buraya."

Cody ahırın girişine doğru yürüdü ve gözleri hâlâ ahırın loşluğuna alışmaya çalışırken görmeye çalıştı. "Bir sorunumuz var Luke."

Emma hâlâ ona yakın duruyordu ve bu habere hazırlanırken vücudunda farklı bir gerginlik hissetti. "Sorun nedir?"

"Jesse düştü. Monroe'daki boğa sonunda onu yakaladı."

"Kahretsin. Ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum. Kalçasından vurulmuş ve oldukça kötü kanıyor ama atardamara isabet etmiş gibi görünmüyor."

"Nerede o?"

"Bunkhouse en yakınıydı. Bayan Maria şu anda onunla birlikte ve bu işi iyi idare ediyor gibi görünüyor."

"Beş dakika içinde orada olacağım." Luke, Emma'ya dönerken diğer adamı başından savdı. "Üzgünüm, başka bir gün çıkmamız gerekecek."

"Evet, elbette." Emma ata binemeyeceği için hayal kırıklığına uğradığını bile hissedemiyordu. Maria ve Jesse için çok endişeleniyordu. "Yardım edebilir miyim?"

"Yaraları dikmek hakkında bir şey biliyor musun?" Onu ahırdan çıkarmaya başlarken sordu.

"Hayır, istemiyorum. Yolunuza çıkmak istemem ama yardımınıza ihtiyacınız olabilir. Kan görmekten korkmuyorum."

"Maria onun yanından ayrılmak istemeyecektir. Evdeki her şeyi hallettiğini söylersem ona yardımcı olursun. Beni beslemek, önümüzdeki birkaç gün boyunca evi temiz tutmak gibi şeyler."

"Evet, tabii ki. Sonra görüşürüz o zaman." Kadın evin olduğu yöne doğru yürümeye başladı ama kadın dönüp müştemilata doğru gitmesini beklerken adam onu takip etmeye devam etti.

"Önce seni eve götüreceğim."

"Saçmalama. Oraya tek başıma gidebilirim."

"Ben asla aptal değilim, Emma. Güvende olduğunu bilmezsem yapmam gereken şeye konsantre olamam."

"Ama ben--"

"Kapa çeneni ve yürü." Luke bu cümleyi söylerken uzanıp poposuna bir tokat atınca Emma soluk soluğa kaldı ve sendeledi.

"Kahretsin! Özür dilerim." Güçlü kollarıyla uzandı ve Emma onu sabitleyeceğini sandı ama onu kavradığı gibi havaya kaldırdı ve hızlı adımlarla eve doğru yürümeye başladı.

"Beni yere bırak. Yürüye bilirim. Beni taşımak zorunda değilsin."

"Belki de seni taşımak istiyordumdur." Sesi derindi ve bir dereceye kadar şaşkınlık içeriyordu.

"Belki de beni taşımanı istemiyordumdur," diye sırf tartışmak için itiraz etti. Kollarının onu sarmasını sevdiğini inkâr edemezdi.

"Biliyor musun tatlım, başka zaman benimle önemsiz konular hakkında tartışmak istersen seni memnun etmekten mutluluk duyarım, ama Jesse'nin bana ihtiyacı var ve benim de gitmem gereken bir yer var, o yüzden o güzel dudaklarını kapa ve bekle."

Emma kendisine söyleneni yaptı ve kollarını onun boynuna doladı.

Birkaç dakika içinde ve kendi başına oraya varabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde, onu arka kapının önünde ayağa kaldırdı ve kapıyı onun için açtı.

"Yemek yapabilir misin?" Kız onun önünde dururken sordu.

"Bazılarından daha iyi. Sanırım bekleyip görmeniz gerekecek."

Tavrı ciddileşti. "Dışarı çıkmayın ve evi yakmayın Aşağı." Tek parmağıyla çenesini kaldırdı ve erimiş gözlerle ona baktı. "Senin için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum. Hâlâ bana borçluyken olmaz." Bununla birlikte, döndü ve yürüdü.

Emma'nın onun ne demek istediğini anlaması sadece bir anını aldı ve o sırada adam çoktan gitmişti. Uzun bir süre onu izledi, umutsuzca Jesse'nin iyi olacağını, Maria'nın gerçekten de durumu kontrol altına aldığını ve küçük bir suçluluk duygusuyla Luke'un akşam yemeği için zamanında evde olacağını umdu.

Luke akşam yemeğine yetişemedi ve yemeği şehirde gördükleri kadar süslü olan buz kutusuna koyduktan sonra Emma geceyi geçirmek üzere odasına gitti. Bacağı ağrımaya başlayana kadar yerde volta attı. Emma'nın Doktorlar ona her zaman egzersizin iyi geldiğini söylemişti, bu yüzden biraz daha volta attı.

Ve sonunda, durmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Kapısını açık bıraktı, feneri fitilin dayanabileceği kadar aşağıya indirdi. izin verdi ve geceliğiyle çarşafın altına girdi. Dualarını etti, sonra Jesse için birkaç dua daha etti ve sonra uykuya dalmaya çalıştı. Zihni Jesse'nin kalçasındaki yaranın neye benzediğini hayal edip duruyor, sonra da Luke'un ahırda kendisini nasıl hissettirdiğini düşünmeye başlıyordu. Uykuya dalmak için her şeyi denedi. Yüzden geriye doğru saydı ama bu inanılmaz derecede sıkıcıydı ve seksen beşte vazgeçti. Koyunları saymayı denedi. Ama bu da işe yaramadı ve uyumaya çalışmaktan vazgeçip zihninin sürüklenmesine izin verdi.

Luke'un elinin kalçalarının arasına girip onu yakından kavradığı anı zihninde tekrar tekrar canlandırdı.

Sonunda uykuya daldığında saat geç olmuştu.

Luke'un dudaklarını kendi dudaklarında hissettiğinde hâlâ rüya gördüğünü sandı. Ama yatağın yan tarafı sarkıp Luke yanına oturduğunda, vücudu Luke'unkine doğru döndüğünde rüya görmediğini anladı. Kolu onun üzerinden uzandı ve hafifçe karnına düştü.

Sersemlemişti, hâlâ yarı uykuluydu ama onun orada olduğunu biliyordu.

Eğildi ve onu tekrar öptü. Dudakları yumuşak ama sertti ve asla kadının ağzının içine girmeye çalışmadılar. Dudakları onunkilere sürtündü, ileri geri. "İyi geceler Emma," dedi fısıltıyla.

"İyi geceler," diye mırıldandı kendisine dönen dudaklara karşı.

Elini kaldırdı ve parmağını yanağından aşağıya, sonra çenesine ve sonra yavaşça boynuna, göğüslerinin arasındaki vadiye inene kadar gezdirdi. Parmaklarını açtı, başparmağı sağ göğsüne, parmakları da sol göğsüne dokundu.

Onu tekrar tekrar nazikçe öperken dudakları yavaşça ileri geri hareket etmeye devam etti. "İyi geceler," diye fısıldadı.

"İyi geceler," diye usulca karşılık verdi, adamın bahsinin bir kısmını talep ettiğini anlayacak kadar uyanık değildi.

Luke büyük bir isteksizlikle, onun uyumasına izin vermesi gerektiğini bilerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kız yastığından kalktığında eli kapı kolundaydı.

"Jesse iyi mi?" Sesi sersemlemişti ama tutarlıydı.

"Evet," diye mırıldandı. "Ona dikiş attık. Cody haklıydı, Tanrı'ya şükür bir atardamara isabet etmemiş. Ateşi düşük ama şansımız yaver giderse Maria ateşini düşürebilir."

"İyi misin?" diye sordu.

"Neden olmayayım ki?" sesi acımasızdı.

"Bilmiyorum." Sözleri tereddütlüydü.

"Ben iyiyim. Uyumaya devam et." Sesi derindi, geç saatlerde hipnotize ediciydi. gecenin.

Adam odanın diğer ucundan onu inceledi ve daha önce ahırdayken tam olarak dile getirmemiş olsa da haklı olduğunu, kalbini ona verme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu dehşet verici bir şekilde fark etti. Hızla atan nabzını sakinleştirmeye çalıştı. "Akşam yemeğini yaptım ama buzluğa koydum."

"Yatakhane yedim. Yarın yiyebiliriz."

Bu gerçekçi sözler ona pek bir şey ifade etmiyordu. "İyi geceler, Luke."

Gözleri birkaç saniye daha sessizce onun üzerinde gezindi. "İyi geceler, Emma."

Luke kapıyı kapattı ve o da tekrar yastığına uzanıp gözlerini kapattı. Luke'un sesinin güçlü tınısı hâlâ kulaklarında çınlıyor, dudaklarının tadı hâlâ onunkilerin üzerindeydi ve ona birlikte bir geleceklerinin asla olmayacağını söylediği anı, kalbinde acıya neden olan doğrudan bir uyarıydı.

Sonunda huzursuz bir uykuya dalmadan önce uzun, çok uzun bir zaman geçti.

Emma ertesi gün Maria'yı görmeyi beklemiyordu ve haklıydı da. Luke ondan daha geç uyumuştı, belli ki önceki gün ve geceden yorgun düşmüştü. Hiç vakit kaybetmedi ve hızlıca abdest aldıktan sonra mutfığa gidip ona büyük bir kahvaltı hazırladı.

Zihni hâlâ bir gece önce öğrendikleriyle meşguldü ve kendini korumak için bir an önce çiftlikten ayrılması gerektiğini biliyordu.

Ama şimdi Jesse ölmüştü ve Emma'nın bir süreliğine mutfakta Maria'nın yerini alması gerekiyordu. Bunu diğer kadına borçluydu, dostça davranmış ve Emma'yı kollarını açarak karşılamıştı.

Ama bir süre Luke'un eviyle ilgilenecek olsa da, gitme vaktinin geldiğini onun aklına sokması gerektiğini biliyordu.

Belki şerif onun artık burada kalmak istemediğini bilirse, bir şekilde ona Denver'a gidecek bir yol bulabilirdi. Ya da belki Burnet'te bir iş bulabilirdi? Hayır, akli bu fikirden hemen uzaklaştı çünkü Luke'tan tamamen kopması gerektiğini biliyordu. Eğer o Yarıçapının herhangi bir yerinde, hayatının bu bölümünü asla geride bırakamayacağını ve yoluna devam edemeyeceğini biliyordu.

Bu plan aklındayken, kahvaltıya oturduğunda ona bahsettiği ilk şey bu oldu.

Kahveyi doldururken eli titredi ve söylenmesi gerekeni söylemek için kendini cesaretlendirdi. "Jesse iyileşir iyileşmez ve Maria sana tekrar yemek pişirebilirse, sanırım şehre gitmeliyim."

Luke, masanın üzerine kahve döktüğü yerden başını kaldırdı ve gözlerini ona dikti. Onun ne demek istediğini bilerek yanlış anlamıştı. "Kasabadan ne istiyorsun? Cody Salı günü gidecek, ne istersen almasını söylerim."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Sanırım oraya taşınmalıyım." Emma bu açıklamayı yaparken onun yüzüne bakmadı. Bir bulaşık bezi aldı.

ve dökülenleri temizlemek için geri döndü. Kadın ulaşma mesafesine geldiğinde, adamın eli uzandı ve kadının bileğini yakaladı.

Sesi alçak ve derindi, kullanılmadığı için hâlâ hırıltılıydı. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Onuncu Bölüm

Emma geri çekildi ama adamın tutuşu bir mengene gibiydi; onu yerinde tutarken acımasızdı.

Toparlayabildiği en sert sesle, "Vakit geldi Luke," dedi.

"Hayır, saçmalık, zamanı değil. Bunun dün söylediklerimle bir ilgisi var mı?" Çok kızgındı. Kadından çok kendine kızmıştı.

"Hayır," diye inkar etti ve kendini kurtarmak için kolunu bükmeye devam etti.

"Sana inanmıyorum."

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"İşte bu bir soru, değil mi Emma?" diye sordu alaycı bir tavırla. tone ona daha önce de bir yalanını yakaladığını hatırlatmaktan kendini alamadı.

Kalp atışları hızlandı ve elinin bileğini tuttuğu yerde bunu hissedebileceğinden korktu. Adam onunla yüzleşirken kanı damarlarında gürültüyle çarpıyordu.

"Ne söylememi istiyorsun Luke?"

"Bir şey söylemeni istemiyorum. İtiraf etmeni istiyorum--"

Emma sinirlenmeye başladığında sözlerini kesti. "Her zaman istediğin şeye sahip olamazsın Luke!"

Gözleri ona dikildi ve sesi derinleşti. "İstediğim her şeye sahip olsaydım, şu anda yatağında çıplak ve bitkin bir halde olurdun. Seni eve getirdiğim o ilk günden beri orada olurdun." Onun üzerinde sarsıldı

ve ona doğru tökezleyerek bir adım attı. "İstediğim her şeye sahip olsaydım, dilimde senin tadının anısı olurdu, dilimde Göğüslerinizin çıplak nasıl görüldüğünü ve boşalırken nasıl ses çıkardığınızı bilmek."

Emma'nın nefesi kesildi ve adam onun bileğini tekrar çekti. Söylediklerinin sadece yarısını anlamıştı ve o kadar kışkırtıcıydı ki geri kalanının ne anlama geldiğini bilmek isteyip istemediğini bilmiyordu.

Ama onun bildiğini düşünüyordu ve beyninde bir klik sesiyle, tek yapması gerekenin ona gerçeği söylemek olduğunu fark etti. *Tek yapması gereken ona söylemekti.* O zaman adam bileğini çekiştirmeyecek, onu kendisinden uzaklaştıracaktı. Ona gidemeyeceğini söylemeyecek, onu kasabaya geri götürecekti.

Göğüs kemiğinin altında bir acı filizlendi ve kendisiyle mücadele etti.

Hemen şimdi söylemeyi düşündü, hızlı hızlı, böylece seçim ondan alınmış olacaktı. O zaman bilecekti ve söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey bu bilgiyi ondan geri alamayacaktı. Ama bunu yapamadı. Dudaklarını kapadı ve düşünmek için kendine zaman tanımaya karar verdi.

"Bırak beni," diye emretti sıkılmış dişlerinin arasından. "Hayır." Reddedişi kısa ve özdü.

"Ben şehre gidiyorum." Kazanamayacağını bildiği tartışmaya yeniden başlarken sesi kararlıydı.

"Hayır, değilsin." Kendini sert bir şekilde tutarken çenesi sıkılmıştı.

"Şehre gidiyorum ve beni durduramazsınız." Omuzlarını dikleştirirken sözleri biraz tizleşti.

"Hayır, değilsin," diye tekrarladı, ilk seferki kadar alçak sesle ve sakince.

Öfkeyle ayağını olabildiğince sert bir şekilde yere vurdu. "Beni durduramazsın, Luke!"

"Kolayca yapabilirim," diye itiraz etti.

"Beni burada esir tutamazsın." En ufak bir korku duymuyordu, sadece adamın küstahlığına kızmıştı.

"İstediğim her lanet şeyi yapabilirim, Emma," diye karşılık verdi.

"Şerif seni tutuklar." Kadın kolunu tekrar çekti ama işe yaramadı, adamın parmakları kadının etrafında çelik bir bant gibiydi.

"Asla öğrenemeyecek." Luke ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi.

"Bir şekilde ona haber ulaştıracağım ve seni tutuklayacak, hatta asacak!" Emma onu tehdit etti.

Luke bir kahkaha attı. "Beni asmayacak, Emma. Biz yıllardır arkadaşız."

Emma bir an için çırpınmayı bıraktı, çünkü bu ifade bir an için aklını elindeki konudan uzaklaştırdı. "Siz ikiniz arkadaş mısınız?" diye sordu inanmayan bir sesle.

"Evet." Başparmağı bileğinin iç kısmında girdaplı desenler yapmaya başladı.

"Ama geçen gün sanki birbirinizden hoşlanmıyormuşsunuz, hatta düşmanmışsınız gibi konuştunuz."

"Seni sorgulamasını umursamadım, tatlım. Hiç hoşuma gitmedi. Ve seni kasabaya götürmek istedi ve bu beni tamamen kızdırdı."

"Ama beni kasabaya götürmek istediğine göre, beni burada rehin tutmana karşı çıkmaz mıydı?" diye sordu basitçe.

"Yaptığım şey bu mu?" diye sordu donuk bir sesle.

"Niyetin onurlu değil Luke!" diye karşılık verdi.

"Bu dünle ilgili. Biliyordum." Sesi aynı anda hem sinirli hem de kendini beğenmiş çıkıyordu.

"Öyle değil. Sadece gitmeye hazırım. Denver'a yolculuğuma devam etmeye hazırım." "Henüz Denver'a gitmek istemiyorsun," diye kesin bir dille belirtti.

"Evet, sanırım öyle." Sanki hiç var olmamış gibi başını ondan yana çevirdi.

"Sadece birkaç gün daha ver, Emma. Şu anda yardımına ihtiyacım var. Maria'nın senin yardımına ihtiyacı var," diye kandırdı. "O zaman hâlâ gitmek istiyorsan, seni Burnet'e götüreceğim."

Geriye baktı ve ona doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak için yüz ifadesini inceledi. "Dürüstçe mi?"

"Evet, gerçekten."

Kadın sustu ve adam başparmağının o çıldırtıcı girdabına yeniden başladı.

"Artık kahvaltımı yapabilir miyim?" diye sordu düşmüş bir meleğin baştan çıkarıcı ses tonuyla.

Luke kahvaltısını bitirdi ve ahıra doğru yürüdü. Bu çok yakındı. O aptal ağzıyla neredeyse her şeyi mahvediyordu. Neden her zaman bu kadar dürüst olması gerektiğini *düşünüyordu ki?*

Şu andan itibaren, kendisine karşı kullanması için ona daha fazla cephane vermeyecekti. Söylenmesi gerekeni söylemişti ama bir daha tekrarlarsa lanet olsun.

Şu andan itibaren, onun burada olmaktan mutlu olmasını sağlayacaktı. Onun için yemek yapmaktan mutlu. Onunla poker oynamaktan mutlu. Onunla öpücüklerini paylaştığı için mutlu.

Onunla yattığım için mutluyum.

Evet, şu andan itibaren çenesini kapalı tutacaktı.

Luke öğlen yemeği için eve girdiğinde duygularını daha fazla kontrol edebiliyordu. Yemeği masanın üzerinde onu bekliyordu ve Emma üç çekmecesini açık, etrafında farklı yığınlar halinde havlu ve bulaşık bezleri olan dolabın yanında duruyordu.

Mutfaktan gelen kokular midesini bulandırdı ve ne kadar aç olduğunu fark etti. Kendi işinin yanı sıra Jesse'nin işini de yapıyordu ve bir molaya ihtiyacı vardı. "Güzel kokuyor," dedi su pompasına doğru yürürken.

Elini yüzünü yıkadı ve yığınlardan birinden bir bulaşık bezi alıp kurulandı. Tek kelime etmiyordu ama kapıdan içeri girdiğinde ona dalgın bir gülümseme vermişti.

"Neyin peşindesin?" Tezgâhtan uzaklaştı ve masaya oturdu.

"Havluları düzenliyorum. Bazılarının onarılması gerekiyor ve bunu öğle yemeğinden sonra yapabileceğimi düşündüm."

Kalın yahniyi önündeki kâseye kepçeyle boşaltmaya başladı. "Kıyafetlerim ne olacak? Onun üzerinde çalıştığını sanıyordum."

"Bu sabah bitirdim." "Şimdiden mi?"

"Evet."

"Büyük bir yığın vardı."

"Evet, ama üzerlerinde yapılacak çok az iş var. Her birinde sadece küçük bir yırtık ya da eksik bir düğme var."

"Demek şimdi de havlular, ha?" diye homurdandı.

"Şimdi de havlular," diye kabul etti ve ardından ekledi, "Senin için sakıncası yok, değil mi?" "Neden umurumda olsun ki?"

"Maria için sakıncası var mı?"

"Neden yapacağını bilmiyorum."

"İyi o zaman. Tamirat beni bir süre meşgul edecek." "Otur ve benimle ye."

"Ben zaten yedim."

"O zaman otur ve bana eşlik et."

"Sana eşlik edecek kadar yakın değil miyim?" "Her zaman her konuda tartışmak zorunda mısın?"

Emma bulaşık yığınınından başını kaldırdı ve kendisine dikilen kahverengi gözlerle çarpıştı. Omuzlarını narin bir şekilde silkti ve

Kendine bir bardak soğuk su içti ve poker oynadıkları zaman oturduğu masaya oturdu.

"Bu daha mı iyi?"

Yine homurdandı ve kaşığı alıp yemeye başladı. "Jesse nasıl?"

Yutkundu ve bir yudum su içti. "O daha iyi. Ateşi düştü.

Neyse ki sadece sıyırmış. Çok daha kötü olabilirdi."

"Bu çok iyi. Maria'nın yardımına ihtiyacı var mı? Bir süreliğine onu rahatlatabilirim, o dinlenirken Jesse ile oturabilirim?"

"Hayır. Cody şafakta içeri girdi ve biraz uyumasına izin verdi." Masanın karşısından onu izlerken yemeye devam etti.

"Peki, tamam o zaman."

Konuyu değiştirdi. "Yahni güzeldir. Yemek yapabiliyorsun," dedi biraz şaşkınlık içeren bir ses tonuyla.

"Ve sen de bu gerçek karşısında hayrete düşüyorsun, öyle mi?" sözleri mizah içeriyordu ama yine de ekşiydi.

Bir süre onu inceledi, gözleri başının üstünden yüzüne, oradan göğüslerine indi ve tekrar gözlerine geldi. "Emma-kızım, artık seninle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor."

"Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?"

"Bu iyi bir şey. İyi ya da kötü sürprizler pek umurumda değil."

Emma cevap vermedi ama o yemeğini yerken sessizce oturdu. Yemeğini bitirdiğinde sandalyesini geri çekip şapkasını tekrar başına geçirdi ve Emma'nın yanına geldi. Çenesini kaldırdı ve gözleri onunkilere dikildi.

"Gerçekten güzel yemek yapıyorsun, Emma." Bakışları onunkileri delici bir bakışla kavradı. "Güzel bir yüz, tatlı bir mizaç." Başparmağı dudaklarının üzerinde ileri geri gezinirken sesi alçak ve derindi. "Evet," dedi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "hiç bu kadar tatlı öpücükler almamıştım. Eğer bir erkek sana söyleneni yapacağın konusunda güvenebilseydi--" Onun Adam eğilip dudaklarını dikkatlice onun dudaklarına yerleştirirken kelimeler azaldı.

Ona yumuşak bir öpücük verdi ve sonra geri çekilip kapıya doğru yürüdü. "Geç döneceğim, Emma. Beni beklemeden iyi olur."

Emma'nın duyularına yapılan bu yıkıcı saldırıdan sonra sadece bir soru soracak kadar enerjisi kalmıştı. "Bu sana borçlu olduğum üçüncü öpücük müydü?"

Adamın gözleri kızın gözlerini kabarttı. "Hayatta olmaz, tatlım." Ve kapıdan çıkıp gitti.

Emma günün geri kalanını yemek pişirerek ve dikiş dikerek geçirdi. Onun dolaylı onun evde kalması yönündeki emrine itaat etmesi gerektiğini hatırlatması üzerine itaat etti. Aklında yılanların son anısı ve onun Onu yatıştırmak için gecikmiş bir ata binme sözü verdiğinde, istediğini yapmak için çok az öz disiplin gerekiyordu.

Onu meşgul edecek bir şey vardı ve şu anda kendini bir mahkûm gibi hissetmiyordu.

İşlerini çabucak bitirdi ve onun yokluğunun getirdiği mahremiyet fırsatını değerlendirerek banyo yapmaya karar verdi. Yeterince su ısıttı, her ihtimale karşı kapının sürgülerini sabitledi ve tam bir banyo lüksünün tadını çıkardı. Saçlarını iki kez yıkadı ve vücudunun her santimini keseledi.

Uzun saçlarını taramak ve bir havluyla kurulamak için uzun bir zaman harcadı ve yatak odasındaki büyük, aşırı doldurulmuş sandalyede geceliğiyle oturdu.

Luke'a masanın üzerinde bir tabak yemek bırakmıştı ve şimdi koltuğuna yaslanmıştı, penceresinin dışından cırcır böceklerinin sesi geliyordu. ay ışığı süzülüyordu.

Luke onu bulmaya gitmeden önce Emma'nın kendisi için bıraktığı yemek tabağını yemeye vakit ayırmıştı bile.

Geç olmuştu ve çoktan uyumuş olma ihtimaline karşı ona seslenmedi.

Onu sandalyede mışıl mışıl uyurken buldu, saçları usulca yüzüne doğru kıvrılmıştı, nemli havlu kucağına serilmişti ve beyaz kuşgözü geceliği üzerindeydi.

Yumuşak güzelliğinin arka planı, karşı koyamadığı bir bağımlılık haline gelmeye başlamıştı.

Odaya girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı, arkası dönük durdu ve onun uyumasını izledi. Cazibesi baştan çıkarıcıydı; sessiz Yüzünün güzelliği ona doğru yaklaşmış ve ona karşı herhangi bir savunma yapamadan onu ele geçirmişti.

Başka bir kadın olsaydı, onu elinde tutmak isteyeceğini biliyordu. Ama öyle değildi. Onun küçük ve zayıf olduğunu ve tüm bunların yanı sıra bir dezavantajı olduğunu kendine tekrar hatırlatmak zorunda kaldı. Hayır, onu elinde tutamazdı. Yakında, çok yakında, onun sevgilisi olacağı bilgisiyle kendini yatıştırmaya çalıştı.

Ama bu, damarlarında dolaşan sahip olma duygusunu yatıştırmak için pek bir şey yapmadı. Onu elinde tutmak istiyordu ve bunun mümkün olmasına izin vermediği için Yaratıcısına lanet etmekten kendini alamadı.

O kadar bencil olamaz.

Birlikte geçirdikleri bu zaman için minnettar olacak ve bunu en iyi şekilde değerlendirecekti.

Huzursuz bir hareket yaptı ve ay ışığı odaya doldu.

Geceliğinin kumaşının göğüslerinin üzerinde gerildiğini görmesine yetecek kadar ışık veriyordu. Meme ucunun dış hatlarını görebiliyordu ya da belki de sadece zihninde hayal ediyordu, ama verdiği tepki aynıydı. Bu manzara onu tahrik etti ve ereksiyonu büyüyüp fermuarına doğru bastırdıkça kot pantolonu iyice daraldı.

Sertçe nefes aldı ve hızla çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Ne zaman bir kadını Emma'yı istediği kadar çok istemişti?

Cevap ona kolayca geldi. İstememişti. Seks yapmak istemişti, orgazm olmak istemişti ama asla belirli bir kadını istememişti. Geçmişte hep sıcak, istekli bir kadın bedeni yeterli olmuştu. Ama o, bir kadınla sefil hayatının geri kalanını Emma'yı isteyerek geçirmek zorunda kalacak.

Eskiden sahip olduğu kocası onun için hem bir nimet hem de bir lanetti. Ondan önceki adam, Luke'un Emma'nın bedenine sahip olmasını mümkün kılmıştı; Emma'nın bekaretinin olmaması, bir erkeği baştan çıkarmak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Bu onun onur kurallarına aykırı olsa da masumdu. Ama ölü adam aynı zamanda bir lanetti, bir lanet çünkü Luke'un kıskançlığı vardı. başka biri ona dokunmuştu. Nedeni ne olursa olsun onu suçlamadı, kendisini suçladı, sanki onu daha erken bir zamanda bulmalıymış gibi, mantıklı bir şekilde bunun mümkün olmadığını bilmesine rağmen.

Duyguları onu paramparça etmişti. Hayatına girdiği için rahatlamakla, onu elinde tutamadığı halde ona sarılmasına ve tadına bakmasına izin verdiği için evrene lanet okumak arasında gidip gelen duygulara kapılmıştı. Sonsuza dek onun anısıyla ve dışarıda olduğu bilgisiyle lanetlenecekti. Orada, dünyada, onu tutmaya, ona dokunmaya, onu kendi çocuğu gibi desteklemeye hakkı olan başka bir adamla birlikte.

Bir başkasının onun bedenine girme, onu etrafında hissetme ve boşaldığında nasıl koktuğunu, tadının nasıl olduğunu, sesinin nasıl çıktığını bilme hakkına sahip olması gibi müstehcen bir düşünceyle nefesini tısladı.

Çıkardığı ses onu uyandırmış olmalı, çünkü sandalyede doğruldu ve gözlerini yavaşça kapıya odakladı ve onun odada kendisiyle birlikte olduğunu fark etmiş olmalı.

Yavaşça nefes aldı. "Luke mu?"

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Saat kaç?" "On

bir buçuk."

"Odamda ne yapıyorsun?"

"Almaya gel." "Almak

mi?"

"İyi geceler öpücüklerim, hatırladın mı?"

"Öpücükler mi?" Çoğul olduğunu vurguladı.

"Sadece bir taneyle yetineceğimizi mi sanıyorsun?" diye meydan okudu.

Emma boğazını temizledi ve Luke odanın diğer ucunda durup iri bedeniyle sessizce huzurunu tehdit ederken beynindeki uykuyu atmaya çalıştı. İkiz Korku ve uyarılma duyguları kan dolaşımına sızıyor ve uyluklarının arasında yumuşak bir ısı havuzuna iniyordu.

Ona doğru bir hareket yapmadı, sadece kapıya yaslandı ve sessizce onu izledi. Kadın sandalyesinde daha dik oturdu ve bekledi.

Karnının çukurunda gerginlik arttı ve adam tam bir sessizlik içinde onu izlemeye devam ederken saniyeler geçip gitti.

Derin derin yutkundu ve kalbi bir şeyler yapmak, bir *şeyler söylemek* için öfkeyle çarpıyordu ki, adam çizmeli ayağıyla kapıyı itti ve ona doğru sinsice ilerlemeye başladı.

Onun sandalyesinin önünde durdu. "Güzel kokuyorsun, Emma. Banyo yaptın mı?"

Dudaklarını yaladı. "Evet."

"Bunu tek başına yapabiliyor musun?"

"Tamamen çaresiz değilim Luke."

"Bunu biliyorum. Sadece suyu taşımak için yardım alıp almadığınızı merak ediyorum. Hepsi."

"Bana kim yardım ederdi?"

"Bilmiyorum, bu yüzden soruyorum. Çiftliğimde çalışan yüzden fazla adam var. Onlardan birinin burada olup olmadığını soruyorum, hepsi bu."

"Hayır. Bugün eve kimse gelmedi. Maria bile. Kendi başımın çaresine baktım."

"Buna cevap vermek o kadar da zor değildi, değil mi?"

"Hayır. Özür dilerim, alay ettiğini sandım." "Alaycı değil. Kışkandım."

"Kıskanç mı?"

"Başka bir erkeğin seninle yalnız kalması düşüncesi umurumda değil, Emma."

Zevk, hızlı ve yoğun bir şekilde Emma'nın omurgasından aşağı aktı ve kalbinin altında kıvrıldı. Ama bu hissin tadını çıkarması uzun sürmedi, çünkü adam onun üzerine eğilmiş, kollarının kafesiyle onu çevrelemişti. Ellerini sandalyesine koydu.

"Burada olduğun sürece benimsin."

Emma cevap veremeyecek kadar şok olmuştu ve sessiz

kaldı. "Sana ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Evet."

Elini uzattı ve parmağının ucunu yanağından geçirip boynundan aşağı indirdi ve kesin bir ifadeyle sağ göğsüne koydu.

Elini uzattı ve kızın yumuşaklığını avuçladı.

Emma'nın kalbi adamın avuçlarının altında sıçradı ve uyarılma onun içinde derin bir şekilde kıvrıldı

tüm vücudu. Önündeki kalçalarının üzerine indi ve poposunu koltuğun kenarına doğru çekti. Geceliğinin eteklerini avucunun içine aldı ve kalçalarının üst kısmına kadar itti ve sonra Ellerini dizlerine götürdü ve bacaklarını iki yana açarak aralarına boşaldı.

Güçlü kollarından birini kadının beline doladı, diğer eli ise bir anlığına terk ettiği göğsüne geri döndü.

Çenesiyle kızın yüzüne vurdu ve kız çenesini kaldırdığında, ağzı yakıcı bir açgözlülükle dolu açık bir öpücükle kızın ağzına gömüldü.

Göğsünü sıktı ve sonra meme ucunu elinin arasına almaya başladı.

Dili ağzının içinde dönmeye başladığında parmakları ve başparmağı, düşünme yeteneğini yok eden ve onu kollarında istekli bir kukla haline getiren duyularına yönelik bir saldırıda dudaklarını ve dilini yeniden öğreniyordu.

Eğer geçen gün ahırda ona hissettirdiği şey arzu idiyse, o zaman tüm bilinçli düşünce sürecini kaybedip sadece hisseden bir varlığa dönüştüğü için bu onun çok ötesindeydi.

İniltiyi duydu ve azımsanmayacak bir şokla bunun kendi boğazından geldiğini fark etti.

Sanki bir işaret bekliyormuş gibi ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı. Bu hareketle ağzını onunkinden ayırdı ve ağzını onun kulağına götürüp, hiçbir şekilde ciddiymiş gibi gelmeyen hararetle bir kelimeyle onu okşadı. "İyi geceler."

Onu kollarından yatağının yanına bıraktı ve çıplak ayakları soğuk ahşap zemine basana kadar vücudunun onunkinden aşağı kaymasına izin verdi.

Çenesini kaldırdı ve erimiş bir bakışla onu okşarken elleri omuzlarına kaydı ve onu orada kavradı. "İyi geceler." İkinci kez söyledi ve sanki onu bırakmayı düşünmek bile acı veriyormuş gibi, sözcükler içinden kopup gitti.

"İyi geceler," sesi yumuşaktı, gözlerinin arasından şehvetli bir ışık geçerken ancak fısıltı halindeydi.

Bakışları neredeyse şefkatliydi ama yine de onu büyüleyen bir sıcaklık ve manyetizma barındırıyordu ve avuç içleri omuzlarından ayrılıp ellerine doğru indiğinde zar zor fark etti. Adam ellerini tutup göğsünden yukarı çekti ve omuzlarının üzerinden geçirerek boynuna doladı.

Boynundaki tendonlara dokunduğunda ve parmaklarının altında onun dokunsal gücünü hissettiğinde bir başka sıcak tepki ürpertisi hissetti. Özlem içinde sessizce onu izledi, onun derin ve samimi öpücüklerinden birini daha almak için can atıyordu.

Gözleri bilinçsizce adamın dudaklarına kaydı.

Gözleri onunkileri takip edip dudaklarına inerken tekrar "İyi geceler," dedi.

Vücudunun onunkine doğru sallanmaması için mücadele etmek zorunda kaldı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, leğen kemiğinin onunkine doğru hafifçe eğilmesini engelleyemedi. Onun Burun delikleri alevlendi ve elleri kalçalarına gömüldü. Aniden kuruyan dudaklarını yaladı ve cevap vermeye çalıştı. "İyi geceler."

Onun dokunuşu için can atarken vücudu narin bir titremeye büründü. Ona hissettirdikleri rahatsız ediciydi ama vücudunun sunduğu cazibeye karşı koyacak gücü yoktu. Gözlerini tekrar onunkilere çevirdiğinde, gördüğü nezaket zar zor görülebiliyordu ve orada büyüyen için için yanan alev nefesinin kesilmesine neden oldu.

Etraflarındaki hava, vahŖi bir yaz fırtınasında bulunan türden cesur, çarpıcı bir elektrikle dolmuŖ gibiydi.

Parmaklarının sıkı tutuŖu, vücutu onunkiyle aynı hizaya gelene kadar onu içine çekti. Keskin bir nefes aldı ve hemen ardından adamın ağızı Yine onun.

Bu nazik bir öpücük de değildi ama yine de onu korkutmadı. Beyninde dolaŖan duygular korkması için fazla çiğ, fazla muhtaçtı. Kendini uçurumdan düşmek üzereymiŖ gibi hissediyordu ve her ne kadar Buna karşı koyacak gücü yoktu ama endişelenmiyordu çünkü adam onu yakalamak için oradaydı.

Onu sert bir tutkuyla öptü ve kadın tamamen onun kontrolü altında olduğunu biliyordu. Dudaklarını daha da açıp istediğı gibi tatmasına izin verdiğinde, kontrolünü kolayca ona bıraktı.

Adamın eli aŖağı uzandı ve geceliğinin eteklerini tekrar yakaladı ve beli bükülene kadar yukarı çekti ve bacaklarını kendi bacaklarına dolayabildi.

Hangisinin daha sarhoŖ edici olduğunu bilmiyordu, onun kokusu mu, tadı mı, yoksa dokunuŖu mu? Hepsi birbirine karıŖtı ve baŖ döndürücü bir zevkle, aralarında sıcak bir Ŗekilde alevlenen karşı konulmaz çekime teslim oldu.

Öpücükleri arasında oksijen almaya çalışırken keskin bir Ŗekilde nefes alıp verdi ve dudaklarını yanağına kaydırđı, saçlarını kulağından uzaklaŖtırdı ve havayı sürüklerken lobunu ısırđı.

Adamın elleri dolağı ve sadece pantolonunun yumuşak pamuğıyla kaplı kalçalarını kavradı ve ehvetli haz onu yeniden delip geçti. Tekrar kulağına eğildi ve fısıldadığı sözcükler boğucu, sıcak ve derin bir Ŗekilde titreŖti. "İyi geceler öpücüklerine bayılırım." Elleri onun bedenini yoğurdu.

"Evet," diyerek onayladı ve ağızını kaydırarak tekrar onunkini aramaya başladı.

Adam ağırlıklarını değıştirip bacakları birbirine daha da yakınlaŖtığında, adamın sert, erkeksi kalçası bacaklarının arasına girdiğinde kudurmuŖ bir açlık kapladı içini. Bu his sarhoŖ ediciydi, vücutu hizalanmıŖ ve tamamen bastırılmıŖtı.

dili ağzının içine cesurca girmeye devam ederken onunkine karşı.

Karnı ihtiyaç içinde sıkıştı ve vücudunun onun kollarında gevşeyip uysallaştığını hissetti.

Adamın kaslı kolu kızın etrafını sardı ve sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi onu ayaklarından kaldırdı ve sıcak, ıslak öpücükler yağdırmaya devam ederken kızın ağırlığını vücuduna aldı.

Parmakları kızın belinin çukurlarını keşfetti ve eli kızın poposunda kayarak etinin etrafında kenetlenirken bir kolunu kızın göbeğinin etrafında tuttu.

Onun açık ağzına doğru soludu ve kalçalarının arasına sıcak, şok edici bir ıslaklığın girdiğini hissetti. Ona karşı titredi ve adam bunu yaralı bacağından gelen bir acı sandı. "Bacığın acıyor mu?"

"Biraz," diye doğru cevap verdi ama gerçekten de o söyleyene kadar fark etmemişti. Kız kollarında sallanırken arkasını döndü ve yatağın yüzeyine çöktü. Onu açık kalçalarının arasına çekti, ellerini omuzlarına koydu ve sağ dizini hafifçe yatağa dayanana kadar kaldırdı. Sol bacağının üzerinde nazikçe dengede durdu ve ağırlığının çoğunu onun omuzlarına verdi.

Hiç acı hissetmedi.

"Bu daha mı iyi?" sözleri nazikti, ellerini vücudunun kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirirken dokunuşu daha da nazikti.

"Evet." Adamın ağzı tekrar onunkini bulup onu öpmeye başladığında Emma doğru düşünmekte zorlandı, onu öyle bir tutuyordu ki durmayacağından emin oldu.

Korkmuyordu. Tam tersine. Bunun için, onun için, bu sevişme her neyse onun için hazırды.

Hayatını onsuz yaşamak zorunda kalmayı asla istemezdi ama eğer kalırsa, en azından onu hatırlayabileceği bir şey olurdu.

Elleri geceliğinin düğme sırasına gitti ve parmakları düğmeleri teker teker açmaya başladı.

En alta geldiğinde yanlarını ayırdı ve omuzlarından iterek yere düşmesine izin verdi.

On Birinci Bölüm

Pantolonundan başka bir şey giymeden adamın karşısında duruyordu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve umutsuzca yorganın güvenliğini diledi.

Saçlarını omuzlarından kaldırdı ve göğüslerini koruyan kollarına bakarken omuzlarının arkasına doğru taradı. "Endişelenmeni istemiyorum Emma. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Seni hamile bırakmayacağım."

O keskin kelimeyi söylediğinde, Emma sarsıldı ve kollarından geri çekildi, yapmak üzere oldukları şey aniden kafasına dank etti. Gerçek şu ki Bunun aptalca bir bebeğe yol açabileceği aklına gelmemiştir.

Ama Luke sadece sonuçların ne olabileceğini düşünmekle kalmıyor, bunların başına gelmeyeceğine dair ona söz veriyordu. Luke onun tüm bunları, sevişme ve bebek sahibi olma süreçlerini bildiğini sanıyordu ama bilmiyordu.

Ama onun bunu öğrenmesini istemiyordu. Ruhunun derinliklerinde, hiç evlenmediğini ve aslında hala bakire olduğunu bilseydi, bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Bunun olmasını tüm kalbiyle istiyordu ama kesinlikle bir bebek sahibi olmak istemiyordu. En azından bekârken.

Bunun olmasını nasıl engelleyeceğine dair bilmece şimdilik cevapsız kalması gereken bir şeydi, ama belki bir şekilde eylemin içinde bunu çözecek ve gerçek ona gelecekti.

Ayrıca onun bir şekilde bakire olduğunu anlayabileceğinden endişeleniyordu ve bunu bilmesini istemiyordu. Kendisinin hiçbir cevabı yokken, adamın her şeye cevabı varmış gibi görünüyordu ve bunun aralarında kalmasını sağlamak için aklına gelen tek şey onunla aynı fikirde olmaktı.

"Pekala," dedi usulca, "Teşekkür ederim."

Onun konuşmaya devam etmesini istemiyordu, bu yüzden dudaklarını tekrar onunkilerin üzerine koydu ve nasıl yapılacağını ona öğrettiği gibi vücuduna yaslanırken onu usulca öptü.

Dileği gerçekleşmeyecekti çünkü birkaç küçük öpücükten sonra adamın ağzı Emma'nınkinden ayrılıp omzuna kondu ve kalçalarını neredeyse acı veren bir mengeneyle kavradı. "Emma," diye fısıldadı, "çok güzelsin."

Emma'nın başı dönmeye başlamıştı ve sadece onun öpücükleriyle bile damarlarında havai fişekler patlamaya başlamıştı. Adam kendi kıyafetlerini çıkarıp onun çıplak bedenine sarıldığında buna nasıl dayanabileceğini bilmiyordu.

"Bana bir söz vermeni istiyorum." Sesinde acımasız bir yoğunluk, onu dinlemesini ve kabul etmesini isteyen bir talep vardı ve kadın gözlerini açıp onunkilere baktı.

"Evet, ne olursa." Emma onun sadece yaptığı şeye devam etmesini istiyordu.

"Sadece beni düşüneceğine söz ver. Ben senin içindeyken onu düşünme."

Emma, içinden anlık bir acı dalgası geçerken gözlerini kapattı. Eğer yalan söylememiş olsaydı, endişelenmezdi. Ama eğer yalan söylememiş olsaydı, bunun gerçekleşme ihtimali neredeyse sıfırdı. "Söz veriyorum Luke. Sadece sen varsın."

Adam onun ellerini tutup çıplak göğsünü görene kadar sıkıca birbirinden ayırdığında düşünmeyi tamamen bıraktı. Bir süre sessizce onu izledi, odadaki tek gürültü birbirlerini izlerken ve aralarında uyarılma alevlenirken ciğerlerine çekilen derin nefeslerdi.

Ayağa kalktı ve yorganı yatağın ayakucuna çekti, sonra da onu kaldırıp ortasına koydu. Komodine döndü ve oda mümkün olan en parlak ışığa bürünene kadar gaz lambasını yaktı.

Emma çoktan yorganın altına girmiş ve onu izlerken yorganı çenesine kadar çekip önünde tutmuştu. "Lambaya neden ihtiyacımız var?"

"Seni görmek istiyorum," dedi ve parmakları gömleğinin düğmelerine gidip onları olabildiğince hızlı bir şekilde çözmeye başladı. Gömleğine ulaştığında

alt düğmesini ilikledikten sonra omuzlarından silkti ve yere düşmesine izin verdi. Gözleri tüm bu süre boyunca onunkilerden hiç ayrılmadı.

Yatağın kenarına oturdu ve botlarını çıkardı, ardından hızla ayağa kalktı ve alçakta duran silah kemerini çözdü. Belinden çıkardı ve silahla kemeri komodinin üzerine koydu.

Adamın sırtı hâlâ ona dönükken elleri beline gitti ve Emma şok içinde adamın düğmelerini açıp kot pantolonunu çıkarmak üzere olduğunu fark etti. Başını çevirmeye çalıştı, gözlerini kapatmaya çalıştı ama yapamadı ve Adam alçaktan eğilip her seferinde bir bacak olmak üzere kot pantolondan sıyrılırken bakışları onun üzerindeydi.

Luke'la tanışana kadar çıplak bir erkeğin neye benzediğini hiç düşünmemişti ve şimdi onun çıplak poposunu görmek umduğu her şeyden daha güzeldi. Kaslı ve güçlüydü, kalçaları kendisinininkine eşdeğerdi ama tamamen hoş ve erkeksi bir şekilde farklıydı. Adam dönüp, hiç duraksamadan tülbenti geri çektiğinde kadının kalp atışları hızlandı. ve onun yanına tırmandı.

O kadar hızlı yapmıştı ki ön tarafı bulanıklaşmıştı ve kadın kaslara, saçlara ve bir saniyeden fazla görseydi tehditkâr olabilecek bir uzantıya sadece belli belirsiz bakabildi.

Ama sadece o bir saniyenin anısı bile omurgasından aşağıya bir korku salıyordu.

Emma sırt üstü yatıyordu ve adam yorganı indirdiğinde elleri tekrar göğüslerine gitti.

Luke onun yanına yan yatıp bir dirseğinin üzerine uzandı ve gözlerindeki sıcaklıkla onu izledi. Boştaki elini uzattı ve göğsünü kaplayan ellerin üzerinde hafifçe ileri geri gezdirdi. "Bir bakayım, bebeğim."

Sıcak, erimiş lavlar Emma'nın vücudundan aşağı, göğüslerinden kalçalarının arasındaki kadınsı sıcaklığa doğru aktı ama o kıpırdamadı.

Sıcak kahverengi gözler onunkileri tuttu. "O elleri on saniye içinde hareket ettirmen için seni baştan çıkarabilirim." Dilini dışarı çıkardı ve gözleri kızın gözlerindeyken dudaklarını yaladı.

tekrar göğüslerine düştü. "Ama ben bunu yapmak istemiyorum. Bana teslim olmanı istiyorum. Onları kendi isteğinle hareket ettirmeni istiyorum."

Emma ürperdi ve sonra derin bir nefes aldı. "Her şey senin ne istediğinle mi ilgili Luke?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri onunkileri tutarken.

Başını yavaşça ileri geri sallamaya başladı. "Hayır, öyle değil. Bu senin de ne istediğinle ilgili. Ne istiyorsun, Emma?" Parmağı, göğüslerini örten ellerinden pantolonunun üst kısmına doğru ilerledi ve parmağını göbeğinin ipeksi yarığına soktu.

Emma bu his karşısında nefesini tuttu ve Luke eğilip onun dudaklarını bir kez, sonra iki kez öptü. "Ne istiyorsun Emma?" Parmağı göbeğinin etrafında dönerken tekrar sordu, içeri daldı ve sonra tüm süreci tekrarlamaya devam etti.

"Bilmiyorum," dedi onun dudaklarına karşı.

"Elbette istiyorsun, bebeğim. O kadar derine batmamı istiyorsun ki, senin nerede bitip benim nerede başladığımı bilemeyeceksin." Ağzı onunkinin üzerinde açıldı ve dili daha önce ona göstermediği bir vuruş ritmiyle ağzına girip çıkmaya, sonra tekrar girip çıkmaya başladı.

Hemen ona karşı nefes nefese kalmaya başladı.

Luke uzanıp iç çamaşırının bantlarını çözdü ve bacaklarından aşağı itti. Kadın ona hiç karşı koymadı, sadece kalçalarını kaldırarak ona yardım etti. süreç.

Luke kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Yanında o kadar yumuşak ve ipeksi duruyordu ki içinde olmak için yanıp tutuşuyordu. Elini vücudunun yan taraflarında gezdirdi, kalçasının üzerinden uyluğuna geçti ve sonra eli belindeki girintiye dayanana kadar tekrar geri döndü.

Emma ellerini yavaşça göğsünden çekip pazılarının üzerinden geçirdi ve tekrar boynuna doğru kaydıldı.

Belinin kıvrımını bıraktı ve kolunu ona doladı ve ellerini bıraktığı ve cinsel teslimiyetin sıcak bir kenetlenmesiyle omuzlarına doğru hareket ettirdiği anda bunu hissetti.

Birbirlerine sarıldılar ve Luke onun gövdesini kendi gövdesine doğru çekti. Kalçaları mükemmel bir şekilde aynı hizaya geldi ve Luke bir an için çok hızlı ilerlediğini düşünürken, kızın üzerindeki son giysiyi de çıkardı. Aralarında iç çamaşırlarının yumuşak pamuğu bile olmadan, onun tamamen içinde olmadan çok uzun süre dayanamayacağını biliyordu.

Onunla birleşme düşüncesi adamın omurgasından aşağıya ateş gibi bir sıcaklık gönderdi ve onu kabaca, neredeyse şiddetle öptü, ama kadın ona tam erişim sağlamak için ağzını açarken aldırıyor gibi görünüyordu. Kalçalarını ona karşı yumuşakça sallamaya başladı ve adam vahşi bir ateşle inledi ve ağzı göğsüne gelene kadar aşağı indi.

Dişleri ve diliyle meme ucunu buldu ve bir eliyle göğsünü ağzına doğru tutup ikizini kavrarken ve başparmağıyla küçük, pembe meme ucunu ovalarken onu sıyırmaya başladı.

"Luke." Sesi hırıltılıydı ve başı tedirginlikle yastığın üzerinde bir ileri bir geri gidiyordu.

Adını çağıran sesini duyunca onu daha sıkı kavradı ve şaftında onu tamamen sertleştiren bir acele hissetti. Meme ucunu başparmağının altında yuvarlamaya devam etti ve dudakları diğerini çekiştirdi.

"Luke," diye tekrar seslendi ve adam dudakları tekrar onunkilerle aynı hizaya gelene kadar onun üzerinde ve vücudunda ilerledi.

"Ne?" diye hırladı diziyle bacaklarını açıp aralarına yerleşirken.

Elleri kızın yüzüne dolandı ve onu tüm gücüyle öptü. Kadın da onu uzun süre öptü ve sonra yüzünü çevirerek bol miktarda oksijen çekti. "Ne?" diye tekrar sordu ona.

"Bilmiyorum--Bilmiyorum." Kadın adama döndü ve adam onu tekrar öpmeye başladı ve elini kadının kalçalarının arasındaki tatlı noktaya doğru kaydırdı.

Kız ona karşı miyavlamaya başlayana kadar ipeksi incisine dokundu ve parmağını kadınsı çekirdeğine doğru hareket ettirdi. Kız sıcak ve ıslaktı ve adam geri çekilip elini tekrar yüzüne dolamadan önce sadece bir santim kadar içine girdi. "Hazır mısın?" diye sordu gırtlaktan gelen bir iniltiyle.

"Evet." Kız ona bir nefeste cevap verdi ve Luke daha fazla bekleyemedi. Onu ilk gördüğü anda içine gömülmek istemişti ve o zamandan beri bunu her saniye istiyordu. Bunu son nefesine kadar isteyeceğini biliyordu.

Kendini onun üzerine kaldırdı ve girişine yerleştirdi. Penisinin geniş başı onu içine almaya hazırlanıyordu ve güçlü bir eliyle yüzünü kaldırdı.

"Gözlerini aç, Emma."

Emma'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki başka bir zaman olsa bu yüzden öleceğini düşünebilirdi ama tek düşünebildiği Luke ve onun nasıl hissettiği idi. Gözlerini açtı ve Luke'un ıslıl ıslıl kendisine baktığını gördü.

"Seni benden daha çok isteyen bir erkeğe asla sahip olamayacaksın," diye inledi gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan ve kalçalarını sert bir hamleyle kızın içine itti.

Adam vücudunu gererken Emma bir an saf bir mutluluk hissetti ve sonra adam etini yırtıp onu tamamen kazığa oturttuğunda bu zevk silinip gitti.

Luke, kızın irkilerek yüzünü ondan çevirdiği anda engellemeyi hissetti ve o anda kızın ona yine yalan söylediğini anladı.

Beyninin işlevini yerine getiremeyeceği kadar ileri gitmişti ama öfke karışmadan önce bir anlık sevincin farkındaydı ve sonra kasları kordonlaşıp ona duyduğu açlık her şeyi ele geçirince her şey beyninin gerisine itildi.

Kadının alışması için üç saniye kadar süre tanıdı ve sonra ellerini tekrar yüzüne doladı. Bir vuruş yaptı ve onun bir kez daha irkildiğini gördü. "Ahh, Emma, yine kötü bir kız oldun."

Emma'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve gözyaşlarıyla parlarken ona baktı. "Biliyor musun?" diye fısıldadı adam bir vuruş daha yaparken ve tek bir gözyaşı yanağından aşağı süzülürken gözlerini tekrar kapattı.

"Biliyorum," diye öfkeli arzusunu kontrol etmeye çalıştı ve öfkesinin daha sonra tüm hızıyla geri geleceğini biliyordu, ama şu anda tek hissettiği rahatlamaydı, kulaklarını sağır eden bir sesle. Kız onun olmuştu. Sadece onun için değil

Bu an için değil, *sonsuz dek onun olacak.*

Ona yalan söylediğinde her şeyi berbat etmişti ve yakında bunun farkına varacaktı. Gözyaşını başparmağıyla sildi.

Onu tekrar öptü, bu sefer daha yavaşça, rahatlatıcı bedenine yavaş, sabit vuruşlar yaparken. Kontrolünü kaybetmişti ve çok yaklaştığını biliyordu. Şimdi söylemek üzere olduğu şeyi anlamayacağını biliyordu ama ona öğretmek için dünya kadar zamanı olduğu için sadece rahatlama hissetti.

"Bebeğim, bana borçlu olduğun öpücükleri biliyor musun?" cevap beklemedi ve beklemedi de. "Şimdi sana borçlu olacağım."

Ona karşı sertleşti, üç kez daha itti ve sonra kendini onun bedeninden çekti ve tohumunu karnının ipeksi etine döktü.

Ona doğru indi ve cesaret edebildiği kadar uzun süre onu kendine doğru tuttu. Onu ezdiğinin farkındaydı ve ağırlığını bir dirseğinin üzerine verdi.

Emma karnındaki ılık sıvıyı ve onun vücudundaki durgunluğu hissetti ve muhtemelen her şeyin bittiğini düşündü. Gözlerini açtığında onu bir kez daha kendisini izlerken buldu. Gözleri karanlık ve anlaşılmazdı. Kızgın olması gerektiğini biliyordu ama hiçbir şey söylemiyordu ve duyguları çok karışıktı

kendi kafasının içinde neler olup bittiğini çok merak ediyordu. Nasıl olsa yakında ona anlatacaktı.

Olayın özüne yeterince hızlı ulaştı.

"Soyadınız gerçekten Martin mi?"

"Evet."

"Sadece *Bayan* Martin." Sözleri bir soru değil, bir ifadeydi. "Evet."

Derin ve kontrollü bir sesle, "Artık kaderinizi belirlediniz Bayan Martin," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" "Artık benimsin."

Kız kaşıkla ona yaslanana ve onun altına girene kadar onunla birlikte yuvarlandı. Kol.

Emma'nın gözleri açık kaldı, odanın diğer ucuna baktı ve adamın ne demek istediğini sormadan çözmeye çalıştı. Sesinde bir kasıt ve amaç taşıyan bir ifade vardı.

Sonunda merakı galip geldi ve onu görmek için dönmeye çalıştı ama o iri kolunu orta kısmına doladı ve onu yerinde tuttu. "Kıpırdama yoksa beni yine kızdıracaksın."

Onu tekrar kızdırmak mı? Emma yutkundu ve hareketsiz ve sessiz olmaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Bilmek istiyordu, onun ne demek istediğini *öğrenmesi gerekiyordu*, yoksa bir parça bile uyuyamayacaktı. "Luke--"

Adam onun aklından geçenleri okumuş olmalıydı çünkü sesi sertti ve tartışmaya ya da pazarlığa yer bırakmıyordu. "Sabah kasabaya gideceğiz ve evleneceğiz."

"Evli misin?"

"Ne olmasını bekliyordun ki Emma?" Adamın sesi öfke doluydu ve Emma bu ses karşısında huzursuzca kıpırdandı.

Adamın eli kalçasını sıkıca kavradı ve kız, adamın kendisine yaptığı uyarının tüm etkisinin arka tarafına doğru sertleşmeye başladığını hissetti. "Kıpırdama." Bunu söylerken bile ona doğru itti. "Tabii ağrın yoksa. Ağrın var mı?" Kalçasındaki el, baştan çıkarıcı bir hareketle teninin üzerinde kaymaya başladı.

Emma, adamın şüphesiz bahsettiği yerde hafif bir rahatsızlık hissetti. Ama aklından geçen şey için çok acı verici olduğunu düşünmüyordu, ama inkarının keskin acısı zihninde hâlâ çok tazeydi ve bunu tekrar denemek istemiyordu. Cesaretini toplaması için biraz zamana ihtiyacı vardı. "Biraz ağrım var."

"O zaman sakın olmaya çalış ve uyu."

Ses tonu sertti ve kadın açıklamaya çalıştı. "Bileceğini düşünmemiştim."

"Bakire olduğunu biliyor

muydun?" "Evet."

"Beni karanlıkta mı bırakmak

istediniz?" "Sanırım öyle."

"Deneyiminiz varmış gibi davranacaktınız ve sonra ne olacaktı?

"Neşeli yolunuz hakkında?"

"Bu şekilde düşünmemiştim."

"Aklından ne geçiyordu? Evlendiğinizde kocanıza ne söylemeyi planlıyordunuz? Yoksa başından beri planın bu muydu? Seninle evlenmemi sağlamak için mi?" Öfke, onun sesinden duyabildiği tek duygu olmuştu.

sesi ve hayal kırıklığı onu üzdü.

"Hayır! Bir planım yoktu Luke. Evliliğin benim için bir seçenek olduğunu hiç düşünmemiştim ve sen de neden uygun olmayacağıma dair tüm nedenlerini sıralamıştın. Bunu ciddiye aldım."

"Neden evlilik senin için bir seçenek olmasın ki?"

"Uygun bir eş olmadığımı söylemenle aynı sebepten."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Sen söyledin. Bir çiftlikte yaşayamayacağımı, bunun için gereken dayanıklılığa ya da güce sahip olmadığımı söyledin."

Onu sırtüstü yatırdı ve yatak odasının karanlık iç kısmında yüzünü görebileceği şekilde üzerine çıktı. "Pekala, bunu sen aldın seçimini benden uzak tut." Sesinden öfke akıyordu.

"Neden? Aradaki farkı anlamıyorum. Evliymişim gibi davranmamın tek nedeni bekar bir kadının sahip olduğundan daha fazla özgürlüğe sahip olabilmek. Bu izlenime kapıldığın zaman beni baştan çıkarmak için elinden geleni yaptın. Artık olan oldu. Bu bir suç değil. Yaptığımız şey yasadışı değil.

"Bu ahlaksızlık, Emma. Bakireleri baştan çıkarmak benim onur kurallarına aykırı. Seni masumiyetinden kurtardıktan sonra büyük ve soğuk dünyaya gönderemem ve sana bakacak bir koca bulmanı bekleyemem. Bu senin için büyük bir dezavantaj olur. Bunu kabul edemem."

"Asla evlenmeyeceğim Luke. Bu topal bacakla hiçbir erkek beni istemez--"

"Bu saçmalık, Emma! Sen çok tatlısın ve--"

Adamın sözleri sabırsızlık ve öfke doluydu ama kadın korkmadı ve yine de sözünü kesti. "Beni bu yüzden istemedin! Başka bir adam neden istesin ki?"

Sabırsızlıkla derin bir hırıltı çıkardı ve ellerini başının iki yanına koyarak onun üzerine çıktı. "Seni her zaman istedim. Ayrıca, şehirde yaşayan türden erkeklerden bahsediyorum -şehirler, seninle birlikte olmak için son kuruşlarını verebilecek binlerce lanet olası züppeyle dolu. yataklar."

Emma onun altında kıpırdamadan yatıyordu ve elmacık kemiklerini çekiştiren, yüzünün derisini gerginleştiren öfke karşısında büyülenmişti. Kaşları, vaat edilen intikamın öfkeli sivri uçlarıydı. Adamın, farklı türden bir adamın kendisini karısı olarak istemesinin son derece makul olduğunu düşünmesine hayran kalmıştı.

Uzun süren bir sessizlik içinde birbirlerini incelediler, aldıkları nefesler hızlı ve sert geliyordu.

Sonunda, bir ihtiyaç ve sabırsızlık iniltisiyle Luke'un ağzı Emma'nın ağzına düştü ve onu ham bir tutkuyla öptü. Emma ihtiyacın onu ele geçirdiğini ve sertleştiğini hissetti.

Bacaklarının arasından geçip tekrar üzerine asılırken vücudunu itti.

Başını kaldırdı ve gözlerinde arzuyla onu izledi. "Artık bir önemi yok. Hepsi tartışma konusu çünkü benden başka kimse sana sahip olamayacak. Ne şehirdeki bir adam, ne çiftlikteki bir kovboy, ne de dünya gezegenindeki başka bir insan." Öfke ve şehvet birleşerek onu bir Onun üzerinde asılı dururken korkutucu bir görüntüsü vardı.

"Bana karşı hissettiğin tek şey öfke iken benimle evlenemezsin." Onu ikna etmeye çalıştı.

"Yapabilirim Emma," diye tehdit etti usulca. "Sana daha önce de söyledim, istediğim her şeyi yapabilirim. Yatağını yaptın ve şimdi içinde yatmak zorundasın."

Dizleri kadının bacaklarını daha da genişletti ve erkekliği tehditkâr bir şekilde kadının vücudunun girişini dürttü. Eli aşağı kaydı ve başparmağı ile

parmağıyla, gözleri kapanana ve vücudu onun altında yumuşayana kadar meme ucunu çimdiklemeye başladı. Ereksiyonunun başıyla onu tekrar dürttü. "Çok mu ağrıyor?" Sesi sert ve düzensizdi; Emma, cevabı ne olursa olsun durmayacağından emindi.

Onu durdurmaya çalışmak gibi bir niyeti yoktu.

Bu zamana kadar, Emma'nın hissettiği herhangi bir acı, kanında kaynayan vahşi ihtiyaç duygusu tarafından hafifletildi. "Hiç sanmıyorum."

Luke parmaklarını kızın bileklerine doladı ve başının üzerine kaldırdı. Her iki bileği de zayıf bir eline geçirdi ve diğer elini kızın yüzünü gözleriyle buluşturmak için aşağı indirdi.

Bakışlarını onunkilerle birleştirirken yavaş ve amansız bir penetrasyona başladı. Darbe, gecenin karanlığındaki şimşek kadar hamdı. Kalçaları yavaşça ama kesin bir amaçla itti ve Emma kendini rahatlamanın ötesinde gerildiğini hissetti. Ama acı yoktu. Adam sonuna kadar içine girene kadar itti ve burnundan oksijen emerken burun delikleri alevlendi.

Bu, erkeksi bir sahiplenmenin çığ bir eylemiydi ve Emma onun tekrar içinde derinlerde olduğunu ve artık ona acı vermediğini fark etti.

"Acımadı."

Yumuşak bir vuruş yaptı ve tekrar içeri girdiğinde yine hareketsiz kaldı ve kalp atışları aralarında şiddetli bir tandemde titreşti. "Hayır, bir daha acımayacak."

"Emin misin?" Sesi tereddütlüydü, endişe doluydu.

"Evet, eminim." Sözleri zengin bir bilgi birikimiyle doluydu.

Başını eğip onu öptüğünde derinlerde bir yerde kaldı.

dili ve dişleri. Adam başını kaldırdığında nefes nefese kalmış ve oksijene ihtiyaç duyuyordu. Bir vuruş daha yaptı ve Emma keskin bir zevk dalgasıyla sarsıldı. Ve sonra bir kez daha durdu. Emma'nın gözlerinin içine bakarken çenesini sıktı. "Yarın bana bir bok vermeyecek misin?"

Kalçalarını tekrar ona doğru itti ve Emma başka bir zevk sarsıntısı hissettiğinde tepkisini ondan gizleyemedi. Gözleri kapandı ve hareketsiz kalmaya çalışsa da, bu imkansızdı ve ona karşı itti.

"Emma." Bir cevap istiyordu.

"Ne?"

"Yarın bana bok atmayı mı planlıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Sesi de en az kendisi kadar şaşkındı.

"Evlenmek için yaygara mı koparacaksın? Bitmesini istiyorum.
Yarın ve ben senin zorluk çıkarıp çıkarmayacağını bilmek istiyorum."

Onu hâlâ tutsak tutan güçlü eli itti ama adam onu daha da sıktı ve bırakmadı. Nefesi kesildi ve onu tekrar itmek için bir dürtü duydu. Bu, her geçen saniye daha da belirginleşen bir duyguydu. "Neden şu anda bilmek istiyorsun?"

"Çünkü bu sefer senin içine boşalmak istiyorum," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı.

Emma kıpkırmızı oldu ve dudakları titredi ama sessiz kaldı.

Sorusuna bir açıklama getirirken, zayıf eli onun yanağında, alnında ve saçlarında yatıştırıcı bir hareketle gezindi. "İlk kez kendimi senin karnına döktüğümde. İçine boşalırsam ikimiz için de daha zevkli olacak ama benimle evlenip evlenmeyeceğini bilmem gerek.
önce."

Emma'nın zihni ılık, kalın sıvıyı düşündükçe hızlandı ve bir sonuca vardı.
"Bu tohum muydu? Bir tohum ki
bebek?"

Luke bu soru karşısında kendini çok kötü hissetti. Bu kızın masumiyeti onun ölümüne sebep olacaktı. "Evet, tatlım."

"Ve sen de içime boşalmak mı istiyorsun?" diye utanarak onun terimini ödünç aldı.

"*Tanrım, evet.*" Kalçalarına bir vuruşla cevap verdi ve hemen ardından bir başkası geldi.

Keskin ve yoğun hareketlerinden aldığı zevk ona çarptığında ve kalçalarını onunkilere doğru kaldırmasına neden olduğunda Emma ona karşı kıvrıldı.
Almaya devam etti

onun cevabını beklerken vücuduna derin darbeler indirdi.

"Bana şimdi cevap ver. Yarın benimle evlenecek misin?" İşte buydu; bu işin nasıl biteceğini, ne kadar kontrol sahibi olması gerektiğini bilmesi gereken bir noktadaydı. Her şeyden önce, eğer onunla evlenmeyi reddederse bir bebeği riske atmayacaktı. Onu istediğini yapmaya zorlayabileceğini düşünüyordu ama sonuçta *'Evet'* demeyi kabul etmesi gereken kişi oydu.

Kadın ona cevap vermeden önce acı dolu bir an askıda kaldı. "Evet," dedi nefes nefese onu iterken.

Verdiği cevap onun için bir nimet gibiydi, hızla kaybettiğini biliyordu ama Kollarında ateş gibiydi ve yeterince uzun süre dayanabilirse bu sefer onu doruğa çıkarabileceğini düşündü ve üstte olduğu sürece bunun gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Onun onayını alır almaz bileklerini çözdü, onu kalçalarından sıkıca kavradı, sırt üstü döndü ve vücutlarını hiç ayırmadan hızlı bir hareketle onu üzerine getirdi.

On İkinci Bölüm

Emma kendini Luke'un üstünde böylesine baskın bir pozisyonda bulduğunda afallamıştı. Ama bu düşünce çabucak geçti ve hissettiği tek şey onun içindeki derinlik ve doluluktı. Bu inanılmaz, bereketli bir duyguydu. Neredeyse bir çöküş hissiydi. Tarif edemeyeceği ve denemeyeceği bir şeydi.

Ve sonra onun gövdesini yukarı itti ve dizlerini neredeyse üzerine oturacak şekilde üzerine getirdi. Şok ve mutluluk bir arada omurgasından aşağı kaydı. Elleri kendini dik tutmak için göğsüne indi ve adam tatmin olmuş gibi bir sesle homurdandı. "İşte böyle, bebeğim."

Bir elini kaldırdı ve göğsünün beyaz dolgunluğuna doğru kaydırды ve tamamen avuçladı. Emma meme ucunun sertleştiğini ve pürüzlü pedlere doğru itildiğini hissetti

parmaklarının arasında gezdiriyordu. Bacaklarının arasından sıvı sıcaklığı aktı ve onun vuruşlarını tekrar tanımak için yoğun bir ihtiyaç hissetti.

"Luke," diye inledi tedirginlik içinde.

"Her şey yolunda bebeğim. İşte böyle," derken sesi neredeyse gırtlaktan geliyordu, iki elini de kadının kalçalarına koyup onu neredeyse tamamen üzerinden kaldırdı ve aynı anda kalçalarını yukarı iterken kadının tekrar üzerine düşmesine izin verdi.

Bir inilti çıkardı ve aldığı zevkin sesi onu büyüledi. İçinden onu sonsuza dek yatak odasında kilitli tutmak istemesine neden olan bir arzu, bir dürtü gönderdi. Onu tekrar sırt üstü çevirme ihtiyacına karşı dişlerini sıktı ve bunun yerine, birkaç vuruş daha yapmasına yardım etti, o devralıncaya ve ciddi bir şekilde ona binmeye başlayana kadar ona yolunu öğretti.

Luke gecenin sessizliğinde onu izledi, üzerinde zarıfçe kayıyor, arzusun ilk gerçek tadını öğrenirken usulca inliyordu. Ona *dokunulmamış olmasına nasıl kızabilirdi ki?* Hayatındaki hiçbir şey

Bu kadar iyi, gördüğü ya da hissettiği hiçbir şey Emma'yı ilk kez sevişirken görmekle kıyaslanamazdı. *Onun sevişmesi.* Başkasınınkini asla bilemezdi.

Sanki bir şeye ihtiyacı varmış da ne olduğunu bilmiyormuş gibi çılgınca hareket etmeye başladı. *Ama o biliyordu.*

Elini aşağı kaydırды ve parmağını onun ipeksi incisinin üzerine koyarak, onun üzerinde yaptığı hareketlerle birlikte okşamaya başladı. "İşte böyle, bebeğim. Sadece hisset." Sesi alçak ve derindi ve inkâr edemeyeceği bir açlıkla doluydu.

Emma onun dokunuşunu en çok ihtiyaç duyduğu yerde hissediyordu ve bu biraz rahatlama getiriyordu ama yeterli değildi. İçindeki vahşiliğe bir merhem getirebilecek gibi görünen tek yolla kendini tekrar tekrar onun üzerine kaldırmaya devam etti.

Luke'un nefes alış verişinin kendisinininki kadar sert olduğunun hafifçe farkındaydı ve Bacaklarının arasına dokunup meme ucunu başparmağı ve parmağı arasında yuvarlarken ona doğru gerildi.

Birdenbire sanki bir tel koptu ve gerginlik serbest kaldı ve akışkan his onu kanına yayılan milyonlarca zevk cıvatasıyla kuşattı. Saf ve yalın tatmin ona çarparken vücudu onunkine karşı gerildi, onu pençesine alan arzusun çaresini, rahatlığını bulduğunda gevşeme devraldı. Kadın adamın göğsüne düşerken atalet onu ele geçirdi ama adam onu kalçalarından kavrayıp içine doğru iterken dört, beş, altı kez yukarı aşağı sarsarken henüz bitmediğini fark etti ve sonra adam inlerken sustu, diyaframının derinliklerinden gelen bir ses ve

Emma onun tohumunun sıcak, ıslak salınımını rahminde hissetti.

Adam kadının altında gevşek bir şekilde yatıyordu ve kadın tekrar adamın göğsüne yatıp başını boynunun kıvrımına yasladı, terleri birbirine karışırken nabızları nihayet yavaşladı ve dengelendi.

Uzun bir süre bu şekilde yattılar ve daha önce hiç hissetmediği bir memnuniyet tüm benliğini sardı. Adamın eli boş boş belinde aşağı yukarı gezindi ve kadın uykuya daldığını hissetti.

Elinin hareketi yavaşlamaya başladığında ve onun da uykuya dalmak üzere olduğunu anladığında o anın tadını çıkardı. Nefes alış veriş düzleşti ve fısıldadığı kelimeler, uyku onu ele geçirmeden önce bildiği son şey oldu.

"Olması gereken de bu."

Emma at arabasında Luke'un yanına bindi ve kıpırdanmaktan ve sürekli sol yüzük parmağındaki altın kordona bakmaktan kendini alıkoymamaya çalıştı.

Ruh hali tam olarak karanlık değildi, ama heyecanlanmamıştı ve bunu kesinlikle söyleyebilirdi.

O sabah şafak sökmeden onu uyandırmış ve gün doğarken yola çıkacaklarını söylemişti. Emma en güzel elbisesini ve şapkasını giymiş ve kasabaya gitmeden önce yedikleri hızlı bir kahvaltı hazırlamıştı.

Luke onları bölge hâkiminin evlendirmesini planlamıştı ama hâkim başka bir şehirde olduğu için bunun mümkün olmayacağını biliyordu. Ve şehre vardıklarında öğrendikleri gibi durum gerçekten de böyleydi.

Arabayı şerifin ofisinin önüne çekmiş ve onun inmesine yardım etmişti.

Reed Elgin onları gördüğünde hiç vakit kaybetmedi ve hemen suçluların yakalandığını ve yargılanmayı beklediklerini söyledi. Açık ve net bir dava gibi görünüyordu.

ve suçlu bulunacaklardı. Sadece Emma'nın karıştığı soygunda değil, ondan önceki birkaç soygunda alınan eşyalarla birlikte suçüstü yakalanmışlardı. Bir sonraki kasabadaki hapishanede tutuluyorlardı. Emma'nın içine bir rahatlama yayıldı. Katil ve hırsız olan ve yüzünü tanıyan bu adamların dışarıda bir yerlerde olduğu hep aklının bir köşesindeydi. Rahatlamak için derin bir nefes aldı.

Luke hızla elindeki konuya geçti. Şerif, Luke'un yargıç talebini dinledi ve yanağındaki tik nedeniyle yüzünde sadece küçük bir şaşkınlık görüldü.

Şerifin gözleri Emma'nın üzerinde gezindi.

Sanki ne yaptıklarını zaten biliyormuş gibi ve zaten samimi olduklarından şüphelendiğini fark ettiğinde onu keskin bir utanç dalgası sardı.

"Yargıç iki hafta içinde tekrar burada olacak. Sanırım o zaman tekrar gelmeniz gerekecek." Şerifin gözleri ikisinin arasında gezinirken kaşları çatıldı. "Sanırım bu Bayan Martin'e sizinle evlenerek doğru şeyi yaptığından emin olması için biraz daha zaman tanıyacak."

Emma, Luke'a yönelik kasıtlı hakaret karşısında nefesini tuttu ve Luke kaskatı kesilip şerife ters ters baktığında bunun tam yerine oturduğunu anladı. "Ben Bayan Martin ve evlilik iki hafta bekleyemez."

Şerifin gözleri tekrar Emma'nın üzerine dikildi. "Dul değil misin?"

Emma ayakkabılarına baktı ve ateş boğazından yüzüne yayılırken başını iki yana salladı.

"Kahretsin Luke, sanırım bu işleri biraz değiştirdi. En iyi şansın vaiz olabilir. Bu şartlar altında onu hızlı bir törene ikna edebilirsin."

"Kilisede mi?" Luke, Emma'nın elini tutup kapıdan uzaklaşmaya başlarken bu soruyu sordu.

"Öyle olmalı." Şerif şapkasını Emma'ya doğru eğdi. "İyi şanslar, Bayan Martin." Gözlerinde hınzır bir parıltı belirdi. "Buna ihtiyacınız olacak."

Luke onu kapıya kadar geçirip elinden tutarak kiliseye götürdüğünde Emma hâlâ şerife bakıyordu, vaiz ücret karşılığında ayin yapmaktan çok memnundu.

Vaiz birkaç dakika içinde iki tanık topladı ve Emma daha ne olduğunu anlamadan, kendisini Bayan Luke Butler yapan sözleri kabul ediyordu.

Daha sonra Luke onu otelin restoranına götürmüş ve sessiz bir yemek yemişlerdi. Luke her lokma arasında onu izlemiş ve üçüncü cevapsız konuşma girişiminden sonra Emma pes edip tabağındaki yemeğe odaklanmıştı. Bir restoranda yemek yemek onun için bir zevkti ve Gelecekte geriye dönüp bu günü hatırlamak isteyebileceği bir zamanda hatırlamak için elinden geldiğince çabaladı. Parmağını gümüş ayardaki desenin üzerinde gezdirdi ve kesme kristal su bardağını dudaklarına götürürken ağırlığını ölçtü.

"Ne yapıyorsun?" Luke onun masalarındaki çok sayıda küçük şeye olan ilgisini fark etmiş olmalıydı.

"Düğün günümüzü hafızama kazımaya çalışıyorum." Küçük masanın karşısındaki adama baktı ve onun ateşli gözlerinin kendi gözlerine kilitlendiğini gördü.

Artık neredeyse eve varmışlardı ve Emma'nın duyguları karmakarışık. Çiftliğe yaklaştıkça Luke'un tavrı biraz değişmişti. Kısa boyluydu ama kaba değildi ve kızgın ya da rahatsız olmaktan çok dalgın görüldüğünü düşündü. Aklı sürekli dün geceye ve o gece konuştukları şeylere takılıyordu.

ve "*Olması gereken de bu,*" diye mırıldandığı zamanki sözlerinin yankısı. O zamanki sesi neredeyse nazik gelmişti ve Emma bunun anısını kalbinde saklıyordu.

Evin önünde durduğunda, aşağı atladı ve onun yanına giderek inmesine yardım etti. Onunla birlikte ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı ama kadın daha kapıdan içeri adımını atmadan, adam onu kollarının arasına aldı ve omuzlayarak eve girdi.

"Ne yapıyorsun?" Adam onu tamamen şaşırtmıştı ve sesi de bu duyguyu yansıtıyordu.

"Seni eşikten geçiriyorum." Sözleri ani ve gerçekçiydi.

"Ah." Emma dehşete kapıldı; bu eski gelenek aklına bile gelmemişti. Adamın onu kucağına almasının nedeninin bacağıyla ilgili olabileceğini düşünmüştü ve aklına gelen ilk şey de bu olmuştu. Kendisi romantik geleneği düşünmezken onun düşünmüş olmasına çok şaşırmıştı.

Gün uzun sürmüştü ve akşam geç olmuştu. Onu oturma odasındaki bir sandalyeye dikkatlice bıraktı ve gitmek için döndü. "Jesse'yi kontrol etmem ve diğer her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmam gerekiyor. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Şapkasını aldı ve kafasına geçirdi.

Emma başını sallayarak onayladı ve adam kapıdan çıkıp gitti. Ve

Emma, işte bu, diye düşündü.

Ayağa kalktı, ani bir hareketle yeni gözlerle tekrar odaya baktı. Buranın artık onun evi olduğunun farkına vardı. Sadece birkaç haftalığına değil, sonsuza dek evi. Kalbinde küçük bir huşu duygusu belirdi ve ev birdenbire onun için değerli hale geldi.

Mutfağa girerken gözleri sağlam mobilyaların üzerinde gezindi. Uzandı ve elini maun büfenin üzerinde sevgiyle gezdirdi ve üzerindeki eğimli aynaya dokundu. Etrafta dolaştı, şuna buna dokundu ve gözleri tezgâhın üzerindeki kâğıt destesine takıldı. Kendi kendine hınzırca gülümsedi ve o anda Luke'a olabileceği en iyi eş olacağına dair kendi kendine söz verdi.

Luke herhangi bir sorun yaşamamış olmasına rağmen geri döndüğünde geç olmuştu. Jesse iyileşiyordu, Red yeniden yemek pişirebilecek kadar iyiydi ve Maria çiftliğin ev işlerini sıkı bir şekilde yürütürken Cody de Luke ve Jesse'nin yokluğunda işler yolunda gitti.

Sadece bir gün olmuştu ve başka türlüünü beklemiyordu.

Şapkasını mutfak masasının üzerine fırlattı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Emma onun için bir tabak yemek bırakmıştı ve ışık kısılmıştı. Alçak. Acıkmış ama gecikmeye sinirlenmiş bir halde oturdu, yiyeceklerin ona vereceği besin için onları didik didik etti ve yeni karısını bulmak için ayağa kalkmadan önce bir bardak su yuttu.

Karısı.

Kulağa hoş geliyordu.

Evliliği hiç bu kadar düşünmemişti ama Emma'nın artık elinden kayıp gidemeyecek olmasından duyduğu memnuniyeti inkâr edemezdi. Ve doğru ya da yanlış, onu elde etme biçiminden dolayı suçluluk hissetmiyordu. Evet, onu baştan çıkarmıştı, bu doğrudu ama o da buna fazlasıyla istekliydi. Bir erkek onun sunduğu şeyin tadına bakmak istediği için suçlanamazdı. Işığı kapatıp mutfaktan çıktığında bu baştan çıkarma anısı zihninde tazeydi.

Onu oturma odasında uyurken bulabileceğini düşündü, bir yandan da onu beklemeye çalışıyordu. Kokusu havada dolaşmasına rağmen, odada değildi. Kanepenin arkasında duran şalını gördü ve parmakları şalın üzerinde gezindi. Şal, karanlık iç mekanda parlak mavi bir renk sıçraması yaptı. oturma odasına götürdü ve kısa bir süre için kadının onu bilerek orada bırakıp bırakmadığını merak etti. Kasabaya gelirken taktığı şalı bu, onun yanında durup ona itaat edeceğine söz verirken taktığı şal. Bu anıyı hatırlayınca dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüştü. *Sevgi, onur ve itaat* sözcüklerini tekrarladığında, adam bir kaşını kaldırmış, kadın da kızarma nezaketini göstermişti. Koridora, kadının kullandığı ve bir gece önce paylaştıkları odaya doğru ilerlerken şalı tekrar yere bıraktı.

Oda karanlıktı, sadece aydan gelen bir parça ışık vardı ve yatağa doğru ilerledi, tamamen onun mışıl mışıl uyuyor olmasını bekliyordu.

Ama değildi.

Gözleri bir gece önce onu uyurken bulduğu sandalyeye kaydı ama orası da boştu.

Onun yokluğunda hissettiği ilk duygu bir korku okuydu, ama hemen fark etti ki o evdeyken başına bir şey gelmiş olamazdı. Sonra kızın nasıl bir oyun oynadığını merak ederken öfke onu derinden vurdu. Ama onun ortadan kayboluşunu düşünürken bu da doğru gelmedi.

Ve sonra baştan çıkarıcı bir düşünce onu tam kasıklarından vurdu ve odadan çıkıp koridordan yatak odasına doğru yürüdü. Kapalı kapının önünde bir an durdu, bulmayı umduğu şey midesinde saf bir zevkle kıvrılıyordu.

Kapıyı açtı ve karanlıkta yatağının ortasındaki küçük tümseği zar zor seçebildi. Tatmin, sert ve hızlı bir şekilde onu sardı ve hızla kıyafetlerini ve botlarını çıkardı ve büyük yatağının ortasında uyuyan kadının bulunduğu yere doğru ilerledi.

Yorganın altına girdi ve ilk düşüncesi, onunla ilk tanıştığından beri yapmayı hayal ettiği gibi, onu sert ve hızlı bir şekilde almaktı. Ama onun uykudaki hafif bedeninin sıcaklığını hissederek hissetmez, ona duyduğu arzu değişmese bile niyeti değişti. Kollarını onun dışı bedenine doladı, uykusunda onun adını mırıldandığını duydu ve içini derin bir memnuniyet kapladı.

Eli usulca kolunda aşağı yukarı gezindi ve karnının üzerinde duran küçük elin üzerine indi. Elini kaldırdı ve altın banttan gelen sıcaklık, vücuduna keskin, sinsi bir zevk yaydı.

Onun kokusunu içine çekti, çıplak bedenini kollarında tutabileceği tüm geceleri, paylaşacakları tüm kart oyunlarını ve verandadan birlikte izleyecekleri tüm gün batımlarını düşündü ve hatırlayabildiği en mutlu uykuya daldı.

Emma Luke'un yatağında uyandığında gün ışımaya başlamıştı bile. Kendini bir dirseğinin üzerine kaldırdı ve yatağa gelip onu kollarına aldığı anda rüya görmediğini söyleyen yastığın yanındaki derin girintiyi gördü.

Ağzı yumuşak bir gülümsemeye dönüştü ve adamın onun için bıraktığı papatyayı bulduğunda kocaman, mutlu bir sırıtişaya dönüştü.

yatak örtüleri, ama yine de çok takdir edildi. Yırtık pırtık çiçeği burnuna götürdü ve yazın yumuşak kokusunu içine çekti.

Yeni bir gündü, mutlu bir gündü ve yataktan fırladı, hızlıca abdestini aldı ve Bayan Luke Butler olarak ilk tam gününe başlamak için mutfığa gitti.

Sonraki birkaç hafta Emma için bir bulanıklık içinde geçti. Luke bu yeni evliliklerinde onunla yarı yolda buluşmaya fazlasıyla istekli görünüyordu. Çiftlikteki işlerinden zaman ayırabildiği günlerde, söz verdiği gibi onu ata bindirdi ve Emma çabuk öğrenen biri olduğu için, verdiği eğitimin sonucundan fazlasıyla memnun kaldı.

Birden fazla kez kendilerini küçük vadideki derede buldular, Atların ipleri üzerinde otlamasına izin verir ve sonra yavaşça onu baştan çıkararak yumuşak yeşil çimenlere uzanmasını sağlardı. Maria, adamın Elbisesindeki lekeleri görüp ona yuvarlanıp yuvarlanmadığını sorduğunda Emma kızarmış ve kırmızı yanaklarının oyunlarını ele verdiğini anlamıştı.

Evliliklerinin ilk ayının geceleri, salıncakta gün batımını birlikte izledikleri romantik akşamlarla, ona kıyafetlerine bahis oynamanın ne demek olduğunu öğrettiği şehvetli poker oyunları ile geçmişti ve her gece onun yatağında çırılçıplak geçirilmiş, kadın onun yavaş ve derin sevişmelerinin ardından uykuya dalmıştı.

Her şey bir yana, yeni bir evlilik için tatmin edici bir başlangıçtı ve Emma mutluluğunun derinliğinden fazlasıyla memnundu. Asla evlenmeyeceği inancına kapıldığı için dehşete düşmüştü ve şimdi yakında bir aileyle kutsanacaklarını umuyordu. Luke'un çocuklarını umutsuzca istiyordu, onları kollarında tutmak, göğsünde emzirmek ve yetişkinliğe kadar büyütme istiyordu.

Maria'ya tereddütlü sorular sormaya başladı ve diğer kadın ona açıkça hamile olup olmadığını sordu.

Emma bu konuda hiçbir şey bilmediğini ve nasıl yapacağını bilmediğini itiraf etmişti. söyleyebileceğini söyledi. Maria bu konuda çok saçma davranmış ve ona en önemli işaretin aylığının kesilmesi olacağını söylemişti. Ayrıca

sabah bulantıları ve göğüs ağrıları hakkında bilgi verdi. Ona bazı yiyecekleri canının çekebileceğini, bazılarının ise sadece düşüncesinin bile içini kıpır kıpır yapacağını söyledi.

Emma diğer kadının anlattığı her şeyi dinledi ve özümsemi ama henüz hiçbir belirti göstermemişti. Yine de yakında alacağı konusunda umutluydu.

On Üçüncü Bölüm

Birkaç hafta daha geçti ve her zamanki gibi bir gündü.

Emma, Luke'la birlikte ahırlara o kadar çok gitmişti ki, Luke'un ona verdiği kısırağı her gün özel bir ikramla ziyaret etmeye başlamıştı.

Genellikle bir ya da iki elma veya havuç alır ve Güzel adını verdiği atı hayranlıkla seyrederdi. Basit bir isimdi ve bazen hayvanın daha eşsiz bir ismi hak ettiğini düşünüyordu, ama gerçek şu ki, o bir güzellikti ve Emma uygun bir isim bulmaya çalışırken ona böyle seslenmeye başladı.

Böylece bir gün pes etti ve güzel, benekli kısırağa "Güzellik" adı verildi.

Emma ahırın üzerine eğildi ve elini kısırağın boğrunda sevgiyle gezdirdi. Zihninin dolaşmasına izin verirken hayvana mırıldandı.

Bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Kocasına aşıktı. Bunu ona hiç söylememişti ama kelimeler neredeyse ağzından kaçacaktı

Gecenin karanlık mahremiyetinde, onun içindeyken ve onu asla bırakmak istemeyeceğini düşündüren esnek olmayan bir güçle onu tutarken birden fazla kez.

Eminim o da onu seviyordu?

Emma böyle bir konuda oyun oynayacak biri değildi, açık ve dürüsttü ve hâlâ hissettiği çekingenlik, geceleri yatak odalarının sessizliğinde onunla birlikte olma şekliyle ilgili değildi. O zamanlarda, onun amansız

Onu tutarkenki gücü ve vücuduna tapıyor gibi görünmesi, ona karşı hislerinin derin olması gerektiği konusunda ona güven verdi.

Ama sonra gün ışırdı ve ona karşı hâlâ nazik olmasına ve onu daha da yakından izliyor gibi görünmesine rağmen, yüzüne bir maske gelir ve duygularına bulaşırdı. Donup kalıyor ve içine kapanıyordu, ta ki güneşin batışıyla birlikte yavaş yavaş yumuşayıp rahatlayana ve kızın sıkıntılı kalp ağrısını bir kez daha dindirene kadar.

Bu onlar için tipik hale gelen bir rutindi ve onun ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordu. Ya da fark ettiyse bile muhtemelen onun fark etmediğini düşünüyordu. Tavrını sabit tutmaya çalıştı, onun kafa karıştırıcı, çelişkili tavrının kendi davranışlarını etkilemesine izin vermemeye çalıştı. Evliliklerinde sadece uyum istiyordu ve gün ışığında hissettiği her neyse, birlikteliklerine uyumsuzluk getirmesine izin vermek istediği bir şey değildi.

Ama ona, o sırada tavrının neden değiştiğini sormaya cesaret edemedi. gündüz saatlerinde. Ona karşı hissettiği aşk çok yeniydi, onu bu konuda sorgulamak için ihtiyaç duyduğu güveni hissetmek için çok yeniydi.

Düşünceleri bir menteşe gıcirtısıyla bölündü ve başını çevirdiğinde girişte Luke'u gördü, gözlerinin binanın içindeki çok daha sönük ışığa alışmasına izin verirken bir an hareketsiz durdu.

Sinirlerini yatıştırmak için fazla bir süre değildi ama ona karşı kendini çelikleştirmek zorunda kalmaması gerektiği düşüncesine izin vermek için yeterli bir zamandı böyle. Ona hissettirdikleri onu tedirgin ediyordu ve gecenin karanlığında nasıl tepki verdiğini tam olarak bilmesine rağmen, gündüzleri onun hareketleri asla hafife alınamazdı.

Adımlarını hızlandırdı ve saniyeler içinde onun önüne geldi. Gözleri etrafına üstünkörü bir bakış attı, birkaç saniye onu inceledikten sonra Bakışlarını hızla atların üzerinde gezdirdi ve ardından dört duvara değene kadar ayaklarının etrafındaki zemine yöneldi ve sonra bir kez daha ona odaklandı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sözleri bir kez daha kayda değer bir sıcaklık taşımıyordu, kısa ve özdü, ona sorduğu soruyu

bir cevap bekliyordum.

"Beauty'ye bir ikram getirdim," ses tonuna yumuşaklık kattı ve şu anda olduğu yabancıya değil de her gece onu kollarında tutan adama cevap veriyormuş gibi davranmaya çalıştı. Umutsuzca istiyordu ki Gündüzleri aynı kişiydi, tutkusu ve ateşi ona olan güçlü bağlılığından söz eden aynı kişiydi. Çiftliği işletmesi gerektiğini biliyordu; tüm zamanını ona veremezdi, bunu anlıyordu ve beklediği bu değildi. Sadece yatakta birlikte olmadıkları zamanlarda onun sürekli nazik bir yabancı gibi davranmasını istemiyordu.

"Buraya tek başına gelmeden hoşlanmıyorum, bunu sana daha önce de söyledim."

"Gelemeyeceğimi söylemediniz," diye cevap verdi yönetebildiği en seviyeli tonda çünkü ona böyle bir ferman verip vermediği umurunda değildi, kendi evinde esir tutulamazdı. Ama bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için bekledi, çünkü kesinlikle gerekli değilse onu kızdırmanın hiçbir faydası yoktu. İş o noktaya gelirse ona isyan edecekti ama şimdi onu izlerken, vücudunun her hattındaki saldırganlığı görünce, başka bir yol bulmanın kendisi için daha kolay olacağını kabul etmek zorunda kaldı.

Kesinlikle ona karşı fiziksel bir şansı yoktu ve şu anda aralarındaki etkileşim sadece ne tür bir adamla karşı karşıya olduğunun altını çiziyordu. Ne olursa olsun istediğini elde edecek bir adam. İsteklerine karşı çıkılmasına izin vermeyen bir adam. Bu onun için yeni bir şey değildi, onunla evlendiğinde zaten sahip olduğu bir bilgiydi. Ama artık evliliklerinin nasıl olacağını belirlemenin kendisine bağlı olduğunu görebiliyordu. Ona karşı sözlü olarak mücadele edebilir, bir dizi şekilde kendi yolunu dayatmaya çalışabilirdi.

Sadece kaybetmekle kalmayacağını, aynı zamanda aralarına bir duvar öreceğini bildiği yüzleşmeler. Onları ayıracak bir duvar, gelecekte yıkılması neredeyse imkansız olacak bir duvar.

Ya da önerilerini dikkate alıyormuş gibi görünürken, onun açık taleplerine uyabilirdi. Onun güçlü taleplerine karşı koymaya çalışmak yerine Sadece onun sinirlerini bozacak bir saldırganlıkla hükmederken, kadınsı bir metanetle bir savaş yürütebilirdi.

Prensiplerine karşı tamamen dürüst olmak mıydı? Hayır, değildi. Ama sadece kendine hesap vermek zorundaydı, başkasına değil ve eğer bu onda suçluluk ya da utanç duygusu yaratmıyorsa, o zaman bunun önemli olduğunu düşünmüyordu. Doğruydı; bölgeci ve sahipleniciydi, kaba ve neredeyse acımasızdı. Ama onu koruma ihtiyacı içinde acımasızdı. Hatta onu güvende tutma takıntısı yüzünden *ona karşı* sert ve vahşi bile olabiliyordu. Ama bunu yapmaya çalışmıyordu.

Ona boyun eğdirmeye çalışıyordu; onu kendisine boyun eğdirmeye çalışmıyordu. İşte bu fark, onun davranışlarının yanına kâr kalmasına izin vermesine neden oldu.

Aldığı her nefeste onu sevdiğini ve onu o yapan kusurlarını sevdiğini biliyordu ve kalbinin her atışında umutsuzca hırçınlıktan uzak bir evlilik, huzur ve sakinlik dolu bir ilişki istiyordu ve ona karşı savaşmak bunu asla başaramayacaktı.

İçgüdüsel olarak, cevabın anahtarının, birlikte yatakta olmadıkları zamanlarda adamın yaptığı aşılmaz savunmada gizli bir yerde yattığını biliyordu. Eğer bunu aşabilirse, onun böyle davranmasına neyin sebep olduğunu bulabilirse, o zaman tamamen mutlu bir birliktelikleri olabilirdi. Ya da en azından öyle umuyordu.

Gözlerini ona diktiğinde sessizdi ve Emma onun bakışlarında parıldayan sabırsızlığı açıkça görebiliyordu. Sabırsızlık ve *başka bir şey*. Onun Burun delikleri alevlendi ve onu eleştirel bir gözle tararken bakışları göğüslerine kaydı. Aralarındaki hava sıcak ve boğucu bir hal aldı ve Emma aniden, geceleri yatağa çıplak girdiğinde hissettiği aynı sıcak yoğunluğu hissetti.

İlk düşüncesi, ahırın dışındayken ona bu kadar ateşli bakmasının şok edici olduğuydu. Ama hemen ardından, güneş hâlâ gökyüzünde olmasına rağmen ona sıcak ve şehvetle bakıyor olmasından duyduğu sevinç geldi.

Ama şimdi ahırın loşluğunda, samanın misk kokusu ve ayaklarının altındaki toprak zeminin topraklığıyla bunun bir önemi yoktu.

Dikkatini ona odakladı ve dünyanın geri kalanı yok oldu. Elini atın böğründen çekti ve yüzünde bir kızarıklık belirdi. Tam o sırada Kız, adamın ona uzanacağını düşünürken, adam döndü ve geldiği yoldan geri yürüdü. Oraya vardığında, kapıyı kapatan tahta kirişi aldı ve kaldırarak mahremiyetlerini güvence altına alacak yuvalara düşmesine izin verdi.

Ona geri döndü ve çenesini kaldırdı. "Söylediklerimi yapmayı ne zaman öğreneceksin?"

"Bana buraya gelemeyeceğimi hiç söylememiştin," diye tekrarladı usulca.

"Gereken bu mu?" Gözleri onu incelerken dalgındı ve sesi empoze edebileceği otoriteyle cızırdıyordu.

Emma kalbi gözlerinin içinde ona baktı. "Lütfen, *lütfe*n, söyleme."

Başparmağını kızın yanağında gezdirirken çenesinde bir tik oluştu. "Burası çok tehlikeli."

"Hayır, değil," diye sessizce reddetti.

Eli kızın boğazından aşağı indi ve göğsüne yerleşti. "Sana her şey olabilir." Adamın sözleri kızın sistemini son derece tehdit ediyordu.

Başparmağını meme ucunun üzerinde ileri geri oynattığında ve böyle devam ederse başına neler gelebileceğine dair baştan çıkarıcı görüntüler aklına geldiğinde, uyarılma sıcak ve sabit bir akışla onu delip geçerken göğsünü inceledi.

"Emma."

Başparmağı onu çıldırtmaya daha da kararlı hale gelirken gözleri onunkilere kaydı ve dengede asılı kaldı.

Başını eğdi ve ağzı kızın kulağını sıyırdı. "Sadece güvende olmanı istiyorum." "Biliyorum, güvendeyim Luke. Senin çiftliğinde hiçbir şey bana zarar veremez."

Bir eli poposuna indi ve onu kendine doğru çekerken, göğsündeki çıldırtıcı hareketlere devam etti. "Bu doğru değil bebeğim. Yılanları hatırlıyor musun?"

Vücudu tutku içinde boğulurken, dağınık beyni konuşmaya ayak uydurmaya çalışıyordu. "Bu farklıydı, bahçeden çok uzaklaşmışım, bilmiyordum."

"Böyle bir şey tekrar olabilir." "Hayır, daha dikkatli olacağım."

"Bu beni deli ediyor. Her gün, bütün gün. Sana bir şey olacağı düşüncesi--"

"Bana hiçbir şey olmayacak. Bana nasıl ateş edileceğini öğrettin, çiftliği gösterdin--"

Adamın elleri boğazına gelip hızlı ve sarsak hareketlerle elbisesinin düğmelerini açmaya başladığında sözleri aniden kesildi.

Kadının göğsüne geldiğinde durdu ve uzun, ürpertici bir nefes aldı. "Seninle evlenerek, seni böyle ıssız bir yerde yaşamaya zorlayarak bu kadar bencil olmamalıydım." Gözleri tekrar tekrar kadının üzerinde gezindi, köprücük kemiğinin çizgisine ve kaşkorse altındaki göğüslerine odaklandı.

"Beni zorlamadın," diye itiraz etti hızlı bir nefesle.

"Sana başka seçenek bırakmadım."

"Başka bir seçenek istemedim."

Uzandı ve kadının omuzlarını kavradı. "Çok küçüksün," gözleri boğazının çizgisinde gezinirken durakladı, "tenin çok yumuşak ve beyaz, böyle bir hayat." Parmakları kızın köprücük kemiğinin üzerine geldi ve ileri geri hareket ettirdi. "Çok narinsin--bacağın zaten seni burada dezavantajlı duruma sokuyor. Bunun işe yarayacağını hiç düşünmemeliydim."

Onu daha yakına çekti ve ağzı acımasızca onunkinin üzerine indi.

Acı veren öpücüğü almasına izin verdi ve sonra ayrıldı ve ona sarıldı. göğsü kabarıyordu. "Beni göndermeyin--lütfen, *lütfe*n sırf bacağım yüzünden beni bırakmayın--"

Omuzlarına tutunan elleri inatçı bir yoğunlukla sıkılaştığında ve onu ayaklarından kaldırıp sadece ayak parmakları yere değecek şekilde kaldırdığında onun sözünü kesti. "Senden vazgeçmeyeceğim!" Vahşi bir inkârla ona baktı. "*Senden asla vazgeçmeyeceğim*. Senden vazgeçmeden önce lanet çiftlikten vazgeçeceğim."

Emma gözlerini kırıştıtarak ona bakarken, söyledikleri şaşırtıcı bir şekilde netleşti. Ellerini onun yanaklarına götürürken gözleri yaşardı. "Her şey yolunda Luke. Bunun için endişelenmene gerek yok. İkisine de sahip olabilirsin. Söz veriyorum.

bana hiçbir şey olmayacak. Ben her zaman dikkatliyimdir, gereksiz riskler almam."

"Eğer o aygırın yanına gittiğini öğrenirsem seni dizime yatırırım ve bir hafta boyunca oturamazsın." Bahsettiği hayvan, kısrakları döllemek için beslediği ödüllü aygırdı. At tek başına bir padokta tutuluyordu ve Emma daha önce atın yalnız olduğunu düşündüğünü söylemişti. Luke atın tehlikeli olduğu konusunda onu defalarca uyarmıştı.

Adamın sarhoş edici parmakları meme uçlarının üzerinde usulca dans ederken nefesi kesildi; adamın sözlerindeki tehdit ise içinde cinsel bir açlığın çılgılık atmasına neden olan bir eşitsizlikti. Gözleri kayarak kapanmaya başladı.

"Beni anlıyor musun?"

"Evet. Ben--" Tüketme ihtiyacı etrafında dönmeye başlarken odaklanmaya çalıştı. "Aygırın yanına gitmeyeceğim."

Elleri onu acımasızca tutmaya devam etti ve kaşları yüzünü buruşturarak aşağı indi. "Yapmasan iyi edersin." Gözleri onunkileri tutuyordu ve kelimeler endişeyle doluydu.

"Yapmayacağım. Ve her zaman dikkatli olacağıma söz veriyorum." "Korkarım olmayacaksın."

"Korkma," diye yatıştırmaya çalıştı.

"*Evet, öyleyim!*" Çenesini sıktı ve bakışlarını tekrar onun üzerinde gezdirirken burun delikleri alevlendi. Gözleri derin bir parıltıyla parladı ve ağzı tedirginlikle düzleşti. "Aslında zihnimi rahatlatan tek bir şey var, aklımı başımda tutan tek bir şey--" Sözleri bu düşüncenin ortasında durdu, çünkü ileri doğru hızlı bir adım attı ve onu geriye doğru itti, sonra bacakları onunkilere dolanana kadar bir tane daha ve kendini toprak zemine düştüğünü hissetti.

Onu takip etti ve dudakları ve diliyle onu yutmaya başlarken ağzı onunkini kapladı. Dizlerinden biri kalçasında duruyordu ve diğeri bacaklarının arasına itildi ve şok edici bir şekilde, onun olduğunu fark etti.

Üstüne çıkmış, vücudunun üzerinde yükseliyor ve onu acımasız bir niyetle öpüyordu ki ani bir netlikle, bitmesini istemediğini biliyordu.

Adam dört ayak üzerinde kızın üzerinde asılı duruyordu ve adam elini kızın boğazına götürüp elbisesinin geri kalan düğmelerini açmaya başladığında kızın ürpermesine engel olamadı.

Her şey o kadar çabuk oldu ki, adam ağzını onunkinden ayırıp tek bir kavrayış hareketiyle elbisesinin iki yanından tutup başının üzerinden yırttığı anda irkildi. Adam elbiseyi fırlatıp atmak için dizlerinin üzerine çöktüğünde, kadın

hafif bir panikle dirseklerinin üzerinde yükseldi. Her ne kadar aralarındaki duvarların yıkılmasını istese de, kendini ahırın toprak zemininde bulmak aklının ucundan bile geçmiyordu. Adamın ona zarar vermeyeceğini biliyordu, hatta birkaç dakika önceki sözlerinden ona değer verdiğini, belki de itiraf ettiğinden daha fazla değer verdiğini anlamıştı. Ama adam yine de cinsel açıdan tehditkârdı ve adamın vücudu onunkini baştan çıkarırken çaresiz kalmıştı.

erkeksi egemenlik. Kalbi göğsünde yüksek sesle çarpıyordu.

Luke sinirlerin onu ele geçirdiği anı hissetti. Kız onun altında huzursuzca kıpırdandı ve yüzünde, içinde bulunduğu durumdan kaynaklandığına şüphe olmayan bir şaşkınlık ifadesi vardı. Ama aynı zamanda onda şehvetli bir hava vardı, gözlerinden parlayan karşı konulmaz bir merak onu alevlendirdi. Elbisesi kullanışlı ve pratikti; küçük düğmelerin ve kaba kumaşın onu sınırsız bir şehvetin paroksizmlerine sürüklemesi için hiçbir neden yoktu.

Yine de vücudu şiddetli bir arzu girdabına kapılmıştı; alabildiğine şişmiş, ereksiyonu sertleşmiş ve tıkanmıştı ve beyni, içinde kuduran şehvetten talimatlar alıyordu. Onu yatıştırma, kıyafetlerini çıkarana kadar sessiz kalmasını sağlama ihtiyacı hissetti, çünkü o çıplak tenini ellerinin altına aldığı anda, içindeki arzularla daha fazla mücadele edemeyeceğini biliyordu.

Ama elbiseyi fırlatıp attığında, bulduğu tek şey daha fazla kumaştı. Onu bir kez daha engellemek için daha fazla malzeme. Daha fazla kısıtlama karşısında boğazından hırıltıların yükseldiğini hissetti ve kendini durduramadan onu oturur pozisyona çekti ve önce bir kombinezonu, sonra da diğerini onun uysal bedeninden çekti.

Şakakları zonklamaya başladı, boğazı tılandı ve onu bakışlarından koruyan tek şey olan kombinezonun narin beyaz danteline bakarken yeterince oksijen ememedi.

Hiç tereddüt etmeden ellerini kumaşın üzerine koyup başının üzerinden kaldırdı ve ardından hızlı, sarsak hareketlerle pantolonunu yırttı.

Başı meme ucuna düştü ve her iki bacağını da onunkilerin arasına sokup kalçalarını yukarı ve beline doğru kaldırırken göğsünü emmeye başladı.

"Seni istiyorum. Seni hep isteyeceğim." "Evet."

Kadının tek bir onay kelimesi onu daha da kızdırdı ve kendini kadından kaldırıp pantolonunun bağlarını çözmeye başladı. Ereksiyonu kalkana ve aralarındaki boşlukta tehditkâr bir şekilde asılı kalana kadar onları aşağı itti.

Onun üzerine indi ve ellerini başının üzerine kaldırıp bir eliyle birleştirdikten sonra çenesini yukarı kaldırarak yüzüne bakmaya başladı. "Sana hiçbir şey olamaz bebeğim," dedi kalçalarıyla onu tamamen içine alan amansız bir güçle iterken. Adamın gözleri onunkileri tutarken kadın nefesini içine çekti.

Beyninde yıldızlar yanıp sönmeye başlarken, "Hiçbir şey olmayacak," diye soluk soluğa kaldı.

Onları hemen orgazma doğru okşamaya başladı. Ağzı, kadının tam rızasını talep eden itişlerin tam tersine, kadının ağzına düştü, Dudakları ve dili ona usulca tapıyor, aralarındaki ortaklığa katılması için yalvarıyordu.

Ona hiç tereddüt etmeden verdi.

Ona sıkıca ve baştan çıkarıcı bir şekilde sarılırken Emma biliyordu. Onun kendisini sevdiğini biliyordu. Gün boyunca onu çılgına çeviren şey buydu, onu koruma ihtiyacı. Ona sahip olma, onu elinde tutma ihtiyacı. Ağzı meme ucunda çalışırken ve kendini tensel rahatlamaya doğru kaygan bir kaymaya başladığını hissederken, zevk omurgasından aşağıya doğru koştu ve onun altında miyavladı.

İç kasları sıkıştı ve ona kendisiyle birlikte geldiğini söyleyen bir güç dalgası hissetti.

Zihni kendini koruma ihtiyacından vazgeçti ve hissettiği tek şey Onun kollarında her zaman güvende olacağından emindi. "Seni seviyorum," dedi zihni paramparça olurken ve sonsuz bir zevk içinde büyülenmiş gibi tutulurken.

Ona karşı inledi ve Emma onun içinde patlarken tohumunun sıcaklığını hissetti. Adam amansız bir güçle içine doğru iterken onu sıkıca kavradı. Adam kendini dirseklerinin üzerine kaldırırsa ve elleri saçlarına gömülene kadar birbirlerine sarıldılar.

"Bunu bir daha söyle," sözleri karanlıktı ve onu itaat etmeye zorluyordu. "Seni seviyorum," dedi basitçe.

Gözlerinden ve parmaklarından saf bir memnuniyet ve rahatlama ifadesi parlıyordu daha sıkı kavrayarak saçlarının derinliklerine gömüldü. "Seni seviyorum Emma, tahmin edemeyeceğin kadar çok."

Elleri adamın omuzlarından yüzüne doğru kaydılar. "Biliyorum Luke ve çok mutluyum."

Yüzünü küçük, tatlı bir gülümseme kapladı ve Luke ağzını onunkine indirdi.

Sonsöz

İlk bebekleri çabucak doğdu ve sonraki ikisi de hızla birbirini izledi. Luke çok memnundu ama bir yandan ailenin bir sonraki küçük üyesini aradan çıkarmaya çalışırken bir yandan da ona sevişmenin birçok yolunu öğretmekten sonsuz ve sinsi bir zevk alıyordu.

Emma çabuk öğrenen biriydi ve evliliklerinin üzerinden beş yıl geçmesine rağmen aralarındaki ateş hiç sönmemişti.

Maria ve Jesse onlara çok yardımcı oldular, vekil büyükanne ve büyükbaba rollerini üstlendiler ve bunun her saniyesini sevdiler.

Luke ve Jesse, evin çevresine uzun, ahşap bir çit inşa ettiler ve çocukların serbestçe koşabilmeleri için içeride yeterince avlu bıraktılar, ancak bu

Onları, Emma'nın gerektiğinde peşlerinden koşmakta zorlanmayacağı kadar yakın bir yarıçap içinde tuttu.

Emma verandadaki salıncağı oturmuş, Luke'un günlük sabah ritüeli olan çit hattında davetsiz birilerini aramak için yürümesini izlerken Luke'un korumacı eğilimleri bir nebze olsun azalmamıştı ve şimdi çocuklara kadar uzanıyordu.

Ailesi için tehdit oluşturabilecek ziyaretçiler.

Emma verandadaki salıncakta bebek Grace'i emzirirken Toby ve Conner küçük, sağlam ayaklarıyla babalarının peşinden koşuyorlardı. Oturduğu yerden

En küçük oğlu Toby'nin bir takla attığını ve küçük tombul poposunun üzerine düşerek ağlamaya başladığını gördü. Tam ayağı kalkıp yanına gitmek üzereydi ki Luke dönüp oğlunu kucağına aldı, poposunu fırçaladı ve kulağına bir şeyler fısıldarken onu bir saniye kucakladı. Toby başını kaldırdı ve iki küçük elini babasının yanaklarına koyarak aniden gülümsedi.

Luke onu alnından öptü ve kardeşinin yanına koşmak üzere ayağı kaldırdı.

Emma, kocasının dönüp gözlerini ona dikmesini ve hızla ona doğru yürümeye başlamasını izledi. Verandaya çıktı ve ellerini salıncağın üzerine koyarak onu içine hapsetti. Karanlık, ateşli bakışları onun ve kucağındaki bebeğın üzerinde gezindi. Sözleri yavaş ve seksiydi: "Seni seviyorum."

Ona gülümsedi ve her gün yaşadığı gibi saf bir neşe anının farkına vardı. "Ben de seni seviyorum."

"O bebek uyuyor." "O

bebek mi?"

Sırıttı. "Tatlı küçük Gracie uyuyor."

"Evet, biliyorum."

"Git onu yere bırak."

"Biraz temiz havaya ve güneş ışığına ihtiyacı var."

Emma, Luke'un dik durup kapıya doğru yürümesini ve kapıyı açıp Maria'yı çağırmasını izledi.

Diğer kadın yüzünde sorgulayan bir ifadeyle birkaç saniye içinde oradaydı. "Bir süre çocuklara göz kulak ol, tamam mı?" Luke soruyu sorarken bebeği Emma'nın kollarından nazikçe aldı ve yaşlı kadının gözetimine bıraktı.

Uyuyan bebeği kucağına alıp salıncağa otururken Maria'nın gözlerinden sıcaklık ve onay okunuyordu.

Luke Emma'nın elinden tuttu ve onu evin içine çekti. Onu yatak odalarına sürükledi ve içeri girdiklerinde kapıyı kapatıp kilitleti.

Emma dudaklarından bir kahkaha tufanı kopana kadar sessizce onu izledi. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

Luke onu kollarının arasına aldı ve bir kara kaşını kaldırdı. "İnan buna tatlım." Ve dudakları onunkilere yapıştı.

SON

#

Adresinden e-posta listeme kaydolun: Duyurular için [Lynda Chance Books](#)

Lynda Chance'in diğer westernleri:

[Kovboyun Kontrolü Altında](#) (Çağdaş

Roman)

Selena Taylor, büyükanne ve büyükbabasını bulmaya kararlı bir Amerikan vatandaşıdır

Meksika'daki uyuşturucu kartelinin şiddeti yüzünden ailesini kaybettikten sonra.

Teksas sınırını geçmek işin kolay kısmı olarak ortaya çıkıyor. Neredeyse

Beş parasız ve baştan çıkarıcı bir masumiyetle, kısa süre sonra kendini

Travis Blake'in merhametinde bulur. Travis çalışkan, kendi kendini

yetiştirmiş bir çiftlik sahibidir ve hiçbir zaman sevgi ya da yumuşaklık nedir

bilmemiştir. Kadınları sadece cinsellik için kullanır ve

Selena onun çiftliğinde hiçbir çıkış yolu olmadan yakalanmıştır. Selena onun kontrolünden kaçmak için planlar yaparken, Travis acımasızca ve metodik bir şekilde kontrolünü sıkılaştırır ve Selena'nın gitmesini imkânsız hale getirir. Bu mücadele
Saflıkla tutkuyu, erdemle ahlaksızlığı ve aşkla şehveti karşı karşıya getiren bir irade çatışmasıdır.

**Şerif ve Masum Hizmetçi (Şehvetli,
romantik, tarihi roman)**

Becky Hamilton henüz on dört yaşındayken öksüz kalınca Waco'daki teyzesinin yanına taşınır ve kasabanın düşünceli genç şerifi için yemek ve temizlik yapmaya başlar. Adamın çiğ erkekliği ve güçlü kuvvetli yapısı karşısında hemen büyülenen genç kızın hayranlığı, yıllar geçip adamın dürüstlüğü ortaya çıktıkça aşka dönüşür.

Jake Cooper üç uzun yıl boyunca güzel, küçük, yetim hizmetçisini görmezden gelmeyi başarır. Ama kız, ince bir metamorfoz geçirmeye başladığında kadına olan ihtiyacını daha fazla kontrol edemez. Bunca yıldır kasabayı korumak onun göreviydi, ama onu kim koruyacak?
O mu?

**Ayrıca hoşunuza
gidebilir:**

Gönülsüz Çiftlik Sahibi by: Anne Marie Novark

Sert büyükbabasıyla yaşamak Trevor Callahan'a önemli bir ders vermiştir: Değer vermek insanı zayıflatır. Şimdi yaşlı adam ölmüştür ve Trev Stone Creek'e sadece ve sadece tek bir sebep için geri döner. Rocking C Ranch. Belki o zaman geçmişini geride bırakıp hayatına devam edebilir.

Beth Evans bir keresinde şehveti aşkla karıştırmıştı ve bunun olmasına asla izin vermeyeceğine yemin etti

tekrar. Şimdi yeni bir kütüphane inşa etmek için fon toplamaya çalışıyor. Merhum Hank Callahan bu proje için bir milyon dolar miras bıraktı ama bir şartı vardı: Torununun çiftliği satmasına izin vermeyin.

Lynda Chance tarafından yazılan diğer eserler:

Hak İddia Etmek

Yirmi bir yaşındaki Elaina Ruiz, Raul Vega ile ilk kez tanıştığında üniversiteye yeni başlamıştır. Raul Vega'nın acımasız ne olduğunu, onun on sekiz yaşında bir birinci sınıf öğrencisi olduğunu varsaydığında onu düzeltmez.

Raul Vega, onsuz yapamayacağı bir kadınla hiç tanışmamıştır. Ta ki Elaina Ruiz'le tanışana ve onun kendisine ait olması gerektiğini anlayana kadar... Bu onun büyümesini beklemek anlamına gelse bile.

Kovalamacanın Heyecanı

Uyarı: Alfa Erkekler her yerde! Üç oda arkadaşı. Üç erkek. Üç imkânsız durum! Ashley Weldon, Ryan McKay ona başa çıkılamayacak kadar ateşli hamleler yaptığında korkuyla kaçıyor! Ne kadar zorlarsa, o geri çekildikçe. Ryan Ashley'nin peşindeyken, arkadaşı Gibson Jones da Ashley'nin küçük kuzeni Julie'yi sessizce takip etmektedir. Ateşli bir itfaiyeci, koruyucu bir kız arkadaş, biraz cinsel içerikli mesajlaşma ve bir iki Corvette eklediniz mi, işte size Teksas'ta Baştan Çıkarma, Houston Stili!

Amerikalı Milyoner Tarafından Baştan Çıkarılmak (Birinci Kitap: Louisiana İlişkileri)

Banliyödeki hayat evcildir, cesur değil. Kaderin cilvesiyle şehre inen bekâr anne Jenny Babin, acımasız Richard Bergeron'un eline düşer. Richard, paranın zar atılarak kazanıldığı ve kaybedildiği karanlık bir yeraltı dünyasında yaşamaktadır. Jenny tutku, baskınlık ve karanlık ikna ile dolu erotik bir ilişkinin içine çekilir. Kaçabilecek midir? Çok geç olmadan Richard'ın kontrolüne mi girecek? Yoksa şehirde geçirdiği zaman hep hayalini kurduğu hayata mı dönüşecek?

Yatağa Şantaj (İkinci Kitap: Louisiana İlişkileri)

Baton Rouge polis memuru Jake Fontenot aylardır Amy'yi istemektedir. Onun evli olduğu izlenimiyle, sahip olamadığı kadın için sessizce acı çekmektedir. Boşanmış bir anne ve öğretmen olan Amy Sanford, bir polis memuruyla ilişki kurmayı reddeder. Beyaz yalanlar ve kaçamak manevralarla yakışıklı teğmenin ulaşamayacağı bir yerde durmaya çalışır. Karanlık bir gecede otoyol kenarında mahsur kalıp korktuğunda gerçeği öğrenir. İstedikini almak için şantaj ve gözdağı kullanır. Çok geçmeden onu kontrolü altına alır ve acımasız bir baştan çıkarma ve şehvetli bir ikna oyununa dahil eder.

Patron Tarafından Yatağa Atıldı (Üçüncü Kitap: Louisiana İlişkileri)

Renee Guillot daha iyi maaş ve sosyal haklarla yeni işine başladığında tek endişesinin iş güvencesinin olmaması olduğunu düşünür. Çok az şey biliyor. Şeytan'ın vücut bulmuş hali için çalışacaktır. Birdenbire, cinsel zorlama ve tehlikeli ayartmalarla dolu bir dünyaya savrulur.

Robert Thibodeaux kendi sekreterini işe almanın sıradan ayrıntılarıyla uğraşamaz. Bu yüzden yeni çalışanı işe geldiğinde, bir bakış bile bu işin asla yürümeyeceğini anlamaya yeter. Onu ofisinden çıkarıp yatağına almak kolay bir manevra değildir. Ama istediği tam olarak budur ve bunu gerçekleştirmesi sadece bir zaman meselesi olacaktır.

Ahlaksız Teklifi

(Çağdaş Novella)

Jenna Hardin, kısa süreli bir evlilik anlaşması içeren bir iş teklifiyle karşılaştığında tereddütle kabul eder. İşin sadece bir sis perdesi olduğunu anlaması uzun sürmez ve o nihai maldır.

Teksas'ta Baştan Çıkarma: Mike ve

Megan (Şehvetli Kısa Hikaye)

Dallas'ta hayat küçük kasaba kızı Megan için zaten yeterince heyecanlıdır. Ama Mike onun çalıştığı restorana girdiğinde, işler bir çentik atacaktır.

##

OceanofPDF.com